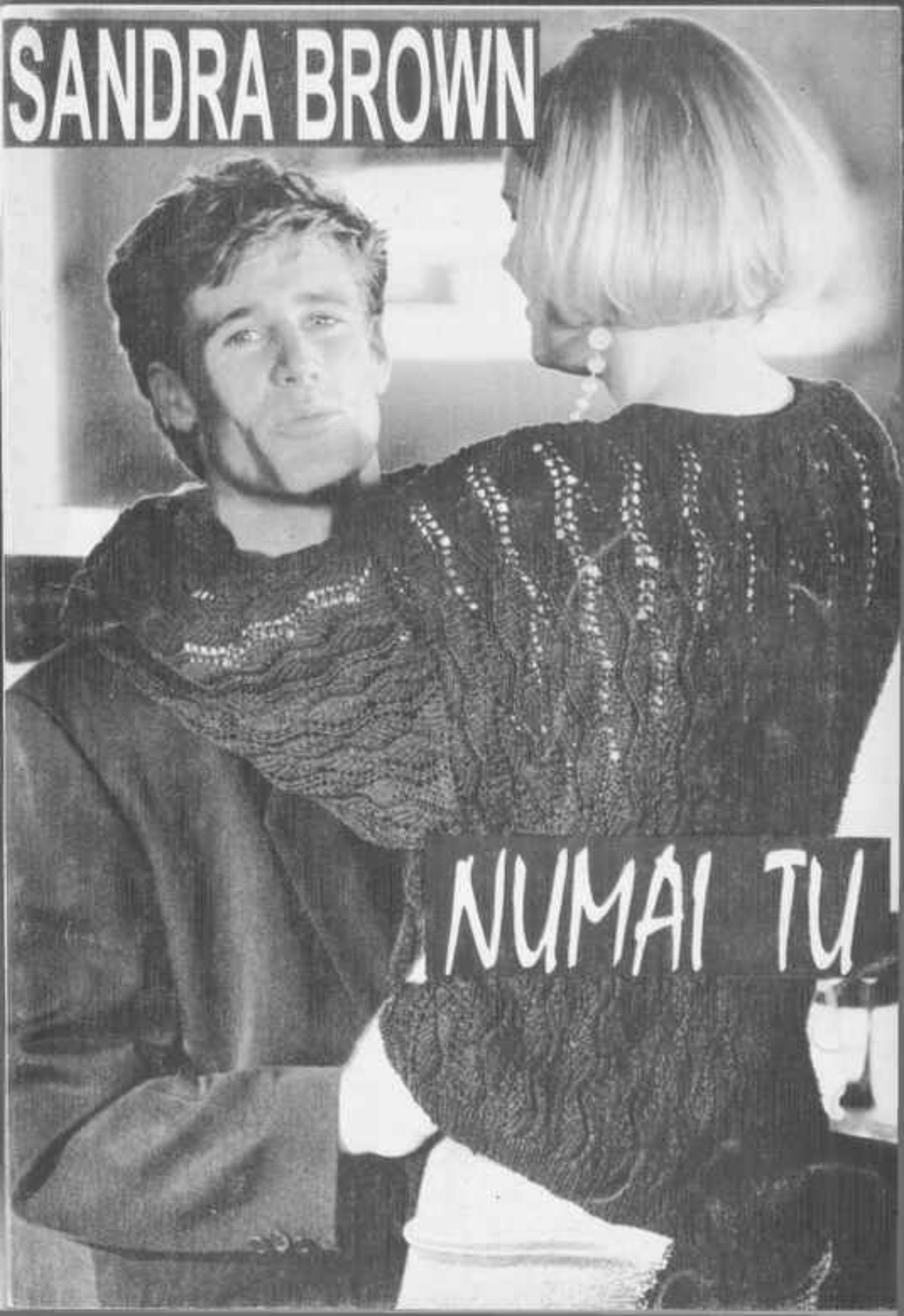

SANDRA BROWN

NUMAI TU

SANDRA BROWN

Numai tu

Coperta: Nicolae Șcheianu

I.S.B.N. 973-9146-88-0

SANDRA BROWN

Numai tu

Traducere de:
Tania Burduja

E.M.
1995

unu

Christine Fender stătea la o fereastră a Colegiului St. Mark și privea la activitatea de afară. De câteva zile, pe trotuarul larg de pe cealaltă parte a colegiului, tâmplarii meștereau traverse de lemn pentru șine, aliniindu-le cu grijă și străduindu-se să le așeze la același nivel, ca să facă o bază solidă pentru camerele de luat vederi. Se turna un film. O mână de oameni lucra îndârjit în lumina blândă a dimineții de iulie, curățând trotuarul și apoi așternând carpete groase de cauciuc, desenate ca să semene cu pietrele de pavaj. În timp ce Christine Fender se uita, apărură camioane cu remorcă din care fură scoase și numărate niște mese lungi, fiecare din

ele fiind cărată pe cele șase trepte de piatră dintre rampă și platou. După mese, apăru o învâlmășeală de necrezut de bolți și coloane, până când risipa brută de pietre și ciment fu transformată într-o piață adevărată. Evident că era un film cu buget ridicat. Numeroase autocare pentru figuranți fură împinse și sute de oameni, îmbrăcați în costume din secolul al nouăsprezecelea, se urcară în ele. Cu o ușoară premoniție, Christine Fender își dădu seama că era un film realizat de Hollywood.

— Bună dimineața! Ești foarte matinală! Christine Fender tresări, șmulsă din gândurile ei de Lena Morley. Lena era luminoasă și veselă ca de obicei. Credeam că astea nu te interesează, continuă ea, arătând spre stradă.

— Nici nu mă interesează deloc, răspunse Christine Fender

Apăruse un țarc pentru cai și din el ieși o pereche de cai negri, strălucitori. Cineva lipea plastic alb peste două linii duble, albastre. Altcineva așeza acel simbol american, o cutie de scrisori de un roșu strălucitor.

— I-am adus lui Anny să citească câteva tăieturi din „Daily News”. Poți să te uiți și tu prin ele, dacă vrei.

Christine Fender luă tăieturile. Cu coada ochiului prinse o imagine fugară de păr blond,

platinat. Se întoarse repede spre fereastră.

— Ar putea fi...? Năluca dispăruse. Christine reveni la tăieturile din ziar și-și frământă mintea. Nu-și dădu seama că vorbea cu voce tare și nu observă figura mirată a lui Lena.

— „Cărările dragostei” romanul cel mai bine vândut al lui Deborah Trowbridge, este transpus în film, la Oxford, de Jeffrey Rettcliff, tânărul și extraordinarul regizor al succesului de casă „Revolta inimii”. Joacă Roger Brand și Miriam Bronson. Se prevede un nou triumf pentru Jeffrey Rettcliff.

Un mic bar fusese așezat în spatele ultimului aparat de filmat. Lumea începea să se înghesuie în timp ce se servea cafeaua.

— N-am auzit de nici unul din ei, spuse sec Christine, reușind să-și ascundă rușinea.

— N-ai auzit de ei! Christine, tu nu știi nimic despre cinema?

— Nu pot să spun că mă duc prea des la film, spuse ea neatentă, fără să răspundă la întrebare.

Lena nu observă. Se lansă imediat în descrierea lui Jeffrey Rettcliff, despre care, era adevărat, Christine nu știa știa nimic.

— Uite-l, el e! strigă ea, arătând cu mâna. Cel înalt cu părul șaten, care vorbește cu actrița cu rochie verde.

Christine îngheță de spaimă. O văzuse pe femeia îmbrăcată în verde, cu părul blond platinat, strâns în coc. Era imposibil! Doar...

— Are mult succes, deși abia e trecut de treizeci de ani. Închipuiește-ți, se zice că are ceva temperament. Nu cred că eu aș... Vocea
Lena continuă

Din nou, fantoma trecutului dispăru. Nervoasă, Christine privi cu atenție mulțimea, uitându-se după alte figuri cunoscute. Nu descoperi nici una și fu mulțumită. Dar nu se putea liniști, nu putea să privească toate acestea fără emoție. Ceva în interiorul ei începu să prindă viață... Avu o cumplită senzație de rătăcire.

Când, în sfârșit, Christine își îndreaptă din nou aenția spre Lenă, observă că aceasta o privea neliniștită și fruntea pistruiată i se încrețise încrunțată.

— Cine-i actrița care vorbea cu Jeffrey Rettcliff? întrebă repede Christine, încercând să-și ascundă tulburarea.

— Miriam Brønson, desigur. A jucat în multe filme. De fapt a fost și în „Revolta inimii”. O recunoști?

— Nu, răspunse Christine, dar am auzit de ea.

Lena zâmbi ca și cum ar fi făcut o

descoperire importantă și îndreptându-se spre biroul său, se apucă de treabă.

Pe măsură ce trecea dimineața, se auzea din ce în ce mai mult zgomot dinspre studioul de filmare. La intervale neregulate, sunetul slab al discuțiilor era întrerupt, mai întâi de o liniște anormală și apoi de un adevărat vacarm. Scenograful își strigau instrucțiunile. Un difuzor hârâit cânta tare o muzică veselă.

Se auzea un fluierat. O voce urla într-un megafon. Apoi, un cal și o trăsură se auziră apropiindu-se, ca să se oprească drept în fața ferestrei ei.

Lenei îi fu imposibil să lucreze pentru că era prea captivată de filmări. Veni să se așeze pe pervazul lat, de stejar, și se uită la celelalte ferestre.

— Ce-i asta? izbucni vocea doctorului Smith. Nu lucrezi, Lena?

— Au început repetițiile pentru film, d-le Smith. E așa de interesant!

— Mai interesant, cred, decât să bați scrisorile la mașină, nu? Lena nu se putu gândi la o replică potrivită și se așeză să privească mai bine.

— Prostioare de doi bani! spuse dr. Smith și apoi se duse și el la fereastră ca să poată vedea mai bine.

După un timp, observă că ritmul monoton al mașinii de scris se întrerupea des. Pe urmă, când auzi un geamăt exasperat urmat de zgomotul scrisorii ruptă în bucățele mici, Smith se uită cu o curiozitate exagerată la Lena. Lena ridică din umeri cu înțeles, dar nu spuse nimic. Puțin timp după asta, dr. Smith le părăsi, punându-și în minte s-o supravegheze pe Christine Poate suferea de ceva.

Christine încercă din greu s-o convingă pe Lena că nu voia să iasă pentru prânz. O asigură că se simțea bine, atât doar că soarele de amiază era prea prea puternic. Cu toate astea, Lena nu renunță și astfel, știind foarte bine că plimbarea le va duce nu mai departe de mulțimea de turiști din jurul barierelor albe, Christine se lăsa condusă afară.

Încă o dată, strigătele familiare din piață reîncepură și o caleașcă trasă de doi cai se opri în capul scărilor din piață.

— Chris! Chris! strigă o voce. Christine se întoarse exact la timp ca să vadă pe cineva alergând prin fața camerelor către ea.

— Asta pentru că le-am spus! Tăiați! strigă Jeffrey Rettcliff, în timp ce cameranul dădea disperat din mâini.

Toți ochii erau ațintiți asupra Christinei când omul acela își aruncă brațele în jurul ei, o

ridică de la pământ și o sărută pe buze.

Lena, rămasă pe moment fără grai, nu prea-și dădea seama de ce se întâmpla, venindu-și în fire doar când își dădu seama că toți trei erau dincolo de barierele platoului de filmare.

— Eddy! Ce naiba ai de gând să faci? Jeffrey Rettcliff se uită fix la Eddy care o ținea încă în brațe pe Christine

Christine se desprinsese și rămase alături, în picioare.

— Jeff! găfăi Eddy emoționat. Nici n-o să-ți vină să crezi. Nici eu nu pot să cred. Ea e Christine Fender

Jeffrey Rettcliff își îndreptă atenția către Christine. Intenționat, o privi din cap până-n picioare. Era într-adevăr uimit de cât de tânără părea. Părul negru, care-i cădea în valuri pe umeri, îi încadra fața ovală. Îi compară tenul cu cel al prietenei ei și se întrebă dacă nu fusese cumva bolnavă. Dar ceea ce o făcea deosebită, erau ochii ei. Erau verzi, acea nuanță minunată și rară de verde.

Lena, între timp, reușise cel puțin să-și dezlege limba și apucă să șoptească:

— Christine! Îi cunoști pe oamenii ăștia?

Christine nu putea să răspundă. Stătuse emoționată sub privirea surâzătoare a lui Jeff, iar

când ochii li se întâlneau, ea privise în adâncimea rece și cenușie a ochilor lui, în timp ce el îi fixase pe ai ei. Nu-și prea dădea seama de ce duceau această luptă. Ceea ce știa era că din moment ce el o examinează fără motiv, era foarte normal ca și ea să-l analizeze pe el.

— Asta e, Jeff am rezolvat toate problemele, strigă Eddy fericit, fără să realizeze prea bine ce spune.

— Ce vrei să spui? șuieră Christine revenindu-și în fire. În adâncul inimii, știa prea bine ce voia el să spună.

— Te-am căutat săptămâni întregi. Avem nevoie de cineva care să compună muzica pentru filmul ăsta. Am vrea să faci tu asta.

— Stai puțin, Eddy, începu Jeff

— Nu, îl întrerupse Christine observând cu satisfacție surpriza de pe fața lui Jeff, nici nu poate fi vorba, Eddy. Nu mă întorc la Hollywood.

La această remarcă, Lenei i se tăie respirația. Acum era sigură că visează.

— Dar, Chris... se rugă Eddy

— Îmi pare rău, Eddy. Răspunsul este nu. Uite, trebuie să ne întoarcem la treabă acum. N-am de gând să mă cert în fața lumii. Răsucindu-se pe călcâie, Chris se îndreaptă spre barieră.

— Chris, unde lucrezi? Stai puțin, Chris. Trebuie să ne vedem! Eddy se duse după ea, temându-se c-o să dispară și că n-o s-o mai vadă niciodată.

— Lucrăm la colegiul St. Mark, răspunse Lena în locul ei, chiar acolo! Apoi se îndepărtă, mândră, urmând-o pe Christine prin mulțime.

— Oh, Christine, oftă Lena când ajunseră în siguranță în cameră. Totu-i așa de amețitor!

— Of, Doamne, gemu Christine. Ce porcărie! Ce porcărie uriașă!

— Nu pot să cred. Tu, compozitoare! spuse Lena emoționată.

— Nu mai sunt, spuse hotărât Christine, nu, dacă am să reușesc.

— Jeff, ce-ți veni? întrebă Eddy într-o pauză, după-amiază târziu. Deodată dai înapoi și faci greutăți.

Jeff nu era nici el sigur.

— Pur și simplu nu mi-a plăcut cum arăta.

— Ce nu ți-a plăcut la ea? Te iei după înfățișare?

— În primul rând e prea tânără. E un copil..

— E ridicol. Compune de ani de zile. Scrie muzică foarte bună.

Jeff îl privi pe Eddy și i se treziră

bănuielile. Își aduse aminte de felul în care Eddy o întâmpinase pe Christine, oare nu fusese un pic exuberant? Și înainte de asta, când Eddy sugerase pentru prima dată ca Christine să compună muzica, convingerea acestuia îl hotărâse și pe Jeff. Se gândi și se întrebă dacă nu cumva făcuse o mare greșală. Acum nu mai era sigur că Christine era compozitorul care-i trebuia pentru film. Oare eforturile lor de a o găsi pe Christine fuseseră împinse prea departe doar pentru că Eddy simțise mai mult decât era cazul?

— Nu vreau să-i dai filmul ăsta înainte de a compune ceva, un fel de text.

— Bineînțeles că poate s-o facă. Ți-aduci aminte de „Șapte pași”, Mike?

— Eddy, nimeni n-a mai auzit un sunet de la ea de patru ani. Vreau o garanție oarecare că n-o să dea totul peste cap.

— N-o să facă așa ceva! Eddy plecă ca o furtună, supărat pe Jeff și foarte tulburat.

Lenă plecă devreme de la lucru în acea zi. Era prea entuziasmată ca să poată sta mai mult. Chiar când Christine se gândea că putea să câștige câteva minute ca să-și termine treaba, fu întreruptă. Dr. Smith intră.

— Acum, Christine, începu el drăgălaș, am auzit că ești celebră.

Christine oftă greu. Incognito-ul de care se bucurase timp de patru ani luase sfârșit.

— Cred că Lena a exagerat micul incident de la prânz.

— Lena a spus ceva despre asta, zise el, dar au mai fost și alții. Faptul că ai trecut de barierele acelea n-a scăpat neobservat.

Christine se gândi cu amărăciune la pauza pentru ceai, în camera comună, în acea după-amiază. Observase mai multă lume care o privea. Crezuse că imaginația ei bogată o transformase într-o maniacă. Acum își dădu seama că nu greșise și că, într-adevăr, oamenii aceia o urmăriseră cu atenție.

— Pot să sper doar că noutatea o să se risipească repede, replică ea cu vehemență. Dr. Smith își ridică mirat privirea, dar înainte de-a putea spune ceva, Christine adăugă: N-am de gând să mă las ademenită înapoi la Hollywood, dr. Smith. L-am părăsit cam dezamăgită acum câțiva ani.

— Am să fiu foarte sincer cu tine, zise el, așezându-se în fotoliul de piele și răsucindu-și cu degetele, absent, mustața căruntă. Descoperirea asta a identității tale, dacă pot să spun așa, explică multe pentru mine. Ești o funcționară bună, nu-i nici o îndoială. Dar inima ta nu este și n-a fost niciodată pentru această

meserie. Cred că e cazul multor oameni și nu m-aș fi gândit la asta, dar ție ți se potrivește perfect.

— Țin foarte mult la munca mea, dr. Smith, îl întrerupse Christine, apărându-se.

— Poate, Christine. Dar cum rămâne cu partea ascunsă din tine? Într-o zi o să iasă la suprafață și o să vrea să se exprime. Acum ai ocazia să te întorci la ocupația pe care o dorește cu adevărat sufletul tău. Ce-ai să spui mai târziu despre tine dacă nu o accepți? Dându-și seama că și această încercare ocolită de a o convinge s-ar fi putut s-o apese prea mult, se grăbi să se corecteze: Acum, gata. Timpul de lucru s-a terminat deja, așa că nu te mai rețin. N-am să mai deschid subiectul. Te las pe tine să meditezi la el.

În drum spre casă, Christine se opri la o distanță sigură și privi echipa de filmare care încă lucra. Ziua era întotdeauna lungă în lumea filmului. În timp ce privea, se gândi la cuvintele doctorului Smith. El crezuse că era o cale liberă și ușoară pentru ea ca să revină la Hollywood, dacă ar fi acceptat. Și Eddy îi sugerase același lucru. Christine nu era atât de sigură. Se uita la Jeffrey Rettcliff și-și aminti de felul cum o privise dimineața. Într-adevăr, Eddy era regizor muzical și probabil, că era deseori lăsat să aleagă

singur compozitorul, dar Jeffrey Rettcliff avea și el ceva de spus, și n-o privise cu prea mare încredere. Christine bănuia că de acea dată n-avea să mai fie atât de ușor. Și chiar dacă ar fi primit-o cu brațele deschise, cum s-ar fi putut ea hotărî să se întoarcă la Hollywood? Ridică din umeri și plecă mai departe.

A doua zi dimineață, Christine era nervoasă și deprimată. Dormise prost, îi veniseră în minte întâmplările din trecut. Când ajunsese înapoi la colegiu, zgomotul neconținut al platoului i le readucea în minte în mod neplăcut. N-avea importanță cât de ferm refuzase, știa că Eddy va încerca s-o convingă. Spera ca Eddy s-o caute și să încerce să o convingă.

Echipa de filmare avea și ea probleme. Repetițiile pentru următoarea secvență fuseseră amânate până la ora nouă pentru că una dintre trăsurile se stricase în mers, blocând restul figuranților în afara orașului. Ca și cum asta n-ar fi fost destul, Jeff era foarte nervos. Nu numai pentru că se simțea forțat, din cauza lui Eddy, s-o angajeze pe Christine să compună muzica, dar, în plus, actrița care trebuia să joace rolul amantei lui Roger Brand căzuse și-și rupsese mâna. Trebuia să găsească un înlocuitor pentru acest rol important în mai puțin de patru săptămâni, ca să fie în stare să filmeze după cum

programaseră, la întoarcerea în Hollywood. Îi veni ideea despre cineva care s-ar potrivi perfect. Dar oare o să accepte? Fie și numai pentru el?

Eddy ajunse mai târziu și în timp ce Christine cobora scările ca să-l întâlnească în holul colegiului, nerăbdarea o făcu să grăbească pașii.

— Eddy! Hello!

— Christine! Uite, vreau să ieșim împreună diseară. Am reținut o masă pentru cină.

Christine zâmbi larg. Eddy nu-i spunea Christine decât atunci când era supărat pe ea.

— Mi-ar face plăcere. Te-am așteptat. Și vreau să te rog să mă ierți pentru ieri. Am fost foarte nepoliticoasă.

— Cred că a fost un șoc pentru tine, Chris. Dar ce-aș fi putut face altceva? Dacă ai fi dispărut în mulțime nu te-aș mai fi găsit niciodată.

— Dar eu te-aș fi găsit. Platoul de filmare e greu de ascuns. Eddy zâmbi strâmb.

— Ar cam trebui să mă îmbrac, Eddy!

— Da, sigur. Vin să te iau la șapte. Mergem afară din oraș, într-un loc special, Green Trees.

Lena era neobișnuit de tăcută în acea zi. În consecință, filmarea o preocupă foarte puțin. Christine ghicise ce era cu ea, dar nu spusese nimic înainte de pauza de ceai, când rămaseră singure în birou.

— Lena, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău de Kevin, izbucni ea, roșind încurcată. Am citit ieri noapte despre tine în revistele mele de cinema. Nu știu de ce am făcut-o. Acum îmi pare foarte, foarte rău. Mă simt ca și cum aș fi spionat pe cineva.

— Ei, nu-i chiar așa. Cei care devin celebri trebuie să se aștepte la puțină publicitate. Asta vine odată cu munca.

— Dar eu te cunosc. De obicei nu cunosc oamenii despre care citesc. Niciodată nu-i văd de aproape. Ridică nervoasă privirile spre Christine, care părea calmă și destinsă, și se simți imediat mai bine.

Nu s-ar fi simțit la fel de ușurată dacă i-ar fi putut citi Christine gândurile. Minte i se întorsese în trecut. Abia când se logodise cu Kevin Randall presa începuse să se intereseze cu adevărat de ea. Kevin era cel care făcea să bată inimile. Un actor care avusese succes în lumea concurenței cinematografice. Așa că Christine fu fotografiată și i se luară interviuri împreună cu Kevin și într-adevăr, această atenție îi făcuse

plăcere. Șase luni mai târziu, Kevin murise într-un accident de mașină și Christine se trezi din nou împinsă de lumina reflectoarelor. Dar de data asta nu mai vroia atenție. Era logodnică în doliu a unui actor tânăr și valoros care murise tragic prea timpuriu. Da, probabil că Lena citise toate astea și de aceea spusese că-i pare rău de Kevin. Dar probabil că Lena citise și toate acele articole care fuseseră scrise mai târziu și pe care Christine nu le citise niciodată, acel fel de articole pentru care ei însăși i-ar fi fost rușine să le citească despre un prieten. Christinei i se făcuse deodată frică să revină în lumea filmului. Reporterii au memoria lungă.

Green Trees era o legendă. Și ca să o descrii ca pe o căsuță din secolul al șaptesprezecelea transformată într-un restaurant n-ar fi fost prea corect. Christine surâse în sinea sa când se gândi la figura Lenei când îi spuse unde trebuia s-o ducă Eddy. Ultimele rămășițe ale vinei sale dispăruseră și ea privise încântată.

— Oh, Christine! Green Trees? E... E cel mai ... Ce minunat!

Lena se opri o clipă înainte să continue.

— Probabil că Eddy e îndrăgostit de tine. E locul cel mai romantic din lume!

— Eddy, spuse Christine dojenitor, nu e îndrăgostit de mine. Are o soție și sunt amândoi

îndrăgostiți nebunește unul de altul. Așa că poți să uiți gândul ăsta. Eddy și cu mine suntem doar prieteni. Îndată ce Christine spuse asta, roșise la expresia atât de mult folosită.

Green Trees se afla pe malul unui râu și, deși cei doisprezece brazi care se aflau în jurul restaurantului justificau numele, cascada era cea care făcea din el un loc de poveste.

Eddy și Christine își duseră paharele de sherry peste un podeț ornamental, la grădina căsuței, care se afla pe celălalt mal.

— Eddy, e perfect, spuse Christine. Ar fi parcă păcat să stricăm totul vorbind despre afaceri.

— Atunci, hai să nu vorbim. O să vorbim despre altceva.

Vorbiră despre oameni și întâmplări. Eddy purta cea mai mare parte a discuției, în timp ce Christine asculta. Toți cei despre care vorbeau erau oameni de film și întâmplările se petrecuseră la Hollywood, dar Christine abia-și dădu seama de acest lucru, atât de mult o interesau, iar Eddy o distra cu anecdote amuzante. Mai târziu, gândindu-se la seara aceea, Christine își dădu seama cât de abil fusese Eddy, făcând-o să vadă că erau multe lucruri pe care le pierduse la Hollywood.

— Nu vrei să intri să bei o cafea? îl întrebă

Christine când ajunseră înapoi acasă. Nu fusese rostit nici un cuvânt despre film. Ea voia să spună că refuză și să termine cu asta cât mai repede. Răspunsul lui Eddy fu aproape șocant.

— Chris, să-ți spun ceva. Vreau să-mi promiți că n-o să mai pomenesci despre asta după ce termin. Nu vreau să discut, cred doar că trebuie să știi.

Christine aprobă din cap nervoasă, neputând să vorbească.

— Stella și cu mine am avut probleme o vreme. M-a părăsit, chiar înainte de începerea filmărilor.

Fără să se uite la Christine, ieși din mașină și o ocoli ca să-i deschidă portiera. De câte ori, se gândi Christine, nu fusese gata să spună „Ce mai spune Melly?” în acea seară. De fiecare dată Eddy îi spunea ceva care-i distrăgea atenția și ea nu întrebese niciodată.

Era încă uluită când intră în bucătărie. Eddy fu cel care, transformat în cel care era întotdeauna, puse cafeaua în filtru și pregăti ceștile. Totuși, nu era chiar cel dintotdeauna. Ea remarcase semnele tristeții lui și se întrebă cum îi scăpaseră până atunci. Vocea îi era prea puternică, râdea prea des, și uneori zâmbetul nu-i cuprindea și ochii. Voia să știe de ce se întâmplase așa ceva, cum de se putuse întâmpla,

dar promisese să nu întrebe.

— Deci, ce zici, Chris? Filmul a fost făcut pentru tine, povestea e perfectă.

Christine oftă. Cum se putea gândi la asta după ce-i spusese Eddy? Nu ușurința cu care oamenii se căsătoreau și divorțau, iubeau și apoi urau, fusese unul din lucrurile de care fugise ea? Gândurile i se întoarseră la acea întâlnire amară cu... oh, ce rost mai avea să-și mai aducă aminte de trecut?

— Nu, Eddy Nu mă pot întoarce.

— Măcar citește scenariul, Christine. O să-ți dea o idee despre poveste. E genul tău de film, repetă el.

— Nu. Nimic nu mă poate face să mă răzgândesc.

— Felul tău de viață de acum nu e bun pentru tine, Chris. Cum de te poate face fericită? Ai nevoie de muzica ta și ești un compozitor bun. Nu-i păcat să te pierzi?

— Poate, spuse Christine domol.

Eddy ridică din umeri.

— Mă duc să pun o casetă.

Vocea îi era de un calm aparent.

Christine umplea ceștile și le puse pe o tavă, împreună cu niște biscuiți. Duse tava în sufragerie fără să bănuiască ce avea să urmeze. În timp ce se așeza, câteva acorduri ale unei

melodii cunoscute plutiră în încăpere. Sări în picioare.

— Eddy! Nu! Se năpusti spre casetofon, dar Eddy îi bară drumul. Muzica era acum mai tare, mai insistentă. Încercă să se elibereze, dar Eddy o ținu strâns, fără speranță să scape.

— Ai să ascuți până accepți.

— Ce să accept?

— Să citești măcar scenariul.

— Nu! Urăsc tot ce-am compus vreodată. Mă chinuiești.

— Dar tu ce faci? Tu nu te chinuiești singură? Ai de gând să lași amintirile să-ți distrugă pentru totdeauna fericirea?

— Da, replică Christine aspru. Nu-ntelegea ce simte? Tot ce însemnase asta pentru ea? Da, da, da!

— Atunci, n-ai nevoie de mine. O împinse atât de tare încât ea se împletici, izbucni în lacrimi și căzu pe canapea. El smulse caseta și o aruncă pe jos. Fără nici un alt cuvânt, ieși din cameră și apoi din casă.

— Doamne! Arăți cam prost în dimineața asta, exclamă Lena când Christine ajunse în întârziere. Ai exagerat puțin noaptea trecută! Eu sunt sigură c-aș fi făcut-o dacă mă duceau la Peacock Cattage!

Christine nu răspunse. Surâse slab lui Lena și se trânti într-un fotoliu.

— Lucrurile nu merg bine peste drum, îndrăzni Lena, presupunând că Christine observase liniștea neobișnuită. O mașină a dat prea repede colțul pe la opt și jumătate în dimineața asta, și a dat jos una din camere.

— A fost cineva rănit? întrebă Christine și culoarea îi dispăruse din obraji.

— Nu a venit nici o ambulanță, sau așa ceva. Crezi că au camere de rezervă, nu-i așa? întrebă Lena, adresându-se ca unui în cunoștință de cauză.

— Cred că șoferii ar trebui să aibă mai mult bun simț, replică Christine, înainte de a cădea într-o tăcere prelungită. Cred, zise ea în sfârșit, că ar trebui să ies pentru o jumătate de oră.

Ceasul colegiului bătea ora zece când Christine păsea în lumina strălucitoare a soarelui. Unul sau doi figuranți se plimbau fără chef în jurul platoului de filmare. Mai mulți stăteau în grupuri și discutau, bând ness din pahare de hârtie. Eddy nu se vedea nicăieri. Pe Christine o părăsi curajul. Voia cu disperare să-l vadă ca să-și poată cere scuze pentru purtarea ei. Starea lui proastă, își dăduse seama ea, fusese rezultatul rupturii lui cu Stella.

Apoi, Christine îl observă pe Jeffrey. Stătea singur, departe de ceilalți, pe 'un șir de trepte de piatră. Privea în gol, iar figura îi era tulburată. Christine se uită pentru prima dată cu atenție la el. Îi fu deodată milă de el, simțind că tulburarea sa avea cauze mai adânci decât o pierdere temporară. Înfațișarea lui omenoasă îl făcea mai apropiat, așa că ea se hotărî să vadă dacă știa ceva de Eddy Trecu bariera fără să fie apostrofată. Când se apropie de Jeff, el o văzu și-i făcu semn din mână. Zâmbetul lui larg împrăstie orice îndoială că n-ar fi fost binevenită.

— Bună dimineața, miss Fender. Cu ce vă pot fi de folos? Se ridică, și arătând spre treptele de piatră, spuse: N-ați vrea să stați cu mine?

— Mulțumesc. Christine luă loc, iar Jeff se așeză din nou. Se simți stânjenită căci stăteau atât de aproape încât se atingeau. Pentru o secundă ezită, apoi se îndepărtă de el. Când îl privi, văzu că ochii îi sclipeau, amuzați.

— De fapt am venit să-l văd pe Eddy, dar se pare că nu-i aici.

— Nu. Aproape sigur nu este. Părea așa de distrus dimineață, încât l-am trimis înapoi acasă.

— Oh, răspunse Christine, intuind reproșul.

— Te-ai purtat cam urât cu el, Christine

L-ai lovit când era căzut, cum e acum. E foarte supărat cu Stella.

Se purtase urât cu el! Și el îi făcuse una bună. „Șapte Pași” era o amintire amară a tot ceea ce detesta în viața ei.

— Am venit să-mi cer scuze. Dacă mi-ai spune la ce hotel stă, aș putea să mă duc să-l văd.

— Acum? întrebă surprins Jeff Era foarte supărat, dar problema cea mai importantă era oboseala. Mai degrabă o lași pe mai târziu. Vocea îi devenise mai blândă, iar când Christine îl privi, observă îngrijorarea din ochii săi.

— Când crezi că-i mai bine?

— A spus că se-ntoarce pe la prânz, deși Dumnezeu știe de ce. Aștept vești despre camera de luat vederi; dacă nu găsesc una cu care s-o înlocuiesc până după-amiază, atunci probabil că o să trebuiască să trimit echipa acasă pentru restul zilei.

— Poate mă pot vedea cu el la prânz. Pot să cumpăr niște sandwich-uri și să facem un picnic.

— Mi se pare o idee grozavă. Poate te poți înveseli puțin. Jeff o privi în ochi un pic prea mult. O studia. Christine își aduse aminte de prima lor întâlnire, când el o examinase fără rușine. De data asta era fără nici o urmă de

animozitate, era doar admirație. Christine roși.

— Mulțumesc, domnule Rettcliff. Trebuie să plec.

— Pentru puțin, Christine. Cu cât te împaci mai repede cu Eddy, cu atât mai repede vă puteți apuca de lucru la muzică. Christine se uită fix la el, dar acum nu mai era nici un pic de amuzament. Era cu totul serios.

— Nu cumva presupui prea mult? spuse ea tăios.

— În ce sens? Nu-i văzuse niciodată ochii verzi strălucindu-i de furie. Era fascinat.

— N-am fost încă de acord să compunem muzica.

El o privi ca și cum n-o mai văzuse până atunci.

— Ce vrei să spui, n-ai fost încă de acord? Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Dacă nu compui muzica, atunci Eddy o să trebuiască să caute pe altcineva dispus, și asta ia timp. Nu putem ține filmările în loc din cauza compozitorului!

— Muzica, pentru destul de multe filme, e compusă după ce filmul este terminat, spuse Christine.

— Știu asta, replică el nervos. Și eu am lucrat la niște filme la care s-a procedat așa. Dar nu vreau să se întâmple la fel cu acest film.

Răceala îi dispărea din ochi și pe măsură ce vorbea de ocupația lui, se aprindea. Vreau ca în primul rând compozitorul să participe la filmări. Vreau să poată discuta sentimentele personajelor în fiecare seară, care să domine și care să rămână în fond. Imaginează-ți scenele pe care le-am filmat aici. Mel și Julie Thomson în luna de miere, într-o excursie în Europa. Trăsura lor oprește în această piață. Totul e înfloritor, plin de activitate, de zgomot, de tentații. Și perechea îndrăgostită, aflată în luna de miere, participă la toate astea. Amândoi vor să se identifice cu freamătul care-i înconjoară și în același timp să se îndepărteze de el, pentru că sunt americani și pentru că dragostea lor este atât de solitară.

Mânia Christinei se topi și fu încet-încet înlocuită de un entuziasm arzător. Revăzu în minte imaginea platoului de filmare așa cum îl văzuse de la fereastra colegiului St. Mark și adăugă descrierea pasionată a lui Jeff, a sentimentelor lui.

— Poți să-ți imaginezi cum ai compune muzica pentru așa ceva? o întreabă el, privind-o în ochi.

— Da, șopti ea, fără să mai poată rezista.

— Poți să-ți pui tot sufletul în ea?

— Da, spuse ea din nou.

— Și, zise el, vocea devenindu-i calmă,

joasă, poți să-ți imaginezi cum ai compune muzica pentru această scenă după ce ai văzut numai forma finală? O imagine a pieței, trăsura apropiindu-se; cei doi plimbându-se, observând aici o tarabă, acolo un personaj. Ai citit scenariul, dar nu ești sigură cum ar trebui ei să se simtă. Poți să-ți închipui cum ar fi să te deranjezi să-mi ceri sfatul mie sau chiar lui Eddy, ori de câte ori te simți nesigură? Poți să-ți închipui că muzica pe care-ai compune-o s-ar potrivi bine pentru film? Ar putea fi atât de bună?

— Nu, răspunse ea, revenind cu picioarele pe pământ. Nu cred că aş putea să fac cum trebuie.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, femeie, repetă el, de ce nu te apuci de lucru?

— Nu sunt hotărâtă, spuse Christine, deconcentrată. Ai venit aici abia alaltăieri și Eddy m-a anunțat că vrea să compun muzica. Nu știussem absolut nimic despre cererea lui. Și am spus foarte clar tot timpul că nu am s-o fac. Erai acolo când am refuzat în prima zi și am refuzat iar destul de hotărât ieri seară. Cu siguranță că eu nu numesc asta ezitare. Aș spune că am fost foarte hotărâtă. Cu toate astea, Eddy insistă. Și chiar și tu insiști, ceea ce mi se pare extraordinar, căci am avut impresia că cel puțin

tu nu ești prea entuziasmat să-ți fii compozitor. Și de ce m-aș lăsa convinsă să mă întorc la Hollywood de dragul unui film care o să fie repede făcut și, probabil, tot atât de repede uitat? Mi se pare că vrei să mă întorci să înfrunt toate lucrurile de care am fugit acum patru ani. Asta-i corect?

— Depinde de lucrurile de care ai fugit, răspunse Jeff, copleșit de izbucnirea ei. Uneori e mai bine să înfrunți fantomele trecutului.

Christine își ridică privirile spre el, dar nu văzu decât compasiune în ochii lui. Ei bine, gândi, interesul lui pentru ea era pur egoist, pentru că avea nevoie repede de un compozitor. Uitându-se la el, simți o căldură care o înspăimântă, pentru că știa că avea puterea s-o ducă în cetatea unde se fabricau visele. Se ridică în picioare și-i întinse mâna. El i-o luă, cătuși de puțin uimit de ea.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Ar trebui să plec. Am să mă gândesc la ce-ai spus.

În timp ce ea se îndepărta, el nu putu să renunțe să mai spună ceva.

— Cristine! Alaltăieri ai spus nu. Ieri ai spus nu. Dar nu mi-ai zis ce-o să-i spui lui Eddy azi!

Ea se întoarse spre el.

— Azi? Nu știu ce-am să spun. De fapt

încă ezit! Și, chiar înainte de a pleca definitiv, pe față îi apăru cel mai strălucitor zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

— Ai stat un secol, exclamă Lena, cu ochii strălucindu-i de curiozitate.

— Eddy nu era acolo, așa că am schimbat câteva cuvinte cu Jeffrey Rettcliff. I-am lăsat prin el un mesaj lui Eddy. Lena, care putuse urmări conversația de la fereastra biroului, nu era satisfăcută. Fusese mai mult decât atât. Christine, dându-și seama de asta, rămase tăcută câteva minute, în care se gândi cât de mult putea să-i spună:

— Îmi prezenta câteva detalii despre film.

— Părea foarte nervos. Nu era supărat? întrebă Lena autoritară.

— Nu, era entuziasmat de filmul pe care-l regizează, e foarte actual. Christine tăcu, iar Lena nu mai insistă.

Restul dimineții, Christine și-l petrecu retrăind întâlnirea cu Jeff. Fusese sigură că reîntoarcerea la muzică era ultimul lucru pe care l-ar fi vrut. Dar reacția violentă a lui Eddy o deconcerta. Așa că, atunci când Jeff își mărturisise frustrările și visurile în fața ei, nu mai era atât de sigură de ce trebuia să facă. Acum, recunosc ea pentru sine, vroia din tot sufletul să compună muzica. Dar încă îi era frică. Jeff o

sfătuiise să înfrunte fantomele trecutului. Dar el nu era un sfătuitor imparțial. Era interesul lui ca ea s-o facă. Iar cuvintele lui sugeraseră că cei din Hollywood încă-și aminteau de ea.

La unu fix, Christine ieși din colegiul St. Mark și îl găsi pe Eddy așteptând-o. De-abia când se convinse că era el, își dădu seama ce teamă îi fusese că Eddy n-o să vină.

— Lasă-mă să-ți iau eu sacoșele, spuse Eddy, ridicându-le.

— Mulțumesc. E un parc în apropiere unde putem să mâncăm.

Eddy era foarte stăpânit. Zâmbetul îi fusese slab, iar cuvintele abia i se auziră. Christine, dorind cu disperare să spargă gheața dintre ei, se lansă într-un discurs nepregătit.

— Eddy, nici n-ai idee ce bine mi-a făcut furia ta serioasă. M-a determinat brusc să cântăresc din nou felul egoist în care priveam lucrurile.

— Nu chiar atât de egoist. O să fie dureros pentru tine să te întorci. Știu asta.

— Crezi că oamenii o să-mi reproșeze toate acele lucruri din trecut? Crezi că patru ani le-au putut schimba părerea despre mine? întrebă Christine neîncrezătoare.

Eddy se încruntă puțin. Apoi se grăbi s-o liniștească.

— Patru ani e mult. Probabil că nici n-o să-și mai aducă aminte, și dacă au s-o facă, n-o să fie ca să te condamne.

— Jeff m-a sfătuit să înfrunt fantomele trecutului. Poate că amândoi aveți dreptate.

— Atunci, citești scenariul? Încercă el.

— Da. Am să citesc scenariul.

Între timp, ajunseră în parc. De la intrare parcul părea o pajiște întinsă, care cobora încet spre râu. Ici și colo erau câțiva pomi înfloriți și ei se așezară să mănânce sub coroana largă a unuia din ei. Christine adusese mai mult decât sandwich-urile pe care le promisese. Aduse pui rece, șuncă proaspăt prăjită, brânză, salată și pâine franțuzească crocantă. Adusese chiar și o sticlă de vin alb, un tirbușon și niște pahare, ca să completeze tacâmul.

— Mi-am luat liber după-amiază. M-am gândit că putem să mâncăm în voie.

— Sunt al tău, spuse Eddy, râzând. Încă nu-i venea să creadă că Christine cedase.

După-amiaza fu foarte destinsă. Christine era asaltată de mai multe emoții și presimțiri decât încercase de când părăsise lumea filmului. Și de a doua zi urma să înceapă lucrul la „Cărările Dragostei”. Miza era enormă. Avea nevoie de toată puterea ei ca să reziste, era conștientă de acest lucru, pentru că nu-și

ascundea că făcuse un pas ireversibil. Putea încă să-l asigure pe Eddy că era posibil să se răzgândească după ce citea scenariul, dar pe moment, nu vedea nimic care s-o poată convinge să renunțe la această șansă.

— Chris, spuse deodată Eddy. Ar trebui să te avertizez în legătură cu Jeff.

— De ce să mă avertizezi? întrebă ea calm.

— Vrea să audă muzica pe care vrei s-o faci pentru film înainte de a semna contractul.

— Înainte? Nu părea să vrea așa ceva azi dimineată. Era ca și cum hotărârea mea era singura care-l mai ține în loc.

Eddy ridică din umeri.

— Mi-a atras atenția în mod special înainte de a veni să te văd. A spus că nu vrea să-ți faci o idee greșită.

— Acum e destul de clar, spuse ea, rece. Deci, trebuie să mă testeze. Nu-mi face plăcere dar trebuie să recunosc că există un motiv. Pot să întreb când a hotărât că este necesar un text?

— În prima zi. Imediat după ce ați plecat, tu și prietena ta. Se gândea că ești prea tânără.

— Prea tânără?! Nici el nu-i chiar atât de venerabil. Am compus „Șapte Pași” acum cinci ani. Atunci nu eram prea tânără.

— Știu, știu. Nu văd ce altceva avem de făcut, decât să acceptăm. La urma urmei, nu-i

vorba că nu poți face ce cere.

— Cu siguranță că nu. Nici o grijă, Eddy, am să fiu foarte răbdătoare să-i arăt lui Jeffrey Rettcliff de ce sunt în stare.

A cam depășit măsura, și totuși nu păruse atât de neîncrezător, se gândi Christine. Nu știa nici măcar dacă are vreun drept să se simtă ofensată de atitudinea lui, așa cum se simțea, dar nu putea să înghită această jignire a mândriei sale. Ei bine, o să-i arate ea!

În timp ce Christine stătea ținându-și genunchii cu mâinile și spumega de furie, Eddy se întinsese pe iarbă. Neavând chef să-și strice după-amiaza și voind să profite de vremea bună, se smulse din gândurile care o copleșeau și se întinse și ea, bucurându-se de senzația plăcută a unei zile fierbinți de vară.

— Ce pereche fericită formați, remarcă sec o voce chiar lângă ei. Eddy sări imediat în picioare. Christine se ridică și ea, mai încet, încercând să nu-și privească prea rece adversarul.

— Faci o pauză, Jeff? întrebă Eddy, arătând din cap că Jeff putea să se așeze.

— Te deranjează? o întrebă el pe Christine, care nu reușise să-și ascundă ostilitatea.

— Te rog, spuse ea încet.

— I-am trimis pe toți acasă, explică Jeff.

Nu este nici o șansă să putem înlocui camera până mâine dimineață. M-am gândit să repetăm scena de care ți-am spus mai înainte, Eddy, cea din fața clădirii ovale. Oh, nu știu. Ceva nu e în regulă cu ea. Se opri și, inconștient, își trecu degetele prin păr.

— M-am gândit că trebuie jucată ca ultima scenă de fericire absolută pentru Mel și Julie, înainte de a se reîntoarce în America, și înainte ca Mel să aibă din nou o legătură cu Brenda .. Se întrerupse apoi și oftă. Acum nu mai sunt așa de sigur. N-ar trebui să fie o indicație că totul nu are să continue așa de luminos?

— Nu văd cum ar putea fi, spuse Eddy, Julie nu știe nimic despre Brenda . Mel crede că Brenda a părăsit Bostonul și a plecat pe coasta de sud, așa că... Rămase în suspensie. Putea să-și dea seama după expresia lui Jeff că nu era mulțumit. Conversația continuă, dar Christine nu înțelegea mare lucru. Și-ar fi dat seama cu siguranță dacă ar fi citit scenariul.

Când se făcu târziu, iar discuția se îndepărtă de „Cărările Dragostei”, Christine un rol mai activ în conversație. De câteva ori Eddy observă că Jeff o privea pe Christine cu o anumită căldură în ochi. Asta îl alarmă foarte mult. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla Christinei ar fi fost o legătură cu Jeff. Și din nou

il văzu pe Jeff, ascultând cu atenție cele ce spunea Christine. Pentru prima dată de când hotărâse s-o caute pe Christine, realizează cumplita responsabilitate pe care o avea. Cum s-ar fi simțit dacă întoarcerea ei la Hollywood ar fi fost marcată de o revenire a suferinței de care se îndepărtase cu ani în urmă?

Văzând că Eddy începuse să se neliniștească, Christine începu să strângă resturile picnicului. Punând gunoiul într-un coș deschise cutia pentru pahare.

— Oh, apropo, Eddy. Am măcar o veste bună. Am găsit pe cineva care s-o înlocuiască pe actrița cu mâna ruptă. Chiar am avut noroc. O să fie minunată în rolul Brendei.

— A mers repede, spuse Eddy. Aruncă o privire spre Christine care ștergea paharele cu un prosop.

— Da, continuă Jeffrey, a fost o ușurare extraordinară să primesc telegrama. Putem să ne grăbim cu filmările în deplasare, acum că știm că Diana Stone o s-o joace pe Brenda.

Paharul pe care-l ținea Christine căzu și se sparse în fața ei.

— S-a întâmplat ceva, Christine? Ești albă ca varul, întrebă Jeff îngrijorat.

— Nu, nu, mulțumesc. Nu-i nimic, Jeff. Absolut nimic.

209

— Ah, Chris. Stai jos. Vin imediat. Dr. Smith dispăru pe ușa biroului său și se întoarse după un minut cu cești și cafea. Acum, continuă el, vino lângă șemineu să discutăm puțin despre viitorul tău.

Christine împinse scaunul spre șemineu și luă ceașca pe care el i-o întindea.

— Dr. Smith, așa cum fără îndoială ai ghicit, am venit să-mi dau demisia. El dădu din cap când ea spuse asta, și-și mai amestecă o dată cafeaua. Aș vrea să plec de îndată ce e posibil. Sunt dispusă să continui aici până găsiți pe cineva să mă înlocuiască.

— Nu cred că o să insist să-ți termini

contractul, Christine Nu sunt prea multe de făcut, pentru că e vacanța de vară. Fără îndoială că ești deja angajată cu compania de film, acum. N-aș vrea să-i fac să aștepte.

— Nu, dr. Smith. Încă n-am semnat contractul cu compania de film. De fapt s-ar putea să le refuz oferta după ce citesc scenariul, sau s-ar putea ca ei să-și retragă oferta după ce vor auzi tema mea muzicală. Christine, observând că dr. Smith părea surprins și preocupat de cele auzite, se bucură că nu-i spusese că e sigură că o să lucreze la „Cărările Dragostei”.

— Nu te cam grăbești, Chris? N-ar fi mai bine să te simți în siguranță?

— Ei bine, vedeți, dr. Smith, indiferent dacă am să lucrez sau nu la filmul acesta, am decis să mă apuc să compun din nou. Într-un fel, să am un serviciu sigur m-ar putea face să nu perseverez. Nu vreau să fiu în situația să mă pot întoarce aici la prima lovitură. Trebuie să fiu forțată să reușesc.

— Da. Cred că înțeleg. Să sperăm, Chris, că o să lucrezi la „Cărările Dragostei”. Asta te-ar cruța de multe neplăceri.

Și asta, gândi Christine, este exact ceea ce nu se va întâmpla!

Când, în acea seară, auzi soneria de la ușă,

Christine se grăbi să deschidă. Abia aștepta să termine o dată cu învinuirile lui Eddy.

— Oh! spuse ea, făcând speriată un pas înapoi, nu te așteptam. Nu era o primire prea elegantă și Christine, dându-și seama de asta, roși încurcată. Jeff nu păru jignit, încruntă numai o sprânceană și zâmbi ironic.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Oh, nu, nu mă dezamăgești. Sunt încântată să te văd. Doar că... ei bine, ce vreau să spun e că...

— Știu. Îl așteptai pe Eddy

— Te rog, spuse ea repede, intră.

El se așeză pe canapea în sufragerie, iar ea se simți din nou în largul ei. Într-un fel, când stătea în picioare, înălțimea lui o copleșea. Era, își dădu ea seama, mult mai înalt decât Eddy

— Să-ți aduc ceva de băut. Trebuie să fac orice, se gândi ea, ca să câștig timp. Fu nevoită să recunoască că era înspăimântată, că venise Jeff și nu Eddy ca să discute cu ea. Cum putea să-i țină lui Jeff discursul pe care-l pregătise? Nu se îndoia că el o să se înfurie. De la Eddy se putea aștepta la simpatie și înțelegere, în urma lungii lor prietenii, de la Jeff însă nu se putea aștepta la nimic. Îi trecu chiar prin minte că Eddy, bănuise ea, era gata să dea înapoi și îl determinase în mod special pe Jeff să vină.

— E frumos aici, spuse Jeff, în timp ce-și bea cafeaua. Mă bucur să văd că te izolezi de restul lumii într-un loc stilat.

— N-aș spune că am fost chiar un pustnic timp de patru ani, spuse acru Christine, iritată de tonul lui.

— Hm... Aproape.

— Vrei să vezi peștera pustnicului?

— Credeam că n-o să mai întreb! spuse el zâmbind.

— Poate c-ar trebui să mergem în grădină mai întâi, înainte de a se întuneca, zise Christine, arătându-i drumul spre bucătăria din spate.

— Înainte de a se întuneca? Mă gândeam că grădina e și mai interesantă pe întuneric!

Christine ignoră acest comentariu. Avea să-i spună spună bomba în grădină. Asta o să facă să-i dispară zâmbetul, gândi ea răutăcios.

Dar planurile nu-i reușiră. Jeff era un grădinar priceput, subiect pe care-l folosi ca s-o facă pe Christine să se simtă în largul ei. Când se hotărâră să se așeze lângă bazin, Christine uitase toată frica și era gata să se lase din nou subjugată de perspectiva filmului.

— Te-ai gândit serios să accepți să compui muzica pentru „Cărările Dragostei”?

— Sigur că da, spuse Christine, ieșind

puțin. N-aș fi acceptat dacă n-aveam de gând să-l iau în serios.

— Patru ani înseamnă mult timp departe de platouri, Christine. S-ar putea să fie mai greu să reușești decât îți închipui.

Pentru a doua oară, Christine se temea că Jeff voia să-i facă figura și să-și retragă oferta. Chiar mai hotărâtă acum să urmeze proiectul, replică nervoasă:

— Am de gând să compun din nou, Jeff. Cu succes și triumf!

Deodată își dădu seama cât stăteau de aproape și cât de lacom o privea Jeff. Fu asaltată de emoții și de un sentiment de așteptare. Acesta se cristaliză până la urmă într-o dorință nestăvilită ca el să o sărute. Palidă, sări în picioare, bâigui ceva despre întunericul care se lăsa și fugi de el, îndreptându-se spre casă. El o ajunse ușor, fără să arate în vreun fel că decizia ei de a se întoarce în casă i-ar fi părut ciudată.

— Mă uiimești, Christine. Nu cred că ești genul de om care fuge de probleme. Cu toate astea, ai plecat din lumea filmului și ai dispărut fără urmă.

— Nu cred că e.... începui Christine, crezând că el știa exact de ce părăsise platourile de filmare.

— Moartea lui Kevin te-a afectat atât de

mult încât a trebuit să te îngropi aici patru ani? o întrerupse Jeff

Christine era uluită. Chiar nu-i cunoștea trecutul, sau era nemaipomenit de insensibil? Nu exista decât un mod de-a se convinge...

— Da, Jeff, m-a afectat.

— Înțeleg. Principalul motiv pentru care i-am dat voie lui Eddy să piardă atâta timp căutându-te, a fost misterul care învăluia dispariția ta. Știi, ești un fel de legendă în California.

— Nu vreau să fiu, răspunse ea sinceră. Nu era încă prea sigură de cât știa el. Vrei să continuăm acum turul casei?

— Neapărat, spuse Jeff zâmbind.

Camera de muzică era cea la care Christine ținea cel mai mult din toată casa. Dominată de un pian, în colț, era aerisită și luminoasă tot timpul zilei.

Jeff nu făcu nici un efort ca să-și ascundă admirația în timp ce se plimbă prin cameră. Se opri lângă pian, răsfoi partiturile și alese ceva să cânte. Era mai mult decât avizat în interpretare. Christine bănuî că unele variații îi aparțin. Când termină, se îndreptă spre Christine, care-l felicită pentru tehnica sa.

— De fapt, căutam să cânt ceva compus de tine. Ce faci cu ele? Le închizi într-un cufăr în

pivniță?

— Nu am pivniță, ocoli ea răspunsul, în timp ce se retrăgea din fața lui Jeff

— Nici nu există alte compoziții ale tale, nu-i așa?

Christine nu putu decât să dea din cap că nu. El se apropiase foarte mult și acum ea se lipise de perete.

— N-ai mai compus nimic de când ai plecat, nu-i așa? Puse ușor mâinile pe umerii ei. Vocea îi era caldă. Ea își ridică fruntea, privindu-l în ochii cenușii. Apoi el aplecă capul și buzele i se apropiară de ale ei. O sărută mai întâi încet, apoi sărutul îi deveni pasionat, greu și nesățios. Christine simți un fior nedefinit, și întregul său trup păru că strigă la chemarea lui. Știa că o să învingă o mie de Diane, doar să stea lângă el și să lucreze împreună. Când el se îndepărtă, ea oftă, dar nu spuse nimic.

— Patru ani, murmură el, ce pierdere! Și Christine își dădu seama că vorbea nu despre lipsa de noi compoziții, ci despre faptul că timp de patru ani nu mai fusese sărutată. Încurcată, fugi de lângă el și se întoarse în sufragerie, unde vraja fu ruptă.

Jeff îi dădu Christinei scenariul și un scurt rezumat al povestirii.

— Cât timp îți ia ca să citești scenariul și

să vii cu o sugestie pentru tema muzicală?

— Scenariul am să-l citesc mâine. Tema n-ar putea să-mi ia mai mult.

— Mâine? Nu lucrezi? spuse el, uimit.

— Mi-am dat demisia azi. Am terminat treaba, răspunse Christine.

El păru șocat.

— Christine, sper că nu te bazezi prea mult pe filmul ăsta. Trebuie să fiu sigur că muzica pe care-o faci este ceea ce vreau, înainte de a-ți face o ofertă fermă. Nu-i nimic hotărât.

— Sigur că nu-i hotărât Jeff, spuse ea rece. La urma urmei, dacă scenariul nu corespunde așteptărilor mele, n-o să ai de ascultat nici o muzică. Îi observă expresia surprinsă cu o anumită satisfacție și zise: Noapte bună, Jeff. Ținem legătura.

Christine n-avu nevoie de mult timp ca să-și dea seama că era prea preocupată și emoționată ca să poată dormi. Scenariul o aștepta și-o atrăgea cu din ce în ce mai multă putere, în camera de jos. Până la urmă cedă, se strecură jos din pat și se îndreptă spre camera de muzică. După câteva ore, îl terminase. Eddy avusese, desigur, dreptate. Era perfect pentru ea. Christine Fender care compusese muzica pentru acea poveste idilică, „Șapte Pași” nu s-ar fi descurcat cu drama și tragedia acestei iubiri

neîmpărtășite. Însă noua Christine Fender, mai matură și mai cinică, putea simți forța întâmplărilor și putea înțelege personajele. Va accepta provocarea „Cărările dragostei” și-i va dovedi lui Jeffrey Rettcliff valoarea ei de compozitor.

Christine se miră de cât de devreme se trezi și de cât se simțea de agitată. Voia să înceapă să compună chiar din acea dimineață. După ce bău o cană de cafea proaspăt măcinată, care s-o fortifice, se duse în camera de muzică. Cei patru ani de inactivitate aparțineau deja trecutului când deschise sertarul și scoase hârtia nefolosită de mult și creionul care era încă ascuțit. Era plină de inspirație și lucra ca niciodată, muzica era ambiția ei și și-o înăbușise prea mult timp.

Când se auzi soneria, Christine ascunse partitura înainte de a se duce să deschidă.

— Eddy! Ce bine-mi pare! Intră.

— Am venit să te iau la masă, spuse el, cu un zâmbet care-i lumina toată fața.

— Un prânz nu mi-ar strica, răspunse Christine, dându-și seama cât îi era de foame.

— Prânz? Bine. Eddy o privi întrebător. Ai compus!

Christine nu recunoscuse, dar nici nu negă. În loc de asta, îl invită în sufragerie.

— De fapt, Chris, aş merge până acolo

încât să spun că ai început la puțin timp după ce te-ai trezit dimineață și de atunci ai lucrat tot timpul.

— O presupunere pripită, spuse Christine, râzând.

— Presupunere? Nici vorbă. Pot să-mi susțin concluziile cu fapte evidente.

— E-n regulă Sherlock, hai să-ți vedem deducțiile. Recunosc că mă uimești.

— Ei bine, dragul meu Watson, bănuielile mele au fost mai întâi trezite de presupunerea ta că te-aș fi invitat la un prânz. Prânzul, dă-mi voie să-ți spun, a fost acum câteva ore. Christine păru uluită și apoi începu să râdă. Eddy continuă. Mai e și asta. Luă în mână o felie de pâine prăjită pe jumătate mâncată. Micul dejun, cred. Nu ești genul de fată care să-și lase mâncarea, doar dacă nu ești întreruptă de vreun eveniment neașteptat sau de inspirație. Am să mă opresc aici.

— Bravo, recunosc. Am compus, spuse Christine zâmbind. Avea un sentiment de neașteptată mulțumire.

— Pot să aud și eu? întrebă el cu speranță.

— Nu poți.

— În cazul ăsta te las să te pregătești în liniște. Vin să te iau la opt fix.

La opt, Christine era gata și aștepta, dar,

nici urmă de Eddy. Pe la nouă, Christinei nu-i era numai foarte foame, dar era și îngrijorată din cauza lui Eddy. Oricine poate întârzia câteva minute, dar o oră? Era trecut de mult de nouă când el ajunsese. Era epuizat și tras la față. Ceva nu era de loc în regulă.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise, așezându-se pe treptele din fața casei. A dat Stella telefon? Își luă capul în mâini. Vrea să divorțeze.

Christine rămase tăcută. Ce putea să spună? Crezuse că despărțirea era de scurtă durată și că poate împăcarea va fi grăbită de deplasarea lui Eddy. Evident greșise. Sau poate că nu? Era în continuare convinsă că Stella îl iubea încă pe Eddy așa cum și el o iubea și, în anumite împrejurări, s-ar fi putut împăca.

— Eddy, începu ea veselă, am să-ți spun exact ce trebuie să faci. Mai întâi, însă, ai să mă duci la restaurant.

Eddy o privi pe Christine La început cu mirare și apoi cu speranță. Pentru prima dată, observă că într-adevăr, crescuse și devenise o tânără capabilă care putea și voia să ajute și ea, la nevoie.

Abia după mult timp Christine fu dispusă să discute problemele lui Eddy. Nu era numai din egoism, deși îi era destul de foame ca să aibă

dreptul să mănânce înainte de orice, voia și să-i dea timp lui Eddy să se liniștească mai întâi.

— De când te-a părăsit Stella, Eddy?

— De acum o lună. Dar a fost mult timp nefericită înainte de asta. Pur și simplu nu mă mai iubește, spuse Eddy categoric.

— A spus vreodată așa ceva?

— Nu. Nu era nevoie.

— Ai întrebat-o vreodată? insistă Christine.

— Da. Dar a evitat întotdeauna. Ca să fiu sincer, îmi era prea frică să insist, ca să nu-mi ia și ultima speranță.

Christine termină ce era mai important și se gândi câteva momente. Ce drept avea ea să creadă că a înțeles o căsnicie pe care n-o cunoscuse niciodată de aproape? Nu-și făcea oare speranțe deșarte, crezând că mai poate fi salvată?

— Eddy, ți-a spus vreodată Stella de ce era nefericită?

— Nu, zise el, mâhnit. Parcă totul o nemulțumea. Dar, în primul rând, cred că se săturase de mine. Poate era supărată. N-am făcut niciodată nimic s-o rănesc, Chris. Îți jur.

Ea îl crezu, desigur, dar ce altceva putea fi?

— Deci e nefericită și deodată te sună din senin când ești plecat și oricum nu poți să

rezolvi nimic. Bănuiesc că nu te sună prea des?

— Sună des! Mă sună tot timpul. Ce spune? Nimic. Îmi spune că a fost câinele bolnav. Că mașina de tuns iarba s-a stricat. Că haina de blană e distrusă...

— De ce Dumnezeu nu mi-ai spus mai înainte? strigă Christine. Răspunsul e evident. Trebuie să te duci s-o vezi. Imediat. Măine e bine.

— Măine? Christine! E-n California!

— Atunci, spuse Christine consultând meniul, dacă nu te preocupă...

— Bineînțeles că mă preocupă.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, du-te s-o vezi. Filmul n-o să se termine cât lipsești.

— Și dacă nu vrea să mă vadă, Christine? Eddy se întristă din nou.

— De ce crezi că te sună la fiecare două minute, Eddy? Pentru că se simte foarte bine fără tine? întrebă exasperată Christine.

— Oricum ne întoarcem peste trei săptămâni.

— Bine. S-ar putea să fie prea târziu. Acum, cred că am să comand desertul.

Eddy nu spuse nimic. Privea doar în gol.

— De asta crezi că a cerut să divorțeze, acum? spuse, în sfârșit, cu o umbră de speranță.

— Sunt sigură, zise Christine, convinsă.

— Crezi că au un telefon pe aici? Mai bine să-mi rezerv de pe acum biletul.

— Am văzut un telefon pe hol. Am să-ți comand desertul cât ești plecat.

Eddy se ridică, apoi se întoarse spre Christine cu un surâs larg pe față.

— Nu te gândești decât la mâncare, Chris?

— Nu dragule, răspunse ea, afectuos, mă gândesc și la tine.

După ce Eddy plecă în California, viața Christinei se transformă într-o rutină. Explozia de energie de la început trecuse, dar reuși să mențină un ritm constant, care însemna că în fiecare zi apăreau progrese vizibile. Singurul lucru care o distrăgea era preocuparea pentru Eddy și Stella. Încrederea în ei deși nu fusese prefăcută, nu era de nezdruccinat. Deși n-ar fi recunoscut asta niciodată față de Eddy, se temea că Stella avea să-l dea pe ușă afară. Pe zi ce trecea însă, dipărea chiar și această îndoială, trebuiau măcar să-și vorbească.

Când termină de scris muzica, Christine se trezi liberă. Până nu se-ntorcea Eddy nu putea să i-o dea lui Jeffrey, ca s-o aprobe. Nu îndrăzni să se ducă la platoul de filmare, pentru că nu era dispusă să mai asculte un discurs despre valoarea compoziției sale.

Într-o seară, în timp ce Christine își căuta partitura, fu surprinsă de un zgomot. Speriată, sări în picioare și se uită prin ușa dinspre grădină. Spre groaza ei, văzu pe cineva afară. Era prea întuneric ca să poată vedea clar, așa că, nervoasă, stinse lumina și camera se cufundă în întuneric. Omul dădu din mână, și ea recunoscându-l aprinse din nou lumina. Era Jeffrey Retteliff. Stacojie la față de mânie, Christine descuie ușa dinspre grădină și o deschise larg. Fără să bănuiască primirea care-l aștepta, Jeffrey intră în camera de muzică și se întoarse s-o privească.

— Bună seara, Christine, spuse el amabil. Te superi dacă intru?

— Mi se pare că deja ai intrat, zise ea.

— Așa e. Ei, în cazul ăsta, am să stau jos. Nelăsând să se vadă că ar fi observat privirea ei furioasă, se așeză în cel mai confortabil fotoliu din cameră. Își întinse în față picioarele lungi și o privi pe Christine nerăbdător.

— Jeffrey, sunt ocupată și e târziu, spuse Christine.

— Nu te-am văzut de câțva zile. Mă întrebam cum te descurci cu melodia, așa că m-am hotărât să trec pe la tine.

— Merge bine, răspunse ea, la fel de rece.

Jeffrey era uluit de supărarea ei, dar avu

grijă să n-o arate.

— Dacă ce căutai era tema muzicală, atunci sunt impresionat. Mi-ar place s-o aud.

— Mă tem că nu vei putea, domnule Rettcliff. Nu obișnuiesc să dau avanpremiere ale lucrărilor mele înainte de a fi convinsă că sunt perfecte.

Jeffrey începuse să se ridice și să-i răspundă, când fu întrerupt de continuarea ei.

— Aș vrea, de asemenea, să subliniez că nu agreez perspectiva de a lucra cu un regizor care e preocupat să umble noaptea pe proprietățile oamenilor, uitându-se pe fereastră și sperînd de moarte locatarii.

— Iar eu, începu el, ridicându-se și îndreptându-se spre ea, nu «agreez perspectiva» de a lucra cu cineva care-mi spune domnule Rettcliff când de obicei îmi spune Jeffrey, care se înfurie din nimica toată și care uită că aprinde pasiuni, ca și cum asta s-ar întîmpla în fiecare zi.

Se simți mulțumit că Christine, se făcuse stacojie, dar se miră că era încă mânioasă pe el.

— Aș vrea de asemenea să mai adaug, în apărarea mea, spuse el înaintînd și mai mult, că nu obișnuiesc să patrurez prin proprietățile private la căderea nopții. Am sunat un timp la ușă, apoi am renunțat și am încercat la ușa din

spate. Și n-am făcut-o decât pentru că am auzit pianul și astfel am știut că ești în casă. A fost anormal din partea mea?

Christine se gândi mai degrabă că da, mai ales pentru că săvârșise păcatul de neiertat de a trage cu urechea la o compoziție care nu era gata pentru a fi auzită. Într-adevăr, faptul că asta se întâmplase o săcâia încă destul ca s-o facă să ezite să-i accepte scuzele. Era gata totuși să dea înapoi când Jeffrey o întrerupse. Era destul de aproape de ea și-i ridică o şuviță de păr, pe care o lăsa apoi să cadă.

— Am sperat că o să treci pe la platou. Am fost foarte dezamăgit că n-ai făcut-o.

— Am fost ocupată. Nu puteam să plec.

— M-am gândit că poate te-am supărat cu ceva...

— Deloc, răspunse ea, ușor înmuiată de tonul său plăcut.

— Sunt liniștit când mă gândesc că nu te-ai infuriat din cauza sărutului meu, spuse el, luând-o în brațe, pentru că mie mi-a plăcut. O privea tandru în ochi pe Christine. Zâmbea și era amuzat că Christine roșise din nou. Era gata s-o sărute, când ea îl împinse brutal.

— Domnule... Jeffrey, nu obișnuiesc să... doar pentru că te-am lăsat să mă săruți în seara aceea, asta nu înseamnă că vreau să mă săruți și

acum.

El începu să râdă și se apropie din nou de ea. Dar Christine era hotărâtă să nu se lase și se îndepărtă repede de el. Cum de îndrăzneala să-ncerce s-o sărute? Cum de îndrăzneala să-i pomenească de ce se întâmplase noaptea trecută?!

Jeffrey nu prea știa ce-l împinge. Nu era sigur ce vroia să dovedească, dar continua să înainteze spre ea.

Christine, trezindu-se din nou încolțită, fără să mai poată da înapoi, își pierde orice rațiune. Luând scenariul, îl ridică în față ca pe un scut.

— Poți să pleci. Chiar acum. Și poți să-ți iei și scenariul cu tine, strigă ea, întinzându-i-l.

Spre surprinderea sa, expresia lui se transformă într-una de furie mută. În loc ca acțiunea ei să-l oprească pe Jeffrey, așa cum se așteptase, el o luă în serios. Luându-i scenariul, îi întoarse spatele și ieși din casă cu pași hotărâți.

Fără să poată să fugă după el și să-l roage să-l aducă înapoi, ea nu făcu decât să rămână în picioare și să privească. Nu se putea gândi decât la un singur lucru, că pierduse cea mai bună șansă de a reintra în lumea filmului.

Ce-o să spună Eddy când o să se-ntoarcă?

TREI

— Stop! Stop! se auzi vocea lui Jeffrey, furioasă. Roger, nu poți să-ți urmărești replicile?

Christine se opri și se retrase încă și mai mult în spatele zidului colegiului St. Mark. Treptat inima începu să-i bată normal și genunchii încetară să-i mai tremure. Nu-și spusese de o mie de ori în dimineața aceea că nu-i e frică de el? Nu putea, pur și simplu nu putea da ochii cu el.

— Ei, Chris! Hello! Lena Marley, fosta ei colegă de serviciu la colegiul St. Mark, apăru deodată lângă ea, zâmbind fericită. Intrați în colegiu sau te duceai la platoul de filmare?

— Mă duceam spre... ăă... Ce-ar fi să luăm prânzul împreună? se bâlbâi Christine.

— Phii, ar fi grozav. Poți să-mi povestești cum te înțelegi cu toți oamenii ăștia celebri, spuse Lena, entuziasmată.

«Asta înseamnă», gândi Christine, «că trebuie să dau o mulțime de detalii».

Christine îi explică ce se întâmplase în noaptea precedentă, fără să spună nimic despre avansurile lui Jeffrey.

— Așa că, vezi tu, Lena, spuse ea, terminând de povestit, sunt într-o situație foarte neplăcută.

— Chiar așa și e. Mă miră, Chris. Nu mi-am dat seama că ești așa iritabilă.

— A fost foarte arogant, Lena, se apără Christine. Deși sunt gata să recunosc că am greșit puțin.

— Ce nu pot să-nțeleg este de ce i-ai dat înapoi scenariul. N-a fost o prostie?

— Ba da, a fost. De fapt, a fost mai mult decât o prostie, Lena, pentru că acum vreau cu adevărat să lucrez la filmul ăsta.

— Nu poți să faci nimic? Nu poți să-ți ceri scuze?

— Ba da. Asta încercam să fac când ne-am întâlnit.

— Nu prea cred, Chris, că m-aș duce să-l văd imediat. Poate că mai întâi are nevoie să se răcorească un pic.

— Nu-i decât o șansă și s-ar putea să fie o catastrofă dacă amân.

— De ce? întrebă Lena, alarmată.

— Jeffrey susține că întotdeauna compozitorul trebuie să lucreze lângă el la realizarea filmului. A fost o favoare pentru Eddy, cred, că a amânat căutarea unui compozitor până când mi s-a cerut mie lucrul ăsta. Între timp, filmările înaintează tot mai mult, fără să fi semnat vreun contract. Mi-e foarte teamă că Jeffrey ar putea folosi ocazia asta ca să caute pe altcineva. Poate chiar asta face acum!

— Ei, pe moment ești în siguranță, zise Lena. A fost pe platou toată dimineața. Totuși, îți înțeleg problema. Nu te poate ajuta Eddy Steel?

— Eddy? Ba da, sunt sigură că m-ar ajuta dacă ar fi aici. A trebuit să plece pe nepregătite în California. Nici nu sunt sigură dacă se mai întoarce la filmări.

Lena nu răspunse și-și terminară masa într-o tăcere apăsătoare.

— N-ai ce face, spuse Lena în sfârșit. Trebuie să te duci să-i ceri scuze lui Jeffrey sau măcar să-l vezi. S-ar putea ca și el să vrea să te vadă. Doar presupui că el ar căuta pe cineva să te înlocuiască. Dacă i-a plăcut ce-a auzit, cât de

puțin, din muzica ta...

— A spus că i-a plăcut, o întrerupse Christine.

— Atunci e foarte bine. O să fie încântat să te vadă. S-ar putea chiar să te roage să-l ierți.

— Da, ai dreptate, spuse Christine. Mă duc chiar acum la el. Totuși nu sunt prea sigură că voi fi binevenită. Părea... ocupat.

— Ocupat! zise Lena, râzând. Nu ăsta-i cuvântul! A fost ca un urs pe care-l durea capul toată dimineata. Când striga, când se plângea, toți de pe platou au avut de suferit. Cred că echipa de filmare o să-l linșeze după-amiază. Spuse asta cu entuziasm, ca și cum o încânta perspectiva. Și dacă stau să mă gândesc, o să fie totul din vina ta.

— Lena, te rog. E ceva serios.

— În regulă, încerc doar să te-nveselesc. Oricum, sfatul meu este să-l vezi în seara asta. Lasă-i un bilet la hotelul unde stă. Ar trebui să meargă.

— Și dacă refuză să mă vadă? întrebă cu îndoială Christine.

— Atunci ar fi mai bine să cauți un alt film.

Cu acest răspuns glumeț, Lena își luă rămas bun.

Christine ascultă sfatul Lenei și abandonează orice plan de a-l vedea pe Jeffrey atunci. În loc de asta, se duse direct acasă, punând la punct noua încercare de a recupera scenariul. Când ajunse la ușa din față, îl găsi pe Eddy, stând pe trepte, în soare. Avea un aer grav.

«Oh, doamne!», se gândi ea, «știe».

— Ar trebui să explici, domnișoară, spuse el ridicându-se, ce-ai făcut exact în absența mea.

— Ce-am făcut, Eddy? De ce nu-mi spui mai întâi ce ți s-a întâmplat ție? Ce face Stella?

— Stella e bine Christine, am venit să vorbesc cu tine și n-am s-o iau pe ocolite.

Christine îl privi și se temu de ce putea fi mai rău.

— Vrei să vorbim înăuntru? întrebă ea, căutându-și cheile. Cât de mult știi? îl întrebă.

— Numai ce mi-a spus Jeff. A venit să-ți facă o vizită, a fost neînțelegere și tu l-ai dat afară, spunându-i să-și ia și scenariul cu el.

— Da, vezi, Eddy, am terminat tema muzicală acum două zile. Bineînțeles că n-am vrut s-o audă nimeni înainte ca tu să fii de acord cu ea. Ieri seară, în timp ce exersam, el a apărut la ușa dinspre grădină. Asculta. Nu știu de când stătea acolo.

— Așa că i-ai reproșat că a tras cu urechea și după ce i-ai dat cel mai prețios obiect pe

care-l aveai, l-ai dat afară? Eddy se încruntă.

— D-da, răspunse ea încet, cam așa s-a întâmplat.

Eddy se gândi câteva minute în liniște. Apoi se încruntă și spuse.

— Ești sigură că n-a mai fost nimic altceva? Mi se pare cam prea mult, chiar dacă iau în considerare temperamentul tău.

— Eu eram foarte furioasă că trăsesese cu urechea și el nici măcar nu și-a cerut scuză. Dar mi-am pierdut controlul când a încercat să mă sărute. Părea convins că dacă i-am dat voie să mă sărute o dată, putea să mă ia în brațe oricând vroia. A fost foarte insistent.

— Christine, vrei să spui că te-a mai sărutat înainte? întrebă Eddy calm.

— Da. În seara când mi-a adus scenariul. A fost altceva... Christine se opri, observând expresia lui Eddy.

— Te-a sărutat. Oh, Chris! Era șocat. Chiar palid.

Christine se simți foarte jignită.

— Ei, și ce-i așa rău în asta? spuse ea tăios. Ce aștepti de la mine, Eddy? Au trecut patru ani. Trebuie să-l plâng pe Kevin tot restul vieții?

— Stai puțin, Christine. Nu mă interesează că ai lăsat pe toată lumea să creadă că l-ai adorat pe Kevin și te-ai retras departe de lume ca să-ți

vindeci inima rănită. Nu știu de ce te ascunzi și nici n-am să te întreb. Dar să nu-ți închipui că nu știu ce-ai simțit pentru el. Nu m-aștept deloc să-l plângi pe Kevin!

— Oh! Christine era uluită de această izbucnire. Deci, ce s-a-ntâmplat dacă m-a sărutat Jeffrey?

— Sunt doar îngrijorat pentru tine. Nu vreau să te văd suferind din nou. Jeffrey are o relație... o relație cu altcineva. Eddy privi în depărtare. Găsea situația extrem de jenantă.

— Eddy, îți mulțumesc pentru avertisment. Nu sunt îndrăgostită de el. Dacă eram înnebunită după el, nu l-aș fi dat afară ieri seară, nu-i așa? Vocea îi era egală și-și ascundea bine sentimentele. Totuși o supăra ce aflase mai mult chiar decât ar fi avut dreptul.

— Nu, cred că nu. Eddy părea ușurat. Ei, problema arzătoare este ce să facem cu scenariul. Ai terminat muzica, zici?

— Da. Vreau neapărat să lucrez la filmul ăsta, Eddy. Aș fi dispusă să-mi cer scuze, dacă asta ar ajuta.

— Mi se pare că și Jeff ar vrea să-și ceară scuze. Dacă asta te consolează, să știi că și el e destul de marcat de ce s-a întâmplat. Cred că i-a plăcut ce-a auzit. După un timp adăugă, cu un surâs: Cred că-mi stă în putere să aranjez

împăcarea.

— Eddy, ești minunat! strigă ea, îmbrățișându-l strâns.

A doua zi dimineată devreme, când se auzi soneria, Christine era gata să-i primească. Se simțea ridicol de stânjenită de întreaga situație și decisă să o rezolve cât mai repede cu putință. Din fericire, era evident că și Jeffrey și Eddy se simțeau la fel.

— Mă tem că Jeff nu poate să stea prea mult, Chris. Programul lui e destul de încărcat.

— Ce vrea el să spună, Christine, interveni Jeffrey zâmbind, este că am rămas mult în urmă ieri, așa că trebuie să recuperez.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ei, spuse Eddy, mi-am luat în serios rolul de mediator și am ascultat ambele părți. Chris vrea încă să supună aprecierii tema muzicală, iar Jeff încă s-o asculte. Așa că, dacă sunteți amândoi de acord, putem să uităm ce-a fost, să ne sărutăm și să ne-mpăcăm.

Cum Jeffrey făcu un pas ca să procedeze în consecință, Christine înaintă repede.

— Nu cu adevărat, bineînțeles, spuse el, surprinzându-i pe cei doi cu vehemența sa.

Drept răspuns, Jeffrey duse mâna Christinei la buze și o atinse ușor.

— Gata, zise el suntem iar prieteni?

Christine nu putu decât să dea din cap, sperând că nimeni nu-i observase roșeața din obraji.

— Poate ar fi bine să fixăm o oră ca să asculte Jeffrey tema, spuse Eddy.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, admise Jeffrey. Ce-ar fi în seara asta?

— Mie-mi convine, zise Christine, grăbită să-i fie hotărâtă situația. Dacă e în seara asta, o să am nevoie de sfatul tău azi, Eddy.

— Sigur. Când vrei.

— Perfect, spuse Jeffrey, încântat. Eu plec. Vin pe la nouă. E bine?

— Da, e bine, zise Christine, ridicându-se să-l conducă, bucuroasă că întrevederea se terminase.

Pe drum spre platou, Jeffrey se gândi la comportarea lui Eddy. Găsi că era greu de înțeles. Era oare adevărat că Eddy o iubea și pe Stella și pe Christine? I se părea că e singura explicație. Faptul că Eddy îl avertizase în privința unei legături cu Christine, devenise clar, foarte clar, într-adevăr.

Mai târziu, când făceau o pauză în timpul discuțiilor despre tema muzicală, Christine aduse vorba despre subiectul delicat al comportării Stellei față de Eddy când el se

dusese s-o vadă în California.

— Nu mi-ai spus cum a mers între tine și Stella.

— Poate pentru că nu știu nici eu, Christine. Vocea îi devenise preocupată. Oh, a fost încântată să mă vadă, cred c-ai avut dreptate când mi-ai spus să mă duc imediat. Oricum, a fost de acord să se întoarcă la mine.

— Dar e minunat, Eddy! Ce-i așa trist în asta? Nu te-ai răzgândit în privința ei, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu! Am s-o iubesc întotdeauna, cred. Tonul îi deveni disperat. S-a terminat, Chris. Poate că am să reușesc s-o mai țin un timp, dar, până la urmă, o să ne despărțim.

— De ce? Nu înțeleg.

— Sigur că nu-nțelegi. Experiența căsniciei părinților tăi te-a învățat cât de minunată poate fi viața când există iubire și încredere. Care-ți experiența Stellei? A fost aruncată toată viața între părinții ei recăsătoriți, fără ca vreunul din ei s-o vrea cu adevărat alături de el. Ce alt efect ar fi putut avea acest fel de viață asupra ei, dacă nu ideea despre căsătorie ca despre o afacere temporară, minată până la urmă de amărăciune și ură? Pentru Stella dragostea e un lucru pe care-l dai, dar pe care nu-l primești niciodată înapoi.

— Nu-i neapărat să fie așa, replică

Christine. La urina urmei, și părinții tăi au divorțat și tu nu simți așa ceva.

— Nu, dar nu există două divorțuri la fel, Chris. Știu destule ca să fiu sigur de asta. Bineînțeles, am suferit din cauza divorțului, dar am rezistat pentru că, după aceea, ei au vrut să mă știe în siguranță. Am stat tot timpul cu mama și l-am văzut des pe tata. N-am fost niciodată folosit drept armă împotriva celuilalt. N-am simțit niciodată că mama sau tata ar fi vrut să scape de mine. Stella dorește cu disperare dragostea și siguranța și, cu toate astea, ironia soartei, nu poate crede niciodată că le are cu adevărat. N-o să aibă niciodată încredere că eu sau altcineva n-o s-o rănească. Cum poți să-i dovedești cuiva că nu încerci să-l înșeli? Până la urmă, tot el trebuie să aibă încredere în tine. Pur și simplu Stella n-o să fie niciodată în stare de așa ceva.

— Nu mi-am dat seama că te lași învins atât de ușor, spuse Christine tăios.

— Sunt realist, asta-i tot, răspunse Eddy cu amărăciune.

— Trebuie să încerci s-o faci pe Stella să creadă că dragostea poate rezista.

— Încerc, Chris, crede-mă, încerc. Și cu toate acestea, refuză să meargă mai departe.

La ora nouă, Christine era atât de nervoasă din cauza probei iminente la care avea să fie supusă, încât nu știa ce să mai facă. Eddy, care n-o văzuse niciodată așa de neliniștită, o rugă în repetate rânduri să se calmeze, dar fără vreun efect evident. Asta era din cauză că el nu bănuia adevăratul motiv al fricii ei. Sigur că era important pentru ea să salveze filmul, pentru că i-ar fi folosit în carieră; dar mai mult decât asta, era dorința disperată ca Jeffrey să-i aprobe, să-i admire munca. Cât de periculoase erau sentimentele ei! El avea o legătură cu altcineva. Trebuia să și-o repete mereu, dacă nu voia să fie atrasă de magnetismul și farmecul său și să piardă.

— Oh, nu! strigă Christine la sunetul soneriei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te! zise Eddy sec.

— Nu fi caraghios, bombăni ea. Sunt calmă, perfect calmă. Nu se vede?

— Nu. Arăți îngrozită.

— Oh, spuse ea mahnită și tăcu.

— Chris, nu crezi c-ar trebui să te duci să deschizi ușa? Bietul om va renunța să mai vină pe la ferestrele tale după ultimul episod.

Christine se repezi la ușă după ce-i aruncă lui Eddy un zâmbet vinovat. Înainte de a

deschide, făcu un mare efort să se destindă și să zâmbească natural.

— Eddy! spuse Jeffrey surprins când intră în sufragerie. Ai fost aici toată ziua?

— Sigur că da, de când am plecat dimineată.

Jeffrey își coborî glasul și Christine abia îl auzi.

— Chiar era nevoie de atât de multă atenție?

Christine deschise gura să protesteze, dar Eddy interveni.

— În locul tău, n-aș încerca s-o mai provoc, Jeff. N-aș putea să mă port ca și cum aș mai fi trecut prin asta.

— În cazul ăsta, Christine, spuse Jeffrey întorcându-se spre ea și zâmbind strâmb, îmi cer scuze.

Christine, încântată de tachinările prietenești dintre ei, nu putea menține imaginea mândriei rănite. În loc de asta, le propuse o cafea și dispăru în bucătărie să o pregătească.

Christinei nu-i venea să creadă că se simte atât de nervoasă și de nesigură pe ea când se așază la pian. Figura studiat nepăsătoare a lui Jeffrey nu arăta nici o încurajare. Numai expresia încrezătoare a lui Eddy îi dădu curaj să cânte.

Ezitănd, atinse clapele, apoi începu. Alungându-și complet gândurile de la motivele acestei întâlniri, se lăsă absorbită total de muzică și deveni complet subjugată de senzațiile pe care aceasta i le trezea. Când termină, se uită la auditoriu. Ochii lui Eddy străluceau de mândrie și de emoție. Cei ai lui Jeffrey erau închiși. Se așternu tăcerea.

— Vrei s-o mai cânti o dată, te rog? îi ceru el, imobil, vocea sa lipsită de expresie străpungând-o în inimă pe Christine. Îi dădu imediat ascultare, amețită de șoc, pentru că el nu spusese nici un cuvânt în favoarea ei și cu toate astea fu adusă de indiferența lui în vârtoarea unei emoții noi. Când termină de cântat pentru a doua oară, Jeffrey făcu ochii mari și se ridică în picioare. Începu să pășească repede în lungul și-n latul camerei.

— Nu-ți place? întrebă încet Christine, când nu-i mai putu suporta tăcerea.

— Dacă-mi place? răspunse el. Dacă-mi place? Crezi c-aș putea să spun vreodată așa ceva? Sentimentele de acolo îți scot sufletul din tine, îți aduc aminte de fiecare senzație tragică pe care-ai încercat-o. N-ai putea niciodată să te simți atât de gol pe dinăuntru dacă nu reușești decât să spui că-ți place. Este o temă obsedantă. O să emoționezi atât încât filmul meu și muzica

ta vor fi insuportabile în sufletele spectatorilor. Se opri. Se uită la Christine, dar ea era prea emoționată ca să poată vorbi.

Deodată, se întoarse spre Eddy și-l bătu pe spate.

— Ai avut dreptate, spuse. A meritat efortul și timpul pierdut ca s-o căutăm. Eddy, ești extraordinar. Extraordinar!

Christine era încă la pian când Jeffrey se apropie de ea. Fața ei albă se înroși imediat când se simți ridicată în picioare și îmbrățișată în tăcere. Bucuria și ușurarea ei erau atât de mari încât ar fi început să țipe, dacă Jeffrey n-ar fi rupt vraja.

— Ei, spuse el vesel, ce-ar fi să ne apucăm de treabă? Entuziasmul îi făcu să rămână treji până după miezul nopții, discutând planuri pentru restul partituri și revăzând scenariul. Se aduseră argumente foarte bune. Jeffrey, obișnuit să dicteze fără să întrebe mersul scenelor, fu mirat și impresionat de rolul activ pe care-l juca Christine. Spre deosebire de ceilalți compozitori care erau mai mult decât nemulțumiți să primească punctul lui de vedere și să-l aplice în muzică, Christine citise în detaliu scenariul înainte de a se apuca de treabă și-și formase propria imagine despre sensul diferitelor scene.

În sfârșit, Jeffrey și Eddy se ridicară să

plece. Când Jeffrey se urcă în mașină, Eddy întârzie o secundă ca s-o îmbrățișeze pe Christine.

— Bine lucrat, Chris! Ai fost magnifică în seara asta.

— N-aș fi putut s-o fac fără tine, spuse ea. Tu ai fost cel care m-a convins să plec de la colegiul St. Mark și să accept angajamentul acesta.

— A meritat efortul, spuse el zâmbind când se urcă în mașină.

Christine făcu a doua zi dimineată prima vizită oficială la platoul de filmare. Deși entuziasmul de care era cuprinsă o încurajase să pornească devreme, tot nu ajunsese înainte ca echipa să se fi apucat de treabă. Jeffrey anunță cinci minute de pauză când o văzu și o conduse să ia loc.

— Ești matinală, Christine. După noaptea trecută, nu te așteptam decât mult mai târziu.

— Matinală sau nu, mi se pare că am ajuns mult mai târziu decât tine.

El își trecu mâna prin păr.

— Dacă nu ajung la timp, nimieni nu lucrează.

Merseră încet împreună în jurul platformei.

— M-am gândit c-aș putea să văd o părticică din film azi, ca să mai recuperez din

timpul pierdut. De unde pot să văd bine?

— De acolo. Totul e pus la punct.* O conduse la șirul de scări de piatră unde cu două săptămâni înainte stătuse lângă Jeffrey și-i ceruse sfatul în privința lui Eddy. Două săptămâni! Părea o veșnicie. Nu chiar totul era așa cum fusese atunci. Un scaun confortabil și o masă îi fuseseră pregătite.

— Nemaipomenit, spuse Christine entuziasmată când încercă scaunul. Am o vedere minunată. Unde-ai ajuns?

— Filmăm scena de care ți-am vorbit ieri seară. Tocmai trăgeam al cincilea cadru, spuse el cu o ușoară grimasă.

— Oh, doamne, ai probleme? zise Christine, zâmbind.

— Nici una de netrecut, așa că nu-ți face griji. O mângâie pe cap și se întoarse să plece. Aruncând o privire în urmă spuse:

— Am să-ți trimit o cafea. Probabil că o să ai nevoie.

— Mulțumesc. Unde-i Eddy? întrebă ea.

— Nu l-am văzut azi dimineață. Regizorii muzicali nu trebuie să respecte riguros programul.

Pe măsură ce dimineața trecu și veni după-amiaza, Christine se trezi absorbită nu numai de acțiune, dar și de mecanismul turnării

filmului. Era ceva care n-o interesase prea mult înainte. La primul ei film petrecuse foarte puțin timp pe platou și fusese concentrată asupra jocului în sine. În timpul cât fusese ocupată cu „Șapte pași”, venise destul de des pe platou, dar o interesase prea mult Kevin ca să ia seama și la altceva. Și totuși era fascinant. De fiecare dată când se făcea o pauză, machiorul alerga spre Miriam Bronson ca să-i retușeze fața. Două cadre fură șterse pentru că scenografele observaseră pe platou ceva care nu era la locul lui. Jeffrey însuși se găsi în încurcătură când își lăsă scenariul la vedere pe trăsura, după ce-i făcuse o observație de minimă importanță lui Roger Brand. Altă dată, cadrul fu distrus de un avion cu reacție, care acoperise totul în afară de strigătul de disperare al lui Jeffrey, când trecuse cu un zgomot asurzitor pe deasupra.

Și regizorul? Christine îi acordă multă atenție în timp ce el conducea, măgulea și chiar amenința pe toată lumea până când fiecare ajungea să joace cât mai bine, și, miraculos, perfecțiunea era atinsă iar filmarea scenei era terminată. La un moment dat, Christine înțelese esența acțiunii și își dădu seama că era în stare să-l satisfacă pe Jeffrey cu muzica pentru fiecare scenă.

Când se opriă pentru prânz, Jeffrey i-o

prezentă Stellei pe Kelly Reynolds, ca să discute despre cele necesare în California. Avea nevoie să se acomodeze și cum fiecare se ducea la masă, Christine și Kelly discutară despre apartamentele din Los Angeles. După ce stabiliră totul, Laurie o părăsi și Christine începu să-l caute pe Eddy, când îl observă pe Jeffrey care-și făcea drum prin mulțime către ea.

Când el se apropie, Christine își simți inima bătându-i periculos de repede. Era uimită și înspăimântată de reacția ei. El se așeză lângă Christine și ea se simți deodată copleșită de tristețe la gândul că el aparținea altcuiva.

— Deci, cum ți s-a părut în dimineața asta? spuse el, uitându-se la însemnările pe care și le făcuse. A fost instructiv?

Cu el atât de aproape, tot ce putu să facă fu să se străduiască să murmure:

— Da. Mulțumesc.

— Înțelegi ce vreau să spun în scena asta?

Christine era supărată din cauza puternicei reacții fizice față de el. Capul parcă plutea și o durea puțin. Jeffrey îi vorbea, dar ea nu putea să-l asculte.

— Vezi, continuă el, motivul pentru care simt că trebuie păstrată iluzia... Fața îi era luminată de entuziasm.

Christine îl privi fix, ca și cum nu și-ar fi

putut smulge privirile din ale lui. Aproximarea lui o ameți și ea simți nevoia imperioasă de a-l atinge. Nu-și dădu seama că se lăsase cu toată greutatea spre el, în timp ce vorbea.

Într-un ultim efort de a se concentra asupra cuvintelor lui, întoarse capul. Imediat, totul începu să se clatine și se întunecă... Îi căzu în brațe lui Jeffrey.

— Christine! Christine! Când el o ridică încetitor de umeri, capul îi căzu în față.

— Roger! strigă către actorul principal, adu un doctor!

PATRU

Pentru o bună bucată de timp, Christine rămase amețită. Când se trezi de-a binelea, îl văzu pe Eddy stând îngrijorat lângă ea, ținând-o de mână. Se afla într-unul din camioanele echipei, amenajat ca o mică infirmerie. Era întinsă pe un pat confortabil, și un ventilator mare răcorea atmosfera. Erau singuri.

— Cum te simți? întrebă Eddy, lăsându-i mâna de îndată ce observă că se trezise.

— Nu prea rău. Totuși, mă doare capul. Ce s-a-ntâmplat?

— Ce s-a-ntâmplat? zise el tăios. Am venit aici ca să te gădesc leșinată în brațele lui Jeffrey și pe el strigând după doctor. Nimeni nu știa ce

se întâmplă. Cu o mare prezență de spirit, continuă el sec, Jeff a reușit să te aducă aici.

Christine își imaginează cum era dusă pe brațe de Jeffrey, ca o eroină de melodramă. Ideea îi plăcu.

— Doctorul a venit destul de târziu și a declarat că ai să trăiești cu siguranță. A fost doar un început de insolație. Ne-ai speriat de moarte pe toți.

Christine era impresionată de preocuparea lui. Apoi râse cu putere când își aminti cum se simțise înainte de a leșina și cum interpretase toate acestea.

— Insolație? repetă ea. Credeam că e dragoste.

— Dragoste? Ai crezut că e dragoste? Cum ai putut, Christine?

Eddy se temea că toate avertismentele pe care i le dăduse Christinei despre Jeffrey fuseseră zadarnice. Într-un fel, nu era surprins.

— Nu-l iubești, nu se poate să-l iubești, spuse el mai mult cu speranță decât cu convingere.

— Nu, nu-l iubesc, răspunse ea spre marea lui ușurare. Dar credeam că-l iubesc. Când începi să amețești doar pentru că cineva stă lângă tine, e ușor să tragi concluzii greșite despre propriile sentimente. Mă uluiești, pur și

simplicu mă uluiești.

— Și pe mine mă uluiește, spuse Jeffrey, urcându-se în camion. Nu mi se-ntâmplă în fiecare zi ca o fată să-mi cadă în brațe fără absolut nici un avertisment. Tonul îi era calm, dar Christine se gândi că era mai palid ca de obicei. Își dădu seama că fusese un șoc pentru el.

— Îmi pare rău, spuse ea sincer, neputându-și dezlipi privirea de la el. Am să încerc să nu mai repet episodul ăsta.

— Cu siguranță că n-ai s-o mai faci, pentru că n-o să mai ai ocazia. Ți-am luat o pălărie, spuse el, scoțând-o din geanta de voiaj pe care o ținea în mână, și o umbrelă ca să stai sub ea. Aș vrea să cred că atunci când o să luăm avionul peste o săptămână, o să fii și tu în el.

— Deci, interveni Eddy, pentru restul zilei o să te duci acasă și o să te odihnești. Acestea sunt recomandările doctorului.

— Dar sunt sigură că n-o să pătesc nimic dacă o să stau la umbră, spuse Christine supărată.

— Recomandările doctorului, repetă el ferm. Și poate dacă ești fetiță cuminte azi și te simți mai bine, poți să te întorci mâine dimineață.

Christine se uită la Jeffrey, sperând să fie

susținută, dar și el părea hotărât. Christine ridică din umeri și Eddy se oferă imediat s-o ducă cu mașina.

— Crezi că ești în stare să mergi până la mașină? întrebă Eddy.

— Sigur că da. Ți-am spus, mă simt bine. Își scoase picioarele afară din pat și încercă să se așeze. Capul începu să i se învârtă și se întinse la loc.

— Uite, se oferă Jeffrey, mai bine m-ai lăsa să te ajut. Jeffrey îi puse pălăria pe cap și zâmbi.

— Îți stă bine.

În ciuda sprijinului lui, ea încă se clătină când se ridică în picioare.

— Cred că sunt mai slăbită decât îmi imaginam, mormăi ea când Jeffrey o susținu din nou.

— Și eu trebuie să fiu la fel, spuse el enigmatic în timp ce se îndreptau spre mașina care-i aștepta.

În timp ce stătea întinsă pe pat, Christine se gândi la problema cu Dian Stone. Își alungase din minte iminenta lor întâlnire pentru că era, în multe privințe, o problemă de nerezolvat și ea era prea ocupată cu compoziția ca să se gândească serios la asta. Oricât ar fi vrut ea să înlăture această problemă, trebuia s-o înfrunte.

Diana era o femeie rea, care nu-i arătase nici o milă și ea nu se aștepta ca relațiile dintre ele să fie altfel decât încordate.

N-avea să-i dea voie Dianei Stone să-i distrugă întoarcerea pe platouri, aruncându-i ei în spate propriile neînțelegeri cu Kevin.

Christine hotărî să-și înnoiască garderoba, în parte și datorită nevoii de a se pregăti psihologic pentru înfruntarea cu Diana. Nu vroia să se facă de râs în fața siluetei și hainelor Dianei. Economiiile făcute cu grijă în anii trecuți nu mai erau necesare. Așa că hotărî ca ultima zi petrecută în Billoxtown să fie zi de cumpărături și-și luă liber ca să cutreiere prin magazine.

Ziua fu încântătoare. Hainele obișnuite pentru lucru și bumbacul ușor necesar ca să înfrunte vara californiană erau destul de lesne de găsit. Rochiile de seară și toaletele pentru dineuri se găseau mai greu. Până la urmă, Christine alese câteva rochii care o încântară. Pe la mijlocul după-amiezii, mașina îi era plină de cutii și sacoșe și, foarte mulțumită, plecă spre casă. Când ajunse, văzu că pe alee era o mașină necunoscută. Nu părea să fie nimeni prin preajmă, dar Christine găsi mai înțelept să fie prudentă. Se strădui să facă mult zgomot când își scoase pachetele din mașină și le îngrămădi în fața ușii de la intrare. Apoi, cum nu auzi

nimic suspect, deschise ușa și își puse cumpărăturile pe masa din hol. Chiar când încerca să se hotărască dacă să riște sau nu să intre în casă, cineva apărură la colțul aleii. Un străin.

— Bună ziua, spuse el amabil. Sunteți d-ra Fender? Ajunsese deja lângă ea și-i întinse cartea de vizită. Pe ea scria «Charles B. Deacon, Daily News».

— Da, eu sunt, răspunse Christine. «Un reporter! gândi ea. Cum să scap de el?»

— Speram că o să fiți de acord să-mi dați un interviu, continuă el. Părea destul de inofensiv.

— Mă tem că sunt cam ocupată.

— O să fie un interviu scurt, miss Fender. Știu că n-am programare, dar ceea ce știți dumneavoastră în legătură cu noul film, ăă... „Cărările Dragostei” tocmai s-a întrerupt azi. Am încercat toată ziua să vă telefonez, dar fără succes. Cred că plecați mâine în California cu întreaga echipă. M-am gândit că e ultima mea șansă. Râse nervos și Christine își dădu seama că îi părea rău pentru el. Și totuși era imposibil să-și alunge teama de a vorbi cu reporterii. Poate că nu-l interesa decât munca ei la acest film și n-avea s-o întrebe nimic altceva.

— Înțeleg. Da, plec mâine. Cred că pot

vorbi cu dumneavoastră câteva minute, dacă insistați.

— Da, da, sigur. Vă mulțumesc foarte mult. Se întoarse spre ușa de la intrare, dar Christine îi arătă o bancă la câțiva metri mai încolo.

— Vreți să stăm aici? E păcat să pierdem așa o zi frumoasă!

Întrebările lui Charles Deacon erau destul de inofensive și Christine îi răspunse pe loc, relaxându-se din ce în ce mai mult pe măsură ce trecea timpul. Era gata să spună că reporterii de la ziare sunt mai reținuți cu întrebările și că are mai mult respect pentru cei interesați când el zise:

— Spuneți-mi, miss Fender, plecarea dumneavoastră la Billoxtown a avut vreo legătură cu moartea neașteptată și tragică a logodnicului dumneavoastră, Kevin Randall, celebrul actor?

Christine îngheță. Cei patru ani care trecuseră nu-i micșoraseră teama de vechile întrebări. Probabil că el știa exact ce-o făcuse să renunțe la lumea miraculoasă a filmului. Nu-i era de ajuns ce știa deja? Trebuia întotdeauna să-și justifice fiecare mișcare în raport cu Kevin? Această nedreptate o izbi cu atâta violență încât aproape că-și pierdu cumpătul. Nu

în întregime totuși, căci ar fi fost într-adevăr fatal. Trebuia să răspundă? Poate că dacă admitea că aceasta fusese motivul pentru care fugise, el va fi mulțumit. Dar probabil că nu era așa. Vor urma și alte întrebări. Întrebări la care nu vroia și, de fapt, nu putea să răspundă. Se uită la ceas.

— Ei bine, domnule Deacon, desigur că moartea lui Kevin... Auzi un zgomot și-și ridică privirile. Mașina lui Jeffrey se apropie pe alee.

— Scuzați-mă, spuse ea grăbită. Sări în picioare și se îndreptă repede spre mașină.

Jeffrey fu surprins s-o vadă pe Christine atât de agitată. Observase deja că se afla în compania unui străin.

— E reporter, îi șopti ea în grabă. Nu știu cum să scap de el. A fost foarte amabil, dar acum vrea să vorbesc despre Kevin. Nu știu ce să-i spun.

— Lasă-mă pe mine, Christine. Se îndreptă spre Charles Deacon cu un zâmbet plăcut. Christine stătea în spatele lui.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse el când dl. Deacon se ridică în picioare, a apărut o treabă urgentă și trebuie s-o iau pe Christine.

— Nu-i nici o problemă, domnule Rettcliff. Oricum a fost drăguț din partea domnișoarei Fender să-mi acorde un interviu. Mulțumesc. Își

îndreptă atenția spre Christine și continuă: A fost minunat să vorbesc cu dumneavoastră. Dați-mi voie să vă urez mult succes pentru noul dumneavoastră film. Dădu mâna cu amândoi și, foarte mulțumit de interviu, se urcă în mașină și plecă.

— Mulțumesc, spuse Christine, așezându-se din nou pe bancă ușurată. Jeffrey se întoarse spre ea, surprins de tonul ei.

— Hei, ce s-a întâmplat? Doar n-a fost așa de rău, nu?

Christine dădu din cap.

— Să intrăm, zise el. Am să-ți fac o cafea și poți să-mi povestești tot.

Jeffrey o lăsă pe Christine singură în sufragerie pentru câteva minute, cât timp trebăluie prin bucătărie. Când se întoarse, se așeză pe canapea lângă ea și-i puse un braț pe după umeri.

— De ce nu începi cu începutul și nu-mi spui totul despre tine și Kevin? Sunt sigur că aici e toată problema.

Christine aprobă din cap. Se strânse și mai tare lângă el, pentru a nu fi nevoită să-l privească în față când vorbea. Se uită la mărul din grădina din spate și începu să povestească.

— Părinții mei au murit într-un accident de

avion când aveam doisprezece ani. Neavând alte rude, am fost trimisă în California, la mătușa Betty. De fapt, era o mătușă mai îndepărtată. Era foarte bună cu mine și s-a descurcat admirabil cu o fetiță care pierduse tot ce avusese vreodată și mai și fusese aruncată departe de casă.

Nu auzisem pe nimeni înainte cântând muzică adevărată, dar mătușii Betty îi plăcea muzica și, de îndată ce am manifestat interes, a început să mă învețe tot ce știa. N-am fost niciodată un muzician strălucit, n-am avut răbdare să exersezi îndeajuns pentru asta, dar se părea că am un oarecâre talent ca să-mi găsesc propriile melodii. Nu erau chiar atât de complexe pe atunci ca să le numesc compoziții.

Christine se opri, gândindu-se la acele zile de mult trecute, apoi continuă.

— Cu încurajarea mătușii Betty am învățat tot mai mult până am ajuns să scriu cântece pop cu versuri vesele și melodii potrivite. În tinerețea ei, se pare, mătușa Betty fusese impresar, așa că se apucă din nou de treabă pentru mine. Mi-a promovat atât de bine compozițiile încât am avut vreo două succese când aveam șaisprezece ani. Sigur că m-a bucurat foarte mult succesul, dar n-am fost niciodată pe deplin mulțumită de cântecele mele. În primul rând cred că pentru că scriam niște

versuri groaznice. Am încercat de câteva ori să compun pentru versurile altora, ceea ce mi-a adus destul succes, dar trebuie să recunosc că vroiam mai mult decât atât. Eram foarte interesată să compun piese instrumentale. Bucăți muzicale cred, mai degrabă decât cântece.

Ca întotdeauna, mătușa Betty mi-a dirijat aptitudinile și datorită ei am reușit să compun muzica pentru două seriale minore de televiziune. Prima partitură de film a fost pentru un film obscur, care n-a plăcut niciodată, dar mie mi-a folosit, pentru că datorită lui mi s-a oferit ocazia de a compune pentru „Șapte Pași”. Am acceptat imediat, bineînțeles. Eram destul de mândră pentru că aveam o carieră atât de solidă la numai douăzeci de ani.

Totul mergea minunat. Când l-am întâlnit pe Kevin pe platou, am fost încântată că m-a observat. Marele Kevin Randall avea de unde să aleagă! Relația noastră a progresat foarte repede și înainte ca filmul să ajungă la jumătate, ne propusesem deja să ne căsătorim. Nu puteam să cred că viața poate fi mai bună.

Chiar dacă ar fi putut sau nu să fie mai bună, n-a trecut mult și a devenit mult mai rea. Nu mi-am dat seama că publicitatea care mi se făcea și care mă bucura atât de mult, pentru că eram logodnica lui Kevin, ar fi putut mai târziu

să devină un uliu care să mi se învârtă deasupra capului.

Mătușa Betty s-a îmbolnăvit deodată și eu mi-am luat liber ca s-o îngrijesc. La început m-am întâlnit des cu Kevin, dar apoi l-am văzut din ce în ce mai puțin. Am crezut că-mi lasă timp să stau cu mătușa mea. Ea a murit la scurt timp după aceea și eu am fost foarte supărată. Kevin era mereu prin preajmă pe atunci și asta a fost o mare consolare pentru mine. Altă consolare era munca mea, pentru că „Șapte Pași” nu era încă terminat.

Pe urmă mi-am dat seama că el nu-mi mai era credincios. La început am presupus că era vina mea. Poate că s-a simțit neglijat cât timp am îngrijit-o pe mătușa Betty. N-am lăsat să se vadă că știam și speram să înceteze ca totul să poată fi uitat. Au trecut săptămâni și, cu toate astea, a continuat. Ce era mai rău era că toată lumea părea să știe și, în consecință, să manifeste compasiune pentru mine. Încet-încet, am ajuns să-l disprețuiesc. Cum puteam continua să iubesc un om care mă trata în felul acela, fără să se simtă vinovat? Până la urmă, n-am mai putut suporta și am hotărât că dacă el nu avea să fie cinstit cu mine, atunci totul se va termina.

M-am așteptat ca el să recunoască că

acuzatiile mele erau întemeiate și să fie de acord că nu ne mai puteam căsători. Am fost uluită când mi-a zis că încă voia căsătoria. A pretins că ne iubeam. A spus că e dispus să renunțe la cealaltă femeie, dacă voiam să mă căsătoresc cu el.

Nu pot să-ți spun cât m-a înfuriat. Mi-am pierdut controlul și am spus o groază de lucruri pe care aș da orice să le pot lua înapoi acum. N-am avut niciodată ocazia să-mi cer iertare. A murit două zile mai târziu, când un camion cu macara l-a aruncat cu mașina în afara șoselei.

Christine riscă o privire fugară spre Jeffrey și roși când îi văzu expresia tandră.

— Deci, de ce ți-e frică de reporteri?

«Chiar, de ce? se gândi Christine. Chiar mai avea nevoie să întrebe?» Dacă Jeffrey, din întâmplare, nu auzise de scandalul care urmase plecării ei, atunci nu-i putea spune tot adevărul. Nu era atât de răzbunătoare ca să ponegrească numele cuiva cu care avea să lucreze îndeaproape. Și, în orice caz, ea îi putea fi prietenă, ceea ce ar fi făcut dezvăluirile sale de neiertat. Toate acestea fiind spuse, o să-i explice cât se va putea.

— De ce îmi e așa de frică de reporteri? Cred că e din cauză că mă simt vinovată pentru minciunile pe care le spun. Jeffrey deveni

deodată interesat. Kevin era un actor foarte popular. Faima pe care o avea a făcut ca moartea sa să atragă atenția presei. Și eu eram logodnica îndoliată. Mi-am dat imediat seama că nu le puteam spune adevărul. Vezi, nimeni nu știa că rupsesem logodna.

— Nici chiar Eddy? întrebă Jeffrey.

— Nu. Știu acum că totuși a ghicit multe. A observat cât eram de nefericită și știa, ca toată lumea, de legătura lui. Oricum, am hotărât să joc rolul de logodnică cu inima zdrobită ca să-i apăr numele. Singurul lucru pe care-l puteam face era să nu fac public felul în care se purtase față de mine. Și nu mi-a fost prea greu să-mi joc rolul, căci eram într-adevăr foarte mâhnită de ce i se întâmplase.

— Și ți-ai dat seama că ai ales cea mai dificilă alternativă, concluzionează Jeffrey cu glas tare.

— Oriunde mă duceam, tot ce făceam, reporterii erau pe urmele mele. Chiar și atunci când am fost nominalizată pentru Oscar, am văzut că ei nu voiau să audă decât despre Kevin. Nu puteam să suport această situație. Of, și toate minciunile pe care trebuia să le spun! Iar atunci când refuzam să răspund la întrebări, eram descrisă ca «prea mâhnită ca să poată vorbi despre el». Era insuportabil!

— Și de asta ai fugit? tonul lui Jeffrey era cât se poate de sceptic. Christine dădu din cap și se simți și ea vinovată pentru adevărul spus pe jumătate.

— Renunțarea la carieră n-a fost un pas greu de făcut? Cu siguranță că a distrus totul.

— N-aveam de gând să-mi abandonez cariera. Plănuiam s-o iau de la capăt după ce am părăsit platourile. Nu știu de ce n-am făcut-o niciodată. Poate că am așteptat să mai cresc.

— Pari destul de mare pentru mine, spuse Jeffrey, cu un zâmbet.

— După cum m-am purtat azi, nu sunt chiar așa de sigură. Când cel de la „Daily News” a pomenit de Kevin, pur și simplu am intrat în panică. Ar trebui să mă descurc mai bine.

— Christine, spuse el mângâindu-i liniștitor părul, dacă vei putea să suporti întrebările încă un timp, totul o să treacă. Dacă exersezi îndeajuns, ai să vezi că e ușor să aduci interviul pe făgașul care-ți convine. Și dacă vorbești despre Kevin, consolează-te cu gândul că faci bine nespunând adevărul.

— Da, sigur, ai dreptate. Am să încerc. Mi-a făcut bine să vorbesc cu cineva, zise ea, sperând că totul se va termina atât de simplu.

— De câte ori ai de spus vreun secret, poți să te încrezi în mine.

Timp de câteva minute rămaseră amândoi tăcuți și apoi Jeffrey vorbi cu o voce ușoară și veselă, încercând să destindă atmosfera.

— De fapt, am venit aici să te rog să ieși cina împreună cu mine diseară.

— Mi-ar plăcea grozav, răspunse grăbit Christine, uitând un moment complicațiile pe care acest lucru le presupunea.

— Am rezervat o masă. E foarte elegant, așa că poți să te îmbraci cât de bine vrei.

— O să mă îmbrac bine, fii fără grijă, spuse ea, gândindu-se la toate hainele pe care le cumpărase.

— Vin să te iau la opt, atunci. Jeffrey se ridică.

— La opt fix? În cazul ăsta o să te dau chiar acum afară. Nu-i timp de pierdut.

La ușă, el o privi ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, apoi, răzgândindu-se, se întoarse și se îndreptă spre mașină.

Fără să se gândească dacă e bine sau rău, Christine se îmbracă ca niciodată pentru întâlnirea sa cu Jeffrey. Alese o rochie mătăsoasă de un alb strălucitor, care-i urma întocmai conturul trupului. Era simplă, dar de mare efect și nu avu nevoie decât de un colier și de niște cercei ca să-și completeze toaleta.

Exact la opt se auzi soneria. Când deschise

ușa, Christine rămase ținută la vederea lui Jeffrey, care stătea pe prag. Nu putea vorbi, nu putea decât să-l privească uluită. Găsise că arăta bine în hainele de lucru cu care-l văzuse îmbrăcat de obicei, dar acum, purtând haine de seară era fermecător. O certitudine neprețuită îi veni deodată în minte. «Te iubesc, gândi ea. Ah, cât te iubesc!» Și-și dădu seama că sufletul îi era pierdut.

Când el îi observă expresia, figura i se însenină și făcu un pas spre ea.

— Christine, șopti el, ești nemaipomenit de frumoasă. Se apropie și-o luă în brațe, iar inima ei începu să-i bată înspăimântată când îl privi și-i citi în ochi dorința nestăvilită. Apoi buzele lui se apropiară de ale ei. O sărută cu o pasiune care o făcu să se simtă neputincioasă.

Pe urmă, când el se opri să-i mângâie părul, ea îl strânse și mai tare, aducându-l înapoi ca s-o sărute pe ochi, pe obraji și pe buze. Buzele ei îi rosteau numele, și deodată îi fu frică să nu se piardă cu totul. Nu mai avea mult și de aceea se îndepărtă.

— Hai, spuse el, ar fi mai bine să mergem. Vocea îi era încordată, aproape aspră. Și el simțise la fel, era sigură.

Merseră în liniște până la restaurant. Christine știa că nu putea să-i mărturisească dragostea, și totuși simțea că n-are rost să vorbească despre altceva. În loc de asta, retrăi dragostea lui și mintea i se umplu de muzica sa. Așa cum tema din „Șapte Pași” îi adusesese totdeauna aminte de Kevin și de tot ceea ce acesta îi făcuse, „Cărările Dragostei” începea să reprezinte dragostea ei pentru Jeffrey. Spera să nu aibă niciodată vreun motiv să urască și această muzică.

Drumul pe care merseră nu-i era cunoscut Christinei. Deodată, mașina ieși de pe șosea și intră pe o alee mărginită de copaci care dădea într-o parcare, la un sfert de milă mai încolo. Însuși patronul restaurantului veni să-i întâmpine și să-i conducă la masa rezervată. Aceasta se găsea într-un loc izolat din grădină, înconjurat din trei părți de spaliere care susțineau plante agățătoare parfumate. Era o priveliște amețitoare. Avea să-și amintească totdeauna de ea.

Când patronul îi trase scaunul, Christine îi zâmbi lui Jeffrey. De îndată ce rămaseră singuri, el îi luă mâinile într-ale lui.

— Ți place? întrebă el inutil.

— E minunat, spuse Christine, cu ochii strălucindu-i de plăcere.

Seara trecu repede, plină de râsete și secrete împărtășite. Ca și cum ar fi vrut să adune o prietenie de-o viață într-o conversație, Jeffrey fu cel care-i vorbi mai mult Christinei despre el însuși. Ei nu-i mai rămăseseră prea multe de spus după acea după-amiază.

Când mașina se opri pe alee, Jeffrey spuse:

— Mai bine n-aș mai intra, Christine, eu...

— Nu, confirmă ea repede, grăbindu-se să deschidă ușa, ca să reziste tentației de a-l ruga să rămână.

— Christine, spuse el repezit, punându-i o mână pe umărul gol. Ea se întoarse să-l privească. Nu pleca acum!

— Bine, șopti ea, și se apropie de el. El o privi adânc mult timp în ochi și apoi o sărută încetișor pe frunte. Punându-i capul pe umărul său, o ținu strâns și-o mângâie pe păr. Senzația de bucurie o făcea pe Christine să-i vină să strige.

— Jeffrey, spuse ea în sfârșit, trebuie să plec. Își ridică capul de pe umărul lui și-l privi. Apoi, după ce se dădu jos din mașină, se îndepărtă și-l privi cum pleacă. Scuturată de un fior, deschise ușa și intra.

Se simți de îndată cuprinsă de dezolare. Orice ar fi zis despre ea și Jeffrey, acea seară se terminase. A doua zi urmau să plece în

California și, odată ajunși acolo, nu se mai puteau lăsa cuprinși de vraja începută în acea seară. Christine se purtase inocent, ca și cum n-ar fi știut că Jeffrey avea o altă legătură, ca și cum n-ar fi afectat pe nimeni prin ceea ce făcuseră. Odată ce-o va fi întâlnit pe cealaltă femeie, trebuia să înceteze să-l mai vadă singură. Acest gând îi zdrobea inima.

Încercând în zadar să se liniștească înainte de a se duce la culcare, începu să împacheteze. În ciuda tuturor eforturilor sale de a se gândi la altceva, în minte îi venea iar și iar aceeași problemă. Oricum ar fi privit, era obligată să recunoască că Jeffrey se folosește de ea așa cum și Kevin făcuse altădată. Așa cum ajunsese să-l disprețuiască pe Kevin, tot așa trebuia să-l disprețuiască și pe Jeffrey.

Premoniția întunecată pe care o avu la vederea echipei de filmare avea să fie în întregime confirmată. Într-adevăr, avea să-i aducă o mare amărăciune.

cruci

Avionul ateriză la Los Angeles în soarele puternic al după-amiezii. Disconfortul Christinei se transformă în groază când se zvoni printre pasageri că erau reporteri afară, care așteptau. Intenționat, rămase în urmă, pierzând mult timp ca să-și adune bagajele de mână, astfel că ea și cu Eddy rămaseră ultimii. Când pășiră pe prima treaptă însă, își dădu seama că toate eforturile ei de a trage de timp nu făcuseră decât să-i asigure o imagine perfectă a lui Diana Stone aruncându-se în brațele lui Jeffrey. Blitz-urile sclipeau orbilor și deja reporterii îi asaltau cu întrebări pe Jeffrey și Tracey.

Christine simți că i se înmoaie genunchii și se sprijini de umărul lui Eddy.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, cu un amestec de mânie și amărăciune în glas.

— Știam că n-o să vii dacă ți-aș fi spus. O privi cu un amestec de vinovăție și compasiune.

Până la urmă, dându-și seama că începuseră să bată la ochi, Eddy o conduse pe Christine pe scări, spre pistă. Când se îndreptau spre terminal, același lucru îl făceau și Jeffrey, Diana și anturajul lor. Christine nu avea cum să evite să le audă interviul.

— Domnule Rettcliff, pierderea Lydei Cooper, care urma să joace în rolul Brendei, a fost o mare lovitură pentru dumneavoastră?

Christine întoarse capul când auzi frânturi din răspunsul lui Jeffrey.

— Bineînțeles... pentru filmări. Din fericire, miss Stone,... un mesaj scurt. Îi sunt foarte recunoscător.

— E adevărat că dumneavoastră și domnișoara Stone sunteți mai mult decât prieteni buni?

— Ne cunoaștem de mult timp, interveni Diana, am fost foarte apropiați.

Christine simți nevoia aproape de nestăpânit de a o plesni pe Diana. Pentru ea nu existau parcă amintiri despre Kevin. Auzind maniera în care continua interviul, Eddy începuse să se grăbească, încât Christine abia

mai putu să-l ajungă. Totuși, asta n-o împiedică să audă ultima întrebare și răspunsul.

— Există vreun adevăr în zvonul, întrebă o voce feminină, că dumneavoastră și Jeffrey intenționați să vă căsătoriți în viitorul apropiat?

— Să ne căsătorim? spuse Diana, cu o voce care sugera că astea îi erau într-adevăr planurile. Nici eu n-am auzit zvonul. Totuși, e foarte interesant!

— Probabil că ea singură l-a răspândit, mormăi Eddy înveninat când, în sfârșit, ajunseră la terminal.

— Nici unul din ei nu l-a negat, spuse Christine amărâtă.

Stella nu-i aștepta la aeroportul din Los Angeles, unde promisese că va ajunge. Christine se instalează cu bagajele în timp ce Eddy plecase s-o caute. Abia îi observă îngrijorarea. Gândurile îi erau prea pline de propria situație dezastruoasă. Era supărată că Eddy lăsase să se întâmple așa ceva.

Mintea îi reveni la întâmplările de peste zi. Cât ar fi vrut să se fi purtat altfel...

Când Eddy venise dimineață la Billoxtown, o găsisseându-și liniștită cafeaua în mijlocul haosului de valize pe jumătate făcute și de vase nespălate. Numai cearcănele din jurul

ochilor ei trădau faptul că nu dormise aproape toată noaptea.

— Eddy! Vino înăuntru. Vrei o cafea? întrebă ea, ridicând filtrul.

— O cafea! Știi cât e ceasul? O să pierdem avionul!

— Chiar am de gând să-l pierd, Eddy. Am hotărât să nu vin.

— Nu se poate să nu vii! strigă el, pierzându-și firea. Ai semnat contractul. Ai compus aproape toată muzica. Ce te-a apucat?

Christine, care se gândea numai la imaginea ei în brațele lui Jeffrey, se lăsă trădată de o privire atât de tristă, încât Eddy ghici imediat.

— Jeffrey, nu-i așa? întrebă el, așezându-se pe un scaun. Christine, ai știut tot timpul că e cu altcineva!

— Înainte nu-l iubeam!

— Oh, Doamne, spuse Eddy, luându-și capul în mâini. I-ai spus?

— Nu. Sigur că nu. Dar probabil că și-a dat seama... îl privi triumfătoare, presupunând că acum o va înțelege și va fi de acord cu ea.

— Christine, ți-ai pierdut mințile? Trebuie să vii. N-o să mai ai niciodată o asemenea șansă.

— Am de gând să caut de lucru în altă parte. De data asta, serios...

— Și crezi c-o să ți se ofere ceva? E destul de rău că ai dispărut de pe fața pământului atâta timp. Dacă ajungi să părăsești filmul ăsta la jumătatea drumului, n-o să mai lucrezi niciodată! Chiar vrei să-l lași să-ți facă așa ceva?

Mintea Christinei era obosită de nesomn, dar își dădu seama că ceea ce spunea el era adevărat.

— Cum am să pot îndura să lucrez tot timpul cu el? Se poartă cu mine ca și cum m-ar dori. Se poartă ca și cum n-ar mai fi nimeni altcineva la mijloc. Nu pot să-i rezist, Eddy. Cum pot să evit să mă îndrăgostesc?

Pentru un moment, argumentele ei îl mișcară pe Eddy. Apoi bunul simț își ceru drepturile. Tot ce spusese despre cariera ei era adevărat. Îl preocupa și propria sa reputație. Își scoase sufletul ca s-o aibă drept compozitor. Nu putea să dea înapoi acum.

— Chris! Trebuie să te porți ca și cum nu l-ai iubi. Am să stau numai lângă tine azi. Nici n-o să-l prea vezi. O să înțeleagă repede. Crede-mă, Chris, o să fie O.K.

Ea nu-l crezu, dar văzu că nu are altă alternativă.

Aeroportul era plin de turiști de toate naționalitățile. Christine și Eddy înaintară

îngrozitor de încet spre salonul VIP, ca să aștepte avionul închiriat special. Christine își dorea în adâncul sufletului ca echipa de filmare, obosită să mai aștepte, să fi plecat deja, lăsându-i să ia o cursă obișnuită. Pentru un timp nu recunoscă pe nimeni. Simți o undă de ușurare, repede umbrită de o dezamăgire ascunsă de a nu-l vedea pe Jeffrey.

Deodată, Eddy îi atinse brațul. Ea îi urmări privirea. Jeffrey stătea la oarecare distanță, urmărind neliniștit mulțimea. Christine își petrecu brațul liber pe lângă cel al lui Eddy și-l strânse încurajator. Chiar în acel moment Jeffrey o observă și figura i se destinse într-un zâmbet încântat. Inima îi sări din loc și ea strânse și mai tare brațul lui Eddy, ca să se oprească să alerge direct la el. Jeffrey se îndreptă spre ei până observă cum se sprijinea Christine de Eddy. Se opri înmărmurit. Zâmbetul îi dispăru de pe față. Cu o privire rece îl cântări pe Eddy și-i observă expresia de neîncredere. Înfațișarea sobră a Christinei i se păru vinovată.

— Ați întârziat, spuse el înghețat, de îndată ce se apropie îndeajuns. Toată lumea e aici, avionul așteaptă.

Christine și Eddy nu spuseră nimic, nici unul din ei nesimțind nevoia să explice. Jeffrey

îi părăsi și plecă să cheme restul echipei la avionul lor, lăsându-i pe Christine și Eddy să se descurce cum puteau. Drept urmare, fură ultimii care se urcară în avion.

Aleseră un loc cât mai departe de Jeffrey. Eddy era mulțumit de cum decursese dimineața și simți că Christine trecuse cu bine toate obstacolele.

De îndată ce avionul decolă, Eddy, dându-și seama că pericolul trecuse, adormi. Christine moțăia și ea când se trezi zgâlțâită.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, între patru ochi, te rog. Jeffrey era foarte aproape și vorbea încet. Însă figura îi era rece și întunecată.

Christine simți că începe să tremure.

— Mai bine nu.

— Am câteva lucruri să-ți spun. Am să ți le spun aici, dacă preferi. Tonul lui Jeffrey era aspru.

Christine îl ura în acel moment. Privi în jur ca și cum ar fi vrut să vadă cine i-ar fi putut asculta. Până la urmă, strânse din umeri și se ridică. El o conduse în compartimentul clasei a doua, care era folosit doar ca depozit pentru cele mai prețioase obiecte. Închise ușa în urma lor.

Christine se neliniști când se trezi singură cu el. Hotărâtă, își alungă din minte imaginea nopții trecute și rămase dreaptă, gata să-i

primească privirea cu ostilitate. Dar când se uită în ochii lui, nervii o părăsiră.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă el, cu o voce inegală.

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse ea aspru și prefăcut.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Tu și cu Eddy. Îmi dai voie să-ți amintesc că Eddy e căsătorit?

— De ce încerci să mă acuzi? Nici nu-și imaginase că el ar fi putut interpreta astfel comportarea ei. Credea că putea să se arunce în brațele altui bărbat după noaptea trecută?

— Cred că știi foarte bine ce vreau să spun, repetă el.

— Eddy îmi este un foarte bun prieten și am senzația că insinuezi că mai e și altceva, spuse Christine tăios.

El o privi atent și ea avu impresia că o crede.

— Deci, cum rămâne cu seara trecută? întrebă el.

— Îmi pare rău de seara de ieri, începu ea discursul de multe ori repetat. Mi-e teamă că m-am avântat. Nu... nu am vrut să fie interpretat în vreun fel. Îmi pare rău dacă ai crezut așa. Mai bine am uita totul.

— Crezi, spuse el încet punându-i mâinile

pe umeri, că o să fie ușor să uiți?

Ea deschise gura dar nu reuși să pronunțe nici un cuvânt. Dădu hotărâtă din cap.

— Poate, spuse el cinic, tu răspunzi cu la fel de multă pasiune oricui ajunge să te sărute!

Ei i se tăie respirația, dar nu spuse nimic. Dacă voia să nege această acuzație, trebuia să recunoască că el înscenase ceva pentru ea.

— Îmi pare rău, Jeffrey, dacă ți-am făcut o impresie greșită, spuse ea cu vocea tremurândă, dar asta este.

El o privi mult timp, iar ea simți că-i vine să urle văzând suferința din ochii lui. Era gata să renunțe, când el o trase și încet, intenționat, își apropie buzele de ale ei.

— Te rog, îl imploră ea, cu lacrimile curgându-i pe față în neștire. Te rog, nu! Știa că dacă o va săruta, va fi mai mult decât putea să îndure.

— Iartă-mă, spuse el ca și cum s-ar fi trezit deodată dintr-un vis. N-ar fi trebuit să fac asta. Te simți bine?

Ea dădu din cap și fugi din camera-depoziț. Din nefericire, Eddy se trezise și trebuia să-și justifice înfățișarea răvășită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eddy încet.

— Jeffrey a insistat să stea de vorbă cu mine. Christine nu-l putea privi în ochi.

— Și? insistă Eddy.

— Cred că mi-am clarificat poziția.

— Și poziția lui? Care era?

— Cred că, mai mult decât orice, i-am rănit mândria. Și-a revenit destul de repede. Nu cred că pusese prea mult suflet...

Eddy o bătu pe umăr, încercând s-o consoleze și se întoarse la cartea sa lăsând-o pe Christine să analizeze amărăciunea ultimelor cuvinte pe care le rostise.

Rumoarea Los Angeles-ului întrerupse visarea și o smulse pe Christine din gândurile ei. Nu, dacă lui Eddy i-ar fi păsat într-adevăr de sentimentele ei, i-ar fi spus adevărul despre Diana. Era tentată să ia primul avion înapoi. Ridicând ochii, Christine simți că-i fuge sângele din obraji. Diana și Jeffrey veneau spre ea. Trebuia să se arate prietenoasă față de ei? Nu, privirea pe care aceasta i-o aruncă fu de ajuns ca s-o convingă că n-o să reușească niciodată. Încercă să-și ia o expresie neutră.

— Vrei să te iau cu mașina? întrebă Jeffrey, rece.

— Mulțumesc, nu, răspunse ea pe un ton asemănător. Mă conduce Eddy.

— Nu cred că ai cunoscut-o pe Diana, ea e...

— Oh, dar ne-am întâlnit, dragă, îi întrerupse Diana, agățându-se și mai strâns de brațul lui Jeffrey. Ne cunoaștem de câțiva ani, nu-i așa, Chris?

Christine aprobă scurt din cap. Simți că era o exagerare să spună că o cunoștea pe Diana. Se întâlniseră doar o dată și fusese mai mult decât suficient.

— Oh, zise Jeffrey, o expresie uimită înlocuindu-i răceala. Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus că tu și cu Diana vă cunoașteți.

— Nu cred că am spus așa ceva, răspunse Christine, zâmbind dulce.

În tăcerea încordată care urmă, Christine se gândi că Diana părea și mai nesuferită decât fusese cu ani înainte. Nu putea să înțeleagă ce-i plăcea lui Jeffrey la ea. Se uită la ceas, întrebându-se când vor veni Eddy și Stella s-o salveze.

— Unde-a dispărut Eddy? întrebă Jeffrey, citindu-i gândurile.

— O caută pe Stella. A întârziat.

— Stella! Am văzut-o de mult, nu-i așa, Jeffrey? Se urca într-un taxi. Părea că n-are de gând să aștepte.

Christine nu știu ce să răspundă. Era îngrijorată. Ce-ar spune Eddy dacă ar auzi?

— Trebuie să ne grăbim, spuse Diana,

zâmbindu-i Christinei. Mergem diseară la o petrecere.

Plecară imediat, lăsând-o pe Christine să se descurce singură cu Eddy.

— Unde Dumnezeu s-o fi dus, Eddy? întrebă Christine, când îi repetă ce spusese Diana. S-a dus mai întâi acasă, cu siguranță. Vino!

Mergând cât puteau de repede, ajunseră în parcare, găsiră mașina lui Eddy și meraseră spre casă. Nu era nimeni. Mirosul plăcut emanat de o cratiță aburindă se simțea din bucătărie, dar cuptorul fusese închis cu puțin timp în urmă. Sprijinit de robotul de bucătărie era un plic cu numele lui Eddy pe el. Eddy îl citi și i-l întinse Christinei, care citi:

„Plec. S-a terminat totul. S.”

— Nu are nici o adresă, spuse Christine, fără să găsească ceva mai bun.

— Ce-a apucat-o, Christine? Ce s-a putut întâmpla la aeroport care s-o determine să facă așa ceva? A pregătit masa pentru toți. A venit la aeroport. N-are nici o noimă. Trebuie s-o caut, Chris. N-am să fiu în stare de nimic până nu știu că e în siguranță.

În cele două zile de vacanță dinaintea reînceperii filmărilor, Christine avu destul timp

pentru a se instala în noul său apartament. Era minunat. Oftase încântată de îndată ce-l văzuse. Mobila era aranjată cu gust în camerele aerisite, spațioase, și nu găsi nimic în neregulă. Un balcon lung dădea spre parc. Mâncă tot timpul acolo, în aerul de seară, înconjurată de parfumul plantelor agățătoare. Și dacă totul îi amintea de seara aceea perfectă împreună cu Jeffrey, Christine știa că trebuie să-și clarifice sentimentele față de el. Pentru un timp, Christine se întrebă cum acest apartament-luxos, într-o zonă atât de bună, aproape de studiouri, putea fi închiriat pentru o sumă atât de mică. Se hotărî repede să nu pună nici o întrebare. Oricum, puțin noroc nu strica după toate dezamăgirile pe care le trăise.

În dimineața când trebuia să facă prima ei vizită la studio, Christine lua micul dejun când se auzi soneria.

„Șapte și jumătate, se gândi ea, cine-ar putea fi?”

Era Jeffrey.

— Bună dimineața, Christine. M-am gândit să te iau cu mașina, pentru că am auzit că Eddy nu e pe aici. Ea rămase surprinsă și se simți lezată că Jeffrey știa mai multe despre programul lui Eddy decât ea.

— Intră, spuse ea, cu o voce la fel de rece

ca a lui. Îmi iau imediat lucrurile. Începu să se învârtă prin casă. Jeffrey ieși în balcon ca să privească parcul.

— Nu ți-ai terminat micul dejun, îi strigă el. Nu mă grăbesc așa de tare. Vino și stai jos.

Ea făcu ce i se spusese.

— Vrei o cafea? Îți aduc o ceașcă.

— E-n regulă, spuse el, n-am uitat încă unde le țin.

„Unde le ține, gândi Christine alarmată. Al cui e apartamentul ăsta?”

Îl întrebă acest lucru în timp ce-i turna cafeaua.

— Al meu. Nu știai? Am crezut că Kelly ți-a spus. Jeffrey o privi surprins.

— Era foarte ocupată, răspunse Christine. N-a făcut decât să-mi dea cheile și adresa unde trebuie să mă duc. Nu m-am gândit că era prea important.

— Și acum tot așa crezi?

— Nu vreau să mă simt obligată față de tine, Jeffrey. Încerca să-ți mențină tonul egal.

— Nici nu-ți cer asta, replică el, tăios. Nu vreau să profit de pe urma ta.

Ea își goli ceașca de cafea, cu fața arzându-i și foarte stânjenită.

— Tu unde stai? întrebă ea după un timp.

— Am și o casă. Oricum, mă gândeam să

vând apartamentul ăsta. Nu-l folosesc decât foarte rar.

— Aha...

— Când Kelly a spus că o să-i fie greu să-ți găsească un apartament într-un timp atât de scurt, m-am gândit la ăsta.

— Îți mulțumesc, spuse ea, obosind să se mai certe cu el. E un loc minunat. Reuși să zâmbească, și el făcu la fel. Poate că în timp aveau să reușească să nu se mai înțepe unul pe altul.

Nici unul din ei nu găsi prea multe de spus în drum spre studio. Descoperind că Jeffrey era proprietarul apartamentului, era mai deconcertată decât ar fi trebuit. Ei îi trecu prin minte că aranjamentul fusese făcut înainte să apară răceala între ei și spera că lui nu-i părea rău că o lăsase să folosească apartamentul. Se întreba dacă acum o să i se pară altfel, știind că stătea unde stătuse el, că mânca unde mâncase el, că dormea unde dormise el. Și oare el ce simțea?

— O. K., am ajuns. Jeffrey o smulse din gândurile ei, ocolind mașina și deschizându-i portiera. Am să te prezint mai întâi inginerului de sunet din studioul de înregistrări. Trebuie să mă întorc imediat pe platou. O să-ți arate el

drumul după ce terminați acolo.

Deși își aducea foarte bine aminte unde era, Christine îl lăsa s-o conducă. Patru ani nu erau de ajuns ca să o facă să uite totul. Când ajunseră, Christine îl recunoscuse imediat pe inginerul șef.

— James Connor, nu-i așa? spuse ea cu un zâmbet larg, când îl văzu.

— Da, așa e. M-am gândit că poate n-o să-ți mai amintești de mine. Îi luă mâna și i-o strânse cu căldură. James fusese unul din ingineri la „Șapte Pași”. După cum se vedea, promovase de atunci, pe bună dreptate, gândi Johanna. Se înțeleșeră bine întotdeauna, pentru că relația dintre compozitor și inginerul de sunet era foarte importantă.

— Cum văd că voi doi n-aveți nevoie de nici o prezentare, eu am să plec, spuse Jeffrey, surâzând. Vino pe platou, Christine, imediat ce ești gata.

Odată singuri, James nu pierdu timpul și se apucă imediat de treabă. Petrecu o oră ca să-i explice Christinei cum funcționa tot echipamentul, nou sau vechi.

— Trebuie să așteptăm să se întoarcă Eddy, înainte să facem ceva interesant, spuse James, făcând-o pe Christine să se întrebe dacă toți din studio știau despre Eddy și Stella. Ai

idee când se întoarce?

— Habar n-am. Nu l-am văzut și nici nu mi-a dat vreo veste din ziua când am ajuns. Ar fi mai bine să nu mai stea prea mult pentru că avem mult de lucru și n-au mai rămas decât două luni de filmări.

— E urâtă treaba cu Stella. Eddy o adoră.

— Știu, răspunse Johanna, și Stella îl adoră. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu ei.

— Ce ai de gând să faci între timp?

— Aș vrea să văd cadrele care s-au tras până acum. Mai ales pe cele cu scenele filmate înainte de a mă apuca eu de lucru. Mi-ar plăcea să mă uit și la filmările care se fac acum. Mai mult decât orice, Jeffrey ține foarte mult la asta.

— Cum te înțelegi cu Jeffrey? E un regizor foarte bun, nu-i așa? Deși era tentată să-i spună lui James tot ce credea despre Jeffrey, scoțându-i în evidență mai ales părțile rele, nu făcu decât să fie de acord cu el. Răspunsul ei nu era în întregime neadevărat. Era convinsă că era un regizor talentat.

— Apropo, cred că e timpul să fugi să-l vezi pe marele om în acțiune. Te conduc.

James o lăasă la ușa studioului și ea așteptă acolo câteva minute, ca să-și poată aduna gândurile. Să-l vadă pe Jeffrey în fiecare zi de-acum înainte, timp de două luni, era cam

mult pentru ea. Același lucru era valabil și în cazul Diane. Inima îi tresări la gândul că trebuia să-i vadă împreună. Diana Farrell putea fi foarte amabilă cu Christine când era și altcineva prin preajmă, dar mai devreme sau mai târziu aveau să rămână singure, și ea știa cât de disprețuitoare putea fi atunci.

Christine găsi scaunul care îi fusese rezervat și se așeză, încercând să atragă cât mai puțin atenția. Chiar dacă simțea că ar fi fost mai bucuroasă ca Jeffrey să o lase cât mai mult timp singură, nu-și putu împiedica senzația de plăcere când el o observă de îndată ce ajunse și-i zâmbi vesel.

Din punct de vedere al muzicii, scena care se filma nu avea să fie prea dificilă. Conținutul emoțional reieșea clar din scenariu și era ușor ca muzica de fond să-l urmărească și să-l susțină. Christine se relaxă și, încet, începu să se obișnuiască cu atmosfera. În ciuda celor întâmplate, se simțea extrem de mulțumită.

Scena era formată din doi pereți de salon de la începutul secolului. Mobila era acoperită cu catifea, iar covoarele și draperiile erau de bună calitate. Mel Thompson trebuia să fie, evident, un om bogat. Peretele de pe latura mai lungă era dominat de un șemineu din marmură, deasupra căruia atârna un portret al lui Roger

Brand. Miriam Bronson stătea în picioare sub portret, în timp ce era machiată și figura îi era retușată după lacrimile care îi căzuseră. Diana stătea pe o canapea urmărind progresele machiajului. Era, evident, plictisită. Nu lăsă să se vadă că observase venirea Christinei, deși o văzuse.

— Totul e gata? întrebă Jeffrey, și toți deveniră atenți. Reluați de la intrarea Brendei. Diana, mersul e esențial aici.

Diana dădu din cap, ieși repede de pe platou și se pregăti să-și facă intrarea. Când sună clopoțelul, Miriam Bronson deveni Julie Thomson, imaginea suferinței și durerii. Când privea portretul soțului ei, se auzi o bătaie în ușă. Diana intră și se îndreptă spre canapeaua pe care stătuse Miriam.

— Am venit să vorbim despre Mel, spuse Diana cu o voce aspră și impersonală, pe care Christine o auzise și în viața adevărată.

— Mel e soțul meu, Brenda, răspunse Miriam cu multă demnitate, întorcând o privire disprețuitoare spre Diana. N-o să discut despre el cu tine.

— Nu fii așa de oficială, Julie. Mel e amantul meu, și, fie că vrei sau nu, lucrul ăsta ne unește pe toți.

Christine simți o adâncă simpatie pentru

Julie. Nu făcuse și ea odată parte dintr-un asemenea triunghi? Nu căzuse și ea odată într-o capcană ca asta?

Miriam privi portretul de pe perete, ca și cum i-ar fi cerut sfatul, apoi se întoarse spre Diana.

— Nu mă interesează viața trecută a lui Mel. Nu te mai amăgi cu gândul că mai însemni ceva pentru el.

Christine își dori din tot sufletul să poată crede că Diana nu însemna nimic pentru Jeffrey.

O oarecare nesiguranță străbătu din replica Julie, și Brenda se agăță imediat de asta.

— Tu nu mai însemni nimic pentru el. Altfel, de ce-aș mai fi eu aici?

Miriam nu răspunse.

— E al meu și am de gând să-l păstrez. Ochii Diane străluciră când pronunță aceste cuvinte vehemente și se îndreptă spre Christine.

Christine tresări și roși. Era atât de implicată în acțiune, încât simți că întreaga forță a urii Brendeii îi era adresată ei. Complet zăpăcită de acest gest, abia îl auzi pe Jeffrey strigând:

— Opriți!

Nu știa nici că el o privise pe Christine și apoi pe Diana, întrebându-se ce voiau să însemne toate astea.

— Diana, pentru cine joci? strigă Jeffrey. Trebuie să te uiți tot timpul la Miriam.

Christine înțelese mișcarea Diane, ea își arăta propria hotărâre de a-l păstra pe Jeffrey. Și asta, gândi ea, nu putea să însemne decât că știa că și Christine îl iubește.

Abia după ceva timp, Jeffrey fu mulțumit și anunță pauza pentru prânz. Când actorii părăsiră platoul ca să-și schimbe costumele pentru scena următoare, Jeffrey se apropie de Christine.

— Cum merge? întrebă el amabil.

— Bine, aș vrea să te văd după fiecare scenă filmată ca să-ți spun toate ideile mele pentru muzică.

— Sigur. La asta mă gândeam și eu. Dar cum rămâne cu scenele pe care le-ai pierdut?

— Am să mă uit la filmele brute, imediat ce-am să pot. Poate că ar trebui să le discutăm împreună.

— Când vrei. Mi se pare că ai cam mult de lucru.

Christine își strânse lucrurile și se ridică.

— Poate luăm masa împreună acum și ne mai spunem câteva idei? Jeffrey vorbise politicos, de teamă ca Christine să nu-l refuze. Totuși, ea n-avea nici cea mai mică intenție să-l

refuze. Era încântată că o invitase. Asta arăta că el n-avea de gând să lase ca ruptura dintre ei să le afecteze și munca.

Diana ajunse la masa lor la jumătatea prânzului, întrerupând o discuție foarte interesantă despre părțile delicate ale relației dintre Brenda și Julie Thomson. Christine se simți stânjenită să vorbească despre Brenda în prezența Dianei, așa că tăcu.

— Nu vă supărați dacă mă așez și eu, nu-i așa? Diana îi vorbise lui Jeffrey și, adresându-i un zâmbet plin de promisiuni, se așeză. Christine îi observă farfuria mică de salată și paharul cu suc de portocale și se gândi cu reproș la prânzul copios pe care tocmai îl consumase. Se simțea în plus și făcu o mișcare pentru a se ridica.

— Nu mai vrei o cafea? întrebă Jeffrey.

— Nu cred, Jeffrey, chiar trebuie să plec.

— N-ai stat decât cinci minute. Încă o cafea n-o să-ți strice. Oricum, și eu voiam să mai iau una, spuse Jeffrey, ridicându-se.

— Mulțumesc foarte mult, atunci. Cred c-am să accept.

Câteva secunde, Diana o privi pe Christine cu o nemulțumire rece și apoi luă o gură mică de salată. Christine rezistă pornirii de a face o grimasă. Se așeză țeapănă pe scaun și se gândi

cu jind la apartamentul ei. Cât ar fi vrut să fie acolo acum! Încercă să și-l imagineze, ca să se calmeze.

— Ai pierdut mult timp dacă-ți închipui că o să-l atragi pe Jeffrey, spuse Diana cu o voce aspră și joasă.

Christine izbucni.

— Am venit aici ca să lucrez, replică ea, rușinată de roșeața care-i cuprinsese obrajii.

— Să lucrezi? Cariera ta s-a terminat! „Șapte Pași” a fost un noroc. N-ai fi aici dacă n-ar fi fost, ăă, ... interesul lui Eddy Steel pentru tine.

— Nu fi caraghioasă, Diana. Nu mă impresionează calomniile tale.

— Nu? Ultima dată ai fugit destul de repede.

Christine, prea conștientă că asta era adevărat, fu tentată să se apere atacând-o pe Diana.

— Dar tu? Ai fugit de Kevin când era necunoscut și se lupta, dar te-ai întors repede când a devenit celebru.

— Sigur că da, răspunse Diana, absolut deloc contrariată. La ce mi-ar fi folosit înainte? N-ajungi nicăieri în viață cu noțiunile tale perimate de loialitate și dragoste. N-ai să mai stai nici cinci minute aici. Am să te fac repede să

fugi în micuța și liniștita lume de provincie de unde ai venit.

— Eu n-aș băga mâna în foc în locul tău, spuse rece Christine.

Diana deschise gura ca să mai facă încă o observație aspră, dar se răzgândi și, în schimb, îi surâse cu căldură Christinei. Jeffrey se întorcea cu cafelele. Încă nu era bine ca el s-o vadă luptându-se pe față cu Christine.

Eddy se întoarse la timp, înainte ca filmările să înceapă. N-o găsisese pe Stella. Când Christine se duse, după prânz, la studioul de înregistrări, îl găsi deja acolo pe Eddy. Făcu câteva încercări de a vorbi cu el despre Stella, dar el nu cedă. În schimb, se apucă de treabă cu o hotărâre pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Nu trecu prea mult timp, și ea fu acaparată de filmări. Asta avea un efect neașteptat de reconfortant. Chiar și Jeffrey și tachinările permanente ale Dianei, pe platou, puteau fi date la o parte, pentru că ea era de obicei prea implicată în muncă pentru a le mai observa. În orice caz, muzica îi fusese primită atât de Jeffrey, cât și de Eddy cu un asemenea entuziasm, încât se simți consolată de pierderea lui Jeffrey într-o măsură pe care n-ar fi crezut-o posibilă.

În zilele în care se filma scena cea mai importantă a Diane, Christine descoperi că încrederea în muzica sa era subminată de totala incapacitate de a compune cum trebuie muzica. Și chiar în acea perioadă, Diana era mai insuportabilă ca oricând. Îi cerea sfatul lui Jeffrey aproape în fiecare minut. Unde să stea exact? Cum trebuia să se poarte? Ce ton să folosească? Încă și mai des se plângea de lumini, de machiaj sau chiar și de întreruperile celorlalți. Departe de a putea înțelege atmosfera scenei urmărind filmările, Christine nici nu se putea concentra. Era imposibil să lucrezi cu o asemenea primadonă! Până la urmă, în culmea disperării, chiar și indulgența afectuoasă a lui Jeffrey ajunse la limită și anunță o pauză.

— În regulă. După-amiaza asta e liberă. Terminăm mâine scena asta. Toată lumea trebuie să fie aici dis-de-dimineată. Între timp încercați să vă odihniți.

Platoul se goli foarte repede, ca și cum oamenii ar fi crezut că o să fie chemați înapoi dacă nu dispar. Numai Christine rămase la locul ei. Se gândea.

— Ai adormit? Sau te prefaci numai?

— Nici una, nici alta. Mă gândeam.

— Aha, zise Jeffrey, cu o solemnitate batjocoritoare. La ce te gândea? Se așeză pe

scaunul de lângă ea. Christine se gândi la timpul când o atinsese prieteneste. Ar fi vrut ca el să nu țină niciodată să se apropie prea mult de ea.

— Sunt foarte nesigură în legătură cu muzica pentru scena asta.

— Asta-i tot? E dificilă.

— Da.

— Totuși, nu te depășește. E altceva, nu-i așa?

— Mă îngrijorează foarte tare Eddy . E foarte supărat din cauza lui Stella.

— Da. Ei, cred că e foarte normal. Totuși, nu prea avem ce face, nu-i așa? Vocea îi era încordată și Christine era sigură că el nu voia să discute despre asta. Ar fi vrut să nu fi deschis discuția.

— În legătura cu muzica, începu el, ca să rupă tăcerea.

— Nu pot simți atmosfera scenei, interveni Christine. Nu pot să aud muzica potrivită. Sunt sigură că e din cauza întreruperii, nu există nici o continuitate. Dacă Diana n-ar mai... Se opri când îi văzu expresia.

— Diana a acceptat un rol dificil într-un timp foarte scurt. Mi-a făcut o mare favoare.

— Ei bine, eu am acceptat o muzică dificilă, într-un timp foarte scurt. S-ar putea să nu fi fost o favoare pentru tine, dar nu este mai

puțin dificil. Ar fi doar mai bine dacă n-ar mai fi atâtea nazuri. Fără să-i mai aștepte răspunsul, se ridică de pe scaun și plecă de pe platou.

SASE

Christine se trezi speriată și se uită la ceas. Era trecut de nouă! Din toate diminețile, tocmai pe asta o alesese ca să doarmă mai mult! Cât putu de repede, se spală, se îmbracă și luă o gustare. Se repezi la ușă și o deschise larg. Stella stătea acolo.

— Stella! strigă Christine, atât de încântată că o vede, încât o îmbrățișă. Stella nu reacționează.

— Aș fi preferat să nu faci asta, spuse ea rece. Împingând-o pe Christine, se retrase și mai mult. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

Christine se dădu la o parte ca s-o lase pe Stella să intre și apoi închise ușa. Euforia ei la reîntoarcerea Stellei dispăruse.

— Stella, nu-nțeleg...

— Chris, n-are nici un rost să te prefaci prietenoasă și îngrijorată. Știu totul.

— Despre ce? întrebă Christine. Oricum, nu mă prefac. Sunt prietena ta și a lui Eddy .

— Sunt sigură că Eddy poate să spună singur. Asta face tot timpul. Știu despre tine și Eddy . La început n-am avut decât o bănuială. Nu m-am așteptat să mi se confirme atât de repede.

— Stella, habar n-am despre ce vorbești. Sunt foarte ocupată așa că nu mai pot să stau. Christine aruncă mașinal o privire la ceas. Era ultima picătură care-o făcu pe Stella să-și piardă controlul.

— Nu poți să stai? De ce nu? Ne ești așa de bună prietenă mie și lui Eddy încât nu-ți pasă că ce-ai făcut ne-a distrus căsnicia?! Eram fericiți, iar acum n-o să mai fim fericiți niciodată!

Stella izbucni în plâns. Câteva secunde, Christine o privi cu o disperare mută. Când nu mai putu suporta, o conduse pe Stella la canapea și o așeză. Uitase că se grăbea. Se duse la bucătărie și turnă rapid câte o ceașcă de cafea pentru fiecare, din filtrul încă fierbinte. Capul i se învârtea. Era evident chiar și din cuvintele incoerente ale Stellei că ea credea că avea o legătură cu Eddy . Cum ajunsese la această

presupunere nefericită, Christine n-avea nici o idee. Dacă Christine avea dreptate în bănuielile ei, atunci se explicau o mulțime de lucruri.

Stella acceptă ceașca de cafea fără să spună nimic. Neavând nici un motiv să amâne explicațiile, Christine îi răspunse Stellei la principala acuzație.

— Stella, dacă crezi că eu și Eddy avem o legătură, atunci pot să te asigur că te înșeli.

— Tu și Eddy vă iubiți. Am sperat că Eddy o să treacă peste asta.

— De asta ai plecat de la aeroport? întrebă Christine.

— Da. Dar a început de mai mult timp. Mă preocupă de câteva luni. Călătoria lui Eddy în orașul acela cu echipa de filmare a pus capac.

— Cum? Cum se poate? Nu l-am văzut pe Eddy de patru ani. Nu se poate să fie asta motivul tău.

— Nu, nu v-ați văzut. Când ai plecat fără să ne spui nimic, Eddy a fost foarte supărat. Am crezut că era foarte normal. La urma urmei, erați prieteni buni. Nu mi-a trecut prin cap că era îndrăgostit de tine.

Christine deschise gura ca să protesteze, dar Stella continuă:

— Totuși, mai recent, de când Dale Fields i-a cerut să fie regizor muzical la filmul ăsta, a

devenit obsedat de tine. Era convins că tu trebuia să fii compozitorul. Nu-i păsa că era aproape imposibil să te găsească. Tot ce voia era să te aducă înapoi. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că această obsesie era din cauza dragostei lui pentru tine.

— Stella, a făcut tot ce era omeneste posibil să te aducă înapoi. De ce s-ar mai fi străduit atât dacă mă iubea pe mine? I se rupe inima după tine!

— Am crezut asta prea mult după ce s-a întors de la filmări ca să mă vadă. Până a aterizat avionul tău. Atunci mi-am dat seama...

— De ce-ai fugit de la aeroport?

— V-am văzut cum ieșeați împreună din avion. Cum te sprijineai de brațul lui! Și apoi felul în care l-ai privit. Chiar și de la distanță am înțeles ce voia să spună. Nu l-ai fi privit așa dacă nu-l iubeai.

— Înțeleg, răspunse Christine. Își aducea prea bine aminte de sentimentele ei când coborâse din avion. Își dădea bine seama că Stella le înțelesese greșit. Dar ce putea face? Dacă era să-i explice totul, însemna să-i spună Stellei tot ce simțea pentru Jeffrey. Era un secret pe care spera să-l păstreze între ea și Eddy. Totuși, dacă nu-i explica, Eddy și Stella aveau să se îndepărteze din ce în ce mai mult unul de

altul, până ce dragostea lor ar fi fost complet distrusă.

— Stella, înțeleg de ce te-ai înșelat în ziua aceea. Aș vrea să-ți explic, dacă-mi dai voie.

Stella nu spuse nimic.

— Vezi, mă sprijineam de brațul lui Eddy pentru că atunci mi-era foarte frică de reporteri și știam că erau câțiva lângă avion. Motivul pentru care l-am privit așa e mai complicat. Se opri și apoi izbucni. Înțelegi, am văzut-o pe Diana Stone aruncându-se în brațele lui Jeffrey...

Stella se încruntă o secundă și apoi o lumină îi apărură în ochi.

— ... și de-abia atunci, continuă Christine, mi-am dat seama că erau legați unul de celălalt.

— Și asta era important pentru tine?

Ostilitatea dispăruse în cea mai mare parte de pe fața Stellei.

— Eddy nu-mi spusese că Jeffrey avea o legătură cu ea. Christine se amări din nou, gândindu-se la ce simțise în acea zi, și nu mai putu să spună nimic.

— Deci îl iubești pe Jeffrey, șopti Stella. Oh, Christine!

— Vezi, Eddy nu făcea decât să mă sprijine când aveam mai multă nevoie de așa ceva. Crede că te-a pierdut.

— Nu, Chris. Am încercat din greu să nu-l mai iubesc, dar bine-înțeles că n-am reușit.

— Mulțumesc cerului pentru asta!

— Crezi că o să vrea să mă vadă, Chris? Ne-am spus niște lucruri foarte grave.

— Sigur că o să vrea să te vadă. Lasă-mă pe mine. Mă duc să-l caut imediat ce ajung la studio. Du-te mai bine acasă și așteaptă-l acolo. Sunt sigură că o să alerge să te vadă!

Stella abia aștepta ca Christine să ajungă la studio, ca și ea însăși, de altfel. Așa că, într-un timp foarte scurt, Christine rămase singură în apartamentul ei. Era unsprezece și jumătate. Într-un fel, întârzierea n-o deranja prea mult, acum că știa că-i împăcase pe Eddy și Stella.

Eddy era în studioul de înregistrări, lucrând din greu, când ajunse Christine.

— Eddy ! Am o veste bună! Stella a venit să mă vadă azi dimineață.

— Chiar? Nu-și ridică privirea, ci continuă să urmărească filmul uneia din scene pe monitor.

— La început a fost foarte supărată. Se pare că... Eddy ! Nu mă asculți?

— Christine, am suportat destul din partea Stellei. Chiar crezi că am să pot suporta mai mult?

— Nu poți spune așa ceva, Eddy . Vrea să te vadă. Vrea cu disperare să-ți explice, strigă Christine.

Eddy se uită la ea mirat.

— Am terminat cu ea. Nu-mi prea pasă de ce ți-a spus sau de ce-ar vrea să-mi spună mie. Nu mă mai interesează.

— A fost o neînțelegere, Eddy ... se opri, spunându-și că el o să dea înapoi. Când văzu că n-o face, continuă. Nu pot să cred că nu vrei s-o vezi. E șansa ta să fiți din nou împreună. Cum poți s-o irosești?

— Las-o baltă, Christine. Renunță. Nu vreau s-o mai văd niciodată. Închise monitorul și ieși din încăpere fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Mai târziu, când Christine ajunse pe platou, era aproape ora prânzului. Nu-i luă prea mult să-și dea seama că filmările erau aproape terminate. Se strecură la scaunul ei încercând să treacă neobservată, dar Jeffrey o zări și ridică o sprânceană când îi zâmbi. Părea că îi trecuse supărarea din ajun.

În curând, deveni evident că Diana era într-o pasă mai bună și că platoul era mult mai calm. În ciuda acestui lucru, Christine văzu că nu se poate concentra deloc asupra scenei. Mintea îi rătăcea la problemele lui Eddy, și

Stella și la sentimentele pe care i le treziseră. Numai de n-ar fi fost așa de sigură că Eddy ar fi vrut s-o vadă imediat pe Stella! Numai de nu i-ar fi alimentat prea mult speranțele Stellei! Chiar și gândul la iminenta terminare a filmului și, în consecință, la despărțirea de Jeffrey, ajunse să-i provoace același amestec de ușurare și tristețe, așa cum făcea de obicei.

— Stop!

Vocea lui Jeffrey o aduse imediat la realitate. Tocmai la timp ca s-o vadă pe Diana în cel mai bun joc întreaga sa carieră. Totul era gata. Scena fusese terminată. În câteva minute, scena se goli de lume, și, din nou, nu rămase decât Christine. Încet, merse prin cameră și atinse canapeaua, șemineul, draperiile de catifea trase peste fereastra aparentă.

„Cea mai bună scenă a Dianei, gândi Christine. Pot să văd că a adus-o până la perfecțiune. N-aș putea să îndur s-o distrug cu muzica. O să creadă că am stricat-o special. Ce-o să zică și ce-o să facă dacă o să creadă așa ceva?”

Deodată nu mai putu suporta. Emoțiile dimineții o epuizaseră. Îi era teamă de reacția Dianei și era disperată din cauză că dragostea ei pentru Jeffrey izbucnise cu tot atâta putere ca și înainte, făcându-i despărțirea înspăimântătoare.

Lăsându-se să cadă pe canapea, începu să plângă.

— Christine? Tu ești? spuse Jeffrey. Pentru prima dată de câteva săptămâni vocea îi era cu adevărat blândă și plăcută când i se adresă. Ea se ridică și-l privi în ochi, rușinată de lacrimile sale și totuși fără a le putea opri. Spera ca el să nu fi observat că prezența lui le făcuse să curgă și mai repede.

— Ce e? Oh, nu plânge, Christine. O luă strâns în brațe. Ea nu ezită să-l strângă la rândul ei. Își simțea inima bătându-i nebunește.

„Te iubesc. Am nevoie de tine”. Gândurile i se învâlmășeau în cap. Era aproape gata să spună cu glas tare acele cuvinte.

— Ar fi mai bine să-mi spui și mie, zise el, conducând-o la canapea și așezând-o lângă el cu capul pe umărul lui. Era ca în ziua în care îi spuse de ce se temea de reporteri. Dar atunci nici măcar nu-i spusese totul. Uneori ar fi vrut s-o fi făcut, dar nu putea acum.

— Nu pot să scriu muzica pentru scena asta. Am crezut că am să pot dacă mă concentrez asupra filmărilor. Acum știu că n-o să reușesc niciodată.

— Poate din cauză că ai ajuns la ora doisprezece și jumătate, frântă de oboseală și zăpăcită. Vocea îi era mai mult amuzată decât

reprobatoare și Christine nu se putu abține să nu zâmbească la rîndul ei.

— Recunosc că m-am trezit târziu dimineața. Oh, Jeffrey, am avut o zi îngrozitoare. Stella a venit să mă vadă de dimineață. Era așa de supărată, încât a trebuit să accept s-o primesc. Nu puteam s-o alung numai pentru că mă grăbesc. Însă până la urmă am rezolvat totul. Când, în sfârșit, am ajuns aici, Eddy a fost atât de nesuferit, de brutal, iar eu știu că o iubește. De ce neagă, când știe că e adevărat? Tăcu apoi și Jeffrey continuă s-o țină în brațe întrebându-se de ce-o face. După un timp, ea vorbi din nou.

— Dar, de fapt, mă tem cel mai mult de Diana.

— De Diana?

— Ce-o să spună dacă-i distrug scena cea mai bună? Jeffrey se miră că Christine era atât de preocupată de sentimentele Diane. Era sigur că Christine n-o agreează.

— De ce nu-mi spui ce nu-i în regulă cu muzica? Poate te ajută dacă mai vorbim despre ea.

— Nu este nici o muzică, Jeffrey. M-am gândit la scena asta de o sută de ori și nu mi-a venit nimic în minte.

— Și ce-i cu asta? Christine, dacă crezi că

scena merge mai bine fără muzică, atunci sunt sigur că așa e. De fapt, de când mi-ai mai spus asta, m-am tot gândit.

Nu o înțelesese și totuși avea dreptate! Nu-i trecuse prin minte că ar putea să nu fie nevoie de muzică de fond în acel loc. De îndată ce el spusese asta, văzu frumusețea sugestiei. Recunoscătoare, ridică ochii spre el și fu uimită de privirea lui.

„Oare poate să mă privească așa fără să țină la mine?” se gândi. Îl privi din nou adânc în ochi. Fără să-și dea seama, se apropie și mai mult de el. Mâna ei îi atinse fața și apoi părul. El o privi la rândul lui, dar nu se mișcă. Nu se putea mișca.

— Jeffrey, șopti ea. Jeffrey... știa că era gata să-i spună ce simțea. Avea dreptate. Bine sau rău, nu-i mai putea ascunde dragostea. Jeffrey, eu...

Ușa studioului se deschise brusc, făcând un zgomot puternic care nu încetă nici când Christine sări în picioare. Pentru o secundă care i se păru îngrozitor de lungă crezu că era Diana, apoi auzi pașii lui Eddy și-i văzu silueta familiară îndreptându-se spre ei. Privirea îi trecu pe lângă Jeffrey. El nu se mișcase, avea o expresie arzătoare, ca și cum gesturile ei îi rămăseseră încă în minte.

— Chris, Chris! Îmi pare rău de ce-am spus. Te rog, iartă-mă. Îl observă apoi pe Jeffrey, care se ridicase. Jeff! Nu te-am văzut. Nu vă deranjez, nu?

— Absolut deloc, replică el calm, privind-o fix pe Christine. Nu era nimic important. Se întoarse și îi părăsi. Christine îl urmări plecând de pe platou, simțind cum i se strânge inima.

La început, Eddy era prea preocupat de propriile lui sentimente ca să observe expresia Christinei.

— Ce e Eddy ? spuse ea, smulgându-se din gândurile pentru Jeffrey.

— M-am răzgândit în privința Stellei. Vreau s-o văd. Înțeleg cum a putut să greșescă... Se opri apoi, văzând starea Christinei. Ești sigură că nu v-am deranjat? Pari cam deprimată.

— Nu, Eddy, minți ea. Îmi e greu câteodată. Încă îl mai iubesc și mi-e greu să-i văd pe Diana și pe el împreună. Nu-mi prea plac istoriile care se repetă.

Eddy se încruntă.

— Poate că-i dai prea multă atenție Diane.

— Ce vrei să spui, Eddy ? Tu ai fost cel care m-a atenționat.

— Da. Dar asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

— A fost când am crezut că o atenționare te-ar feri de necazuri. Ei bine, n-a făcut-o, nu-i așa?

— Nu, dar tot a fost cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Nu vreau să mai fiu prinsă apropiindu-mă de teritoriul Diane.

Eddy se încruntă din nou. Ceea ce-i spusese ea îl zăpăcea.

— Am crezut că Jeff o iubește într-adevăr pe Diana și că nu face decât să se joace cu tine, spuse el.

— Vrei să spui că nu-i așa? Christine puse întrebarea ca o consecință a ceea ce spusese el, căci pierduse firul conversației. Voia oare Eddy să spună ce credea ea că vrea să spună?

— Poate că o iubește, continuă Eddy. Dar Chris, câteodată felul în care te privește...

— O apreciază mult pe Diana. Sunt sigură că o iubește.

Eddy nu-i respinse părerea, dar spuse:

— Cred doar că dacă încă mai ții la Jeff atunci merită să încerci să te apropii de el.

Ca să schimbe subiectul, Christine vorbi iar despre Stella. Eddy ascultă nerăbdător ce avea ea de spus și, de îndată ce ea termină, o părăsi. Nu avea nici o îndoială că în curând Eddy și Stella se vor împăca.

Studioul de înregistrări era neobișnuit de liniștit când ea deschise ușa. Deși era târziu, se hotărî să rămână să lucreze. Evenimentele serii o agitaseră prea tare ca să se mai întoarcă în apartamentul său. Mașinal, introduse imaginile ultimelor scene în monitor. Lăsă câteva note despre orchestrație pe un blocnotes, întrerupându-se din când în când ca să se gândească la cuvintele lui Eddy despre Jeffrey. Cuvinte care n-aveau nici un suport. Era bine să-și construiască speranțe pe ceea ce spusese el? Probabil că nu. Reveni la monitor. Era scena care avea să-i schimbe planurile. O critică din partea lui Jeffrey, pusă în cuvinte mai atenuate, fusese de ajuns ca să-i schimbe propriile idei.

Oare cum o vedea Jeffrey? se întrebă ea, închizând monitorul. Ar fi riscat Eddy să-i dea speranțe dacă n-ar fi fost sigur? Filmările se terminaseră, cea mai mare parte din muzică fusese înregistrată și transferată pe bandă magnetică, pe scurt, era prea puțin timp pentru ca miracolul să se înfăptuiască.

Cu încăpățănare, Christine continuă să se gândească la problema ei. Dacă era adevărat că scena Dianei era bună fără muzică, atunci trebuia să se uite la scenele precedente și la cele care urmau, pentru a se vedea dacă se potrivesc.

Oare cum trebuiau să fie scenele acelea?

— Chris, nu-mi spune că încă mai lucrezi! James făcu tot posibilul ca să pară sever.

— Eram cam agitată, James, și simțeam nevoia să lucrez. Tocmai căutam scena cu Julie și Mel în grădina casei lor. Știi pe unde e?

— Da, da n-am să-ți spun. Jeffrey vrea ca tu și Eddy să fiți aici mâine la opt fix și nu mai sunt decât douăsprezece ore până atunci. Așa că te trimit acasă.

— Și ce spui dacă nu vreau să mă duc?

— Nu-s chiar așa de bătrân ca să nu te pot duce în spate până la mașină!

— Atunci am să vin de bunăvoie, spuse ea cu un zâmbet. O să te cruț de rușinea de a pleca astfel împreună!

— Te duci la petrecerea de la sfârșitul filmărilor?

— Când e? întrebă Christine. N-am auzit nimic de ea.

— La sfârșitul săptămânii. Diana s-a ocupat de invitații și de rest. E ciudat că n-ai primit și tu una.

Christine recunoscuse că era într-adevăr ciudat, în timp ce se gândea că ea fusese intenționat omisă.

— Am să vin cu siguranță acolo. Tu vii, James?

— Bineînțeles. Gena și cu mine am hotărât s-o aducem și pe Eve. Știi, are șaisprezece ani acum. O să se bucure că ai să fii și tu acolo. E ceva timp de când nu te-a văzut.

Era adevărat. Trecuse mult de când Christine n-o mai văzuse nici pe Gena, soția lui James, și Eve avea doisprezece ani când o văzuse ultima dată. Christine abia aștepta să le revadă.

Christine deschise geamul mașinii pentru a se răcori interiorul, înainte de a se urca. Când se așeză la volan, James se aplecă până la nivelul ei și spuse:

— Ai grijă să vii îmbrăcată în așa fel încât să-i uimești pe toți. Nu trebuie să pierzi o ocazie ca asta. Cu această remarcă enigmatică, se îndreptă spre mașina sa, lăsând-o pe Christine să se gândească dacă nu cumva era ocupat să citească gândurile în timpul său liber.

James era a doua persoană în acea zi care-i dădea speranțe în privința lui Jeffrey. Nu, era a treia. Omiterea Christinei de către Diana Stone de la invitațiile la petrecere era un semn clar că ea o considera pe Christine o amenințare. Se simți deodată mult mai fericită. Planul Dianei eșuase. Christine era hotărâtă să se ducă la acea petrecere și să-l câștige pe Jeffrey pentru ea însăși.

SAPTE

Când James ajunse la studio a doua zi dimineată, o găsi pe Christine deja acolo.

O cântări din ochi.

— Văd că porți deja o rochie provocatoare. O idee bună. Dacă vrei părerea mea, n-ai prea făcut destul în ultimul timp în domeniul ăsta.

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse Christine, îngrozită că sentimentele ei pentru Jeffrey erau atât de evidente.

— Bineînțeles că știi. Ești o fată foarte inteligentă. Câteodată mă gândesc că Diana te subestimează. Să sperăm că n-o să-și dea seama cu cine luptă.

— Cine cu cine luptă? întrebă Jeffrey, care se strecurase pe nesimțite. Sper că James nu ți-a

spus povești exagerate despre felul în care tratez eu compozitorii.

— Eu zic că am văzut destul, spuse Christine, cu ochii strălucindu-i de plăcere la această tachinare.

— Destul, dar nu totul. Așa că, ferește-te. Încă s-ar putea să devin un monstru.

Christine râse din toată inima, iar James îi necăji făcându-i Christinei un semn exagerat din ochi. Lucrurile mergeau într-adevăr foarte bine.

Eddy nu ajunsese decât după ora unsprezece. Părea foarte mulțumit de toată lumea.

— Cum a mers? șopti ea, de îndată ce avu ocazia.

— Hai să luăm prânzul împreună, răspunse Eddy. Am să-ți spun atunci.

Christine fu de acord. Era atât de nerăbdătoare să audă ce avea el de spus încât concentrarea îi scăzu până aproape de zero. Discutaseră și stabiliseră deja câteva probleme în legătură cu muzica, iar Jeffrey crezu că starea ei era de fapt oboseală. Propuse să întrerupă lucrul mai devreme, pentru a lua prânzul, la care chiar și Eddy fu de acord.

— Așteaptă-mă aici, Chris. Trebuie să dau un telefon. Eddy alergă afară. Aproape imediat, Jeffrey veni lângă ea. Chiar înainte ca el să vorbească, ea își dădu seama ce voia să spună și

începu să-i fie teamă.

— Vrei să iei masa cu mine? Vocea îi suna deosebit, ceea ce însemna că era ceva important pentru el.

— Jeffrey, nu pot. Am spus deja că iau masa cu Eddy .

— Înțeleg. Nu-i nimic. Poate altădată.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Când îl urmări îndepărtându-se, regretă promisiunea făcută mai devreme lui Eddy . Dar gândul era egoist și-l alungă imediat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Eddy după ce termină de vorbit la telefon.

— Jeffrey m-a invitat la masă.

— Și ai spus că te duci. E O.K., răspunse Eddy afabil.

— Bineînțeles că nu. Am spus că am acceptat deja să merg cu tine.

— Fraieră ce ești, Chris . Ar fi trebuit să-i accepți invitația. Era o ocazie fantastică să ajungi la relații mai bune cu el.

— Nu puteam să merg cu el din moment ce-ți promisesem ție.

— Data viitoare, fetițo, ai să spui că mergi. Da?

— Promit. Dacă va mai fi o dată viitoare, adăugă ea, cu oarecare amărăciune.

De îndată ce se așezară la masă, Eddy

începu să-i spună Christinei totul despre întâlnirea lui cu Stella. Era ca un copil care descrie o aniversare sau un cadou, atât de emoționat încât aproape că se pierde cu firea în nerăbdarea lui de a-și exprima bucuria. După explicațiile Joanei în legătură cu comportarea sa la aeroport, fusese foarte ușor pentru Stella să-l ierte imediat pe Eddy. Iar Eddy, mulțumit că o aducea înapoi fără amărăciune și bănuieli neclarificate, era încă și mai dispus s-o ierte pe Stella pentru că-i pusese cuvântul la îndoială. Eddy nici nu știa cum să-i mulțumească pentru rolul pe care-l jucase în împăcarea lor. Unica lor dorință era ca acum Christine să-și găsească propria fericire. Nici unul nu pomeni despre Jeffrey.

Casa lui Roger Brand era relativ modestă în raport cu standardele de la Hollywood, dar avea un stil care o făcu pe Christine să mai rămână un timp în mașină, după ce ajunsese, ca s-o admire. Ce loc pentru petrecerea de la terminarea filmului! Casa se găsea la capătul unei alei lungi. În timp ce o privea, din dreptul streșinilor acoperișului triunghiular apăru deodată lumină, benzi de lumină verde, galbenă și albastră care îndulceau contururile clădirii și-i dădeau un aer de petrecere.

Lumina de afară scădea și Christine se hotărî să intre. Era foarte nervoasă. Noaptea aceea însemna foarte de mult pentru ea.

Christine fusese foarte emoționată în timp ce se îmbrăca pentru petrecere. Făcuse toate eforturile ca să arate exact ca în acea seară magică, la Billoxtown, când își dăduse seama că era îndrăgostită de Jeffrey. Purta aceeași rochie de mătase de un alb strălucitor, care-i puneă în evidență părul lung și negru. Și de data asta, în timp ce-și puneă rochia, observase că-i sublinia și bronzul pe care-l căpătase în California. Șuvițele negre care-i încadrau fața, după ce-și prinsese părul, contrastau puternic cu toaleta sofisticată. Efectul general era foarte agreabil și ea își dădu seama că nu arătase niciodată mai bine. «Dacă Jeffrey nu mă dorește diseară, gândi ea, atunci n-o s-o facă niciodată.»

Ușa de la intrare fu deschisă de un majordom care o introduse într-un fel de hol larg și răcoros. Răcoarea era binevenită după căldura aerului de seară.

— Christine, bine ai venit, spuse Roger Brand câteva secunde mai târziu, îmbrățișând-o, ca de obicei exagerat. Draga mea, trebuie să vii să-ți arăt casa. Nu se poate să te pierzi în castelul acesta uriaș!

În timpul turului pe care-l făcu, nu găsi

deloc necesar să se prefacă doar că-i admiră casa. Era superbă. Decorațiunile și mobila erau alese cu gust, încât erau în perfectă concordanță cu arhitectura.

Când se întoarseră la parter, fu condusă într-un salon care pe trei părți era înconjurat de mese garnisite cu mâncăruri delicioase. Pe a patra parte era ieșirea spre piscină, care fusese deja descoperită de câțiva oaspeți care sosiseră înaintea ei. De îndată ce se apropie de ușa dinspre verandă, fu acostată de Dale Fields producătorul.

— Christine, ești exact persoana pe care vreau s-o văd. O să încalc toate regulile petrecerii, vorbind despre afaceri, dar am să fiu scurt. Și eu abia aștept să mă distrez. Râse tare și o luă de după umeri, conducând-o afară. Roger se retrăsese deja cu tact, lăsându-i singuri.

— Ți-am ascultat muzica, Christine. E bună, extrem de bună. Nu aveam nici o intenție să scot o casetă sau o înregistrare pentru filmul ăsta, nu e deloc genul. Dar acum... Christine se eliberă din îmbrățișarea lui și se așeză pe o bancă. El se așeză lângă ea, puțin cam prea aproape, și, nu pentru prima dată, se găsi în situația de a face un mare efort pentru a nu lăsa să se vadă că-i displăcea.

— Și acum crezi că ai vrea să produci o

înregistrare? încercă ea să facă ca vocea să-i sune neutru, dar ceva din neplăcerea pe care o resimțea ieși la suprafață.

— Nu, nu, deloc. Râse din nou din toată inima înainte de a continua. Numai tema principală. M-am gândit că poți să faci un single bun. Bineînțeles că mai trebuie aranjat și va trebui să fie făcut repede. Dacă reușim să facem un single bun, acesta poate fi o reclamă reușită pentru film. Vreau totuși să-ți cunosc părerea. L-am întrebat deja pe Eddy. Ce zici?

Ea observă că nu-i spusese nimic despre răspunsul lui Eddy. Poate pentru că voia două opinii independente? Sau Eddy spusese deja „nu”, și Dale încerca s-o amăgească să fie de acord sugerând că Eddy acceptase?

— Sigur că se poate, spuse în sfârșit Christine. Ar putea chiar să fie un succes.

— Grozav, grozav! Te las să stabilești detaliile cu Eddy. Anunță-mă cum merge.

Imediat după ce plecă Dale, apărură James, soția și fiica lui, Eve. Vorbiră despre vremurile de demult și despre noile aventuri, până nu mai putură ignora întinericul și foamea și se retraseră în salon. Cu oarecare greutate, reușiră să-și croiască drum spre mese și-și umplură farfuriile. Era ușor să găsească un loc, cei mai mulți rămăseseră în picioare. Se făcuse târziu.

Jeffrey nu sosise. Dezamăgirea ei era mare, făcând-o să piardă șirul conversației și interesul pentru ceilalți invitați. Trebuia să admită că Jeffrey n-avea să mai vină.

Ca și cum teama ei fusese premonitoare, ușa salonului se deschise ca să primească noi invitați. Jeffrey și Diana intrară împreună. Christine n-o mai văzuse niciodată pe Diana arătând așa. Părul blond platinat îi cădea neglijent pe umerii goi. Purta un costum de un albastru intens. Îi urmărea fiecare linie a trupului și sclipa încântător la fiecare mișcare a ei. Era mai mult decât o actriță celebră, era o stea printre stele, umbrind orice altă femeie din încăpere. Pentru prima dată, Christine văzu confirmată expresia „toți ochii erau ațintiți asupra ei”. Și mai uimitor, desigur, era că avusese acest efect asupra unor oameni care erau înconjurați de frumusețe și strălucire în fiecare zi a vieții lor.

Unul câte unul, invitații întoarseră privirile de la acest spectacol și continuară conversațiile întrerupte. Christine nu putea face altceva decât să rămână tăcută și să privească podeaua. Ce valoare mai avea acum părerea lui Jeffrey? Aproape că ar fi vrut ca el să fie acolo s-o vadă.

— Chris? James îi atinse încet brațul. Te simți bine? Ea îl privi și fu îngrozită să-i

citească în ochi mila. Era mai mult decât putea îndura.

— E cam cald. Cred c-am să ies afară să iau puțin aer.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Eve nerăbdătoare, singura de la masă care nu cunoștea intriga.

— Nu, mulțumesc, mă descurc singură.

Cum Eve deschise gura să protesteze, mama ei îi făcu un semn din cap fără să spună nimic. Christine plecă de la masă cât mai natural cu putință. Se plimbă prin grădină până când lumina casei nu se mai văzu, iar muzica și zvonurile vocilor se stinseră.

Pentru prima dată în ultima vreme, Christine se gândi cu dor la casa și grădina ei. Totuși era o urmă de irealitate în ea și, chiar mai mult, când încercă să-și amintească de vremurile de la St. Mark. Parcă aparținea industriei filmului, cu toate suferințele și greutatea ei, la bine și la rău!

— Dau un ban pentru gândurile tale, spuse Roger furișându-se lângă ea.

— Mă gândeam la casa și grădina mea și le comparam cu ale tale.

— Ți-e dor de casă? întrebă el, ridicând-o de pe bancă și punându-i brațul pe după al său.

— Nu, nu chiar. Mă gândeam ce dezastru o fi provocat absența mea.

— În inimile bărbaților? întrebă el zâmbind.

— Nu, în grădină.

— E mai bine să crezi haos în inimile bărbaților. Asta te duce spre dans și veselie. Lumea a întrebat de tine.

Christine nu-l crezu, dar se lăsă condusă în camera balului. Era plină. Toată lumea care umpluse salonul acum dansa. Primul cuplu pe care-l văzu dansând fu Jeffrey și Diana.

«Îi urăsc, gândi ea, pentru că mă fac să nu mă bucur de toate astea.» Pe loc hotărî să se ducă la apartamentul ei (apartamentul lui!) de îndată ce decența i-ar fi permis-o.

Aproape imediat fu invitată la dans. De fiecare dată când voia să se strecoare afară, era antrenată în altă conversație și era invitată la alt dans. Când încordarea dispăru și șampania începuse-și face efectul magic, se lăsă cuprinsă de atmosfera petrecerii. Era convinsă că nu-i mai păsa de ce făcea Jeffrey.

Mai târziu, când toate cântecele deveniră lente și romantice și fiecare pereche dansa strâns înlanțuită, Christine se trezi singură. Nu mai băuse șampanie de la începutul serii și efectul începuse să dispară.

— Îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans? Jeffrey stătea în fața ei. Îl mai văzuse vreodată atât de frumos?

— De asta am și venit. Mânia și precauția îi dispăruseră. Nu-i era rușine pentru cuvintele spuse direct. Cu siguranță că la fel de bine ar fi putut să-i spună că-l iubește.

— Și de aceea ai venit cu rochia asta? întrebă el privind-o în ochi foarte intens.

— Da.

El o luă în brațe și se îndreptă spre stânga. Era prima dată când dansau. Era o încântare. El își apropie obrazul de al ei. Ea își simți inima bătându-i lângă a lui. Nu putea spune a cui bătea mai repede. Dansară încă o dată și încă o dată. Christine simți moliciunea catifelei pe brațul liber și răcoarea aerului în față. Erau afară. Cu toate astea încă mai dansau. Ca într-un vis se îndepărtară din ce în ce mai mult de casă. Numai când se opri muzica încetară și ei să mai danseze.

— Christine, spuse el încet răsucind pe deget o șuviță din părul ei și lăsând-o apoi să cadă. Există oare o femeie mai frumoasă decât tine?

— Jeffrey... ea îi atinse buzele cu degetele. Era o dorință pe care el i-o îndeplini imediat. Ea crezu că sărutul lui o s-o scoată din minți. Se

îndepărtă și se gândi că și asta putea s-o ucidă. El îi dădu părul la o parte și-i sărută ochii, obraji și, încă o dată, buzele. Fața ei era roșie și ochii îi străluceau. Își îngropă fața în umărul lui ca să-și stăpânească strigătul de bucurie.

— Jeffrey, Jeffrey! Christine sări înapoi, vinovată, când auzi vocea Diane. Fața lui Jeffrey îngheță deodată și pe ea o părăsi curajul.

Rănită peste măsură, o luă la fugă. În timp ce Diana vorbea, ea era deja în casă.

— E timpul, Jeff, să-ți spun câte ceva despre mica domnișoară Inocență!

Evitând cu grijă locurile unde l-ar fi putut întâlni, Christine reuși să amâne cu câteva zile întâlnirea cu Jeffrey. Ar fi putut să dureze chiar și mai mult, dar până la urmă fu obligată să dea ochii cu el. Într-o dimineață o aștepta în studioul de înregistrări, chiar înainte ca Eddy și cu ea să pregătească mixajul final pentru single.

— Bună dimineața, Christine. M-am gândit că s-ar putea să te gălesc aici. M-ai evitat, nu-i așa? El părea fericit și destins. Un zâmbet larg îi rămăsese cu încăpățănare pe față. Nu părea afectat de supărarea evidentă a Joannei.

— Nu, ai înțeles greșit. Își păstră un ton rece și reuși chiar să zâmbească puțin când deschise ușa camerei de control și făcu un pas

înăuntru. El o ținu de braț ca s-o oprească și o făcu să tremure.

— Ai plecat în grabă de la petrecere în acea seară. Asta a mirat câțiva oameni.

— N-am plecat în grabă, minți ea. Era foarte târziu. Oricum, petrecerea devenise cam plicticoasă. O spusese ca o insultă, dar el nu fu afectat, răspunzându-i ca de obicei cu aceeași monedă.

— Plicticoasă! Credeam că te distrezi. Christine se făcu stacojie. O înfuriase destul ca să-l mai înfrunte pentru duplicitatea sa. Destul ca să-l facă să aleagă între ea și Diana, sau mai degrabă să-i arate că nu le putea avea pe amândouă. Nu putea merge până la capăt, însă. În schimb, replică:

— Mă distram? Poate, puțin... ceva mai devreme.

El râse din toată inima.

— Nu era nevoie să fugi în clipa când a apărut Diana.

— Din moment ce ai adus-o pe Diana la petrecere, era foarte normal să vă las împreună când ea te-a cerut înapoi, spuse rece Christine.

— Am fi putut discuta toți trei...

— Ha! aproape strigă. Era nesimțit cu un anume scop? Promise prea multe lovituri adânci ca să mai poată fi vorba de o împăcare rapidă.

— Nu poți să încerci să te înțelegi mai bine cu Diana? La urma urmei...

— 'Neața, îi întrerupse Eddy cu voce tare. Vino încoace, Chris. Orchestra trebuie să vină dintr-un moment în altul. Stai și tu să asculți, Jeff?

— Nu, nu pot, trebuie să rezolv niște treburi urgente. Nu pot să-mi pierd toată dimineața cu discuții nesfârșite.

Christine nu luă în seamă această remarcă, pe care o consideră o înțepătură la adresa ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eddy după ce plecă Jeffrey.

— Îmi ținea lecții despre plecarea mea de la petrecere.

— Și de ce ai plecat? întrebă el.

— Se făcuse foarte târziu.

Eddy, dându-și seama că era un subiect tabu, îl lăsă așa.

Câteva ore mai târziu, după ce termină înregistrările și mixajul, Eddy se hotărî să aducă din nou subiectul în discuție.

— Chris, de ce ai plecat atât de devreme de la petrecere? Din cauza lui Jeff?

— Da, și din cauza Diane. El rămase tăcut și ea continuă: Eram... Dansam cu Jeffrey când m-a întrerupt Diana... N-a făcut nimic, mi-am dat pur și simplu seama că îmi pierdeam vremea.

Sunt o distracție pentru Jeffrey, bună de tachinat, sau bună de înșelat.

— Christine, ești melodramatică. Nu-i nevoie să tresari ori de câte ori Diana intră într-o cameră. O.K., Jeffrey a adus-o la petrecere, și ce-i cu asta? Nu înseamnă că o să rămână cu ea tot restul vieții!

— Nu înțelegi, Eddy? A fost exact ca ultima dată, Diana Stone ca parte vătămată, numai că de data asta nici n-am putut măcar să încep să protestez.

— Ce vrei să spui cu ultima dată? Nu-i deloc la fel. Ultima dată tu ai fost «partea vătămată». Tu erai cea logodită. Tu erai cea înșelată de Diana Stone. Nu se poate să fi uitat!

Timp de o secundă, Christine îl privi pe Eddy încercând să lege ceea ce el tocmai spusese cu propria ei viziune asupra evenimentelor. Degeaba, nu se potriveau deloc.

— Eddy, Diana și Kevin fuseseră căsătoriți ani de zile!

— Căsătoriți? Și știai asta?

— N-am știut atunci, am aflat mai târziu. Christine simți o emoție ciudată construindu-și speranțe. Se putea oare ca lucrul de care se temuse cel mai tare în toți acești ani să nu se fi întâmplat? Diana n-a spus niciodată presei povestea?

— Ce poveste? Chris, ar fi mai bine să-mi vorbești despre asta.

— După vreo trei luni de la moartea lui Kevin, Diana a venit să mă vadă. N-am fost prea bucuroasă pentru că simțeam că nu era treaba ei. La urma urmei avusese o relație prelungită cu Kevin, în timp ce eu eram logodnica lui. Mă temeam chiar ca nu cumva ea să vrea să discutăm despre dragostea noastră pentru Kevin și să ne consolăm cu ea. Nu m-aș fi putut înșela mai mult asupra motivelor ei.

Chiar în momentul când s-a așezat jos și-a început discursul, mă acuza că profitam de pe urma publicității care înconjura moartea lui Kevin. Din ipocrizie am ascuns reporterilor faptul că Kevin și cu mine rupseserăm logodna cu puțin timp înainte de moartea lui. Am fost surprinsă să aflu că știa despre ultima noastră ceartă și am mers până acolo încât i-am explicat că încercasem să protejez numele lui Kevin. I-am arătat că orice discuție a motivelor hotărârii noastre de a nu ne mai căsători trebuia până la urmă să ducă la concluzia că Kevin avusese o altă relație. Ar fi fost, credeam eu, o trădare față de el și hotărâsem să sacrific adevărul ca să-i apăr numele.

Diana mi-a negat motivele, făcându-mă din nou ipocrită. Apoi a lansat bomba care a fost

ultimul motiv al plecării mele de pe platouri. Știam foarte bine, spunea ea, că Kevin și cu ea erau căsătoriți.

M-a acuzat că am știut asta tot timpul, că am ignorat acest fapt cu bună știință pentru că o asociere cu Kevin și, cel mai grav, o logodnă nu puteau fi decât o farsă și asta era calea perfectă prin care puteam să-mi deschid cariera. Acest argument m-a zăpăcit, până când mi-a arătat că publicitatea care mi s-a făcut, când eram împreună cu el, făcuse ca până la urmă să mi se ofere cele mai prestigioase contracte.

— E o prostie, Christine! protestă Eddy. Toate contractele ți-au fost oferite datorită meritului tău. Nimic altceva!

— Chiar dacă avea sau nu dreptate, asta susținea. Deși era evident o prostie să mă acuze că știusem că erau căsătoriți. Cu toate astea, se pare că fuseseră căsătoriți ani de zile. Dincolo de coșmarul pe care mi l-a provocat această revelație, am fost șocată pentru că Kevin era cu câțiva ani mai bătrân decât recunoscuse vreodată față de mine. Se căsătoriseră de timpuriu în orașul din vest în care crescuseră. După câțiva ani, Diana l-a părăsit pe Kevin ducându-se la New York, unde a devenit un fotomodel plin de succes. Câțiva ani mai târziu, Kevin își făcuse o intrare neașteptată în cinema, iar Diana, a cărei

carieră de fotomodel era pe sfârșite, s-a hotărât să se întoarcă la Hollywood să repare ce se mai putea cu Kevin. Un timp a încercat să-l convingă să o lase să stea cu el, dar el a refuzat. Între timp, Diana începuse să găsească roluri mici în filme și era evident că în curând, cu puțină răbdare și multă muncă, avea ea însăși să devină celebră. Deși n-a spus-o în atâtea cuvinte, puteam fi sigură că-l uitase un timp pe Kevin, până când el a început să se intereseze de mine. Motivată, cred, de gelozie a început să se întâlnească cu el, încercând să-l îndepărteze de mine. Nici unul dintre ei însă n-a lăsat să se întrevadă adevărul.

— Așa că atunci când a murit Kevin, tu ai primit toată publicitatea, conchise Eddy, și Diana a venit la tine pentru că avea impresia că publicitatea i se cuvenea.

— Da, în parte. Răul avea să urmeze, însă. Avea de gând să spună totul presei, prezentându-mă drept o femeie care fură bărbatul alteia, care se ținea de Kevin deși știa că e căsătorit, în speranța că, până la urmă, o să se mărite cu el. Și dacă nu, atunci ar fi putut măcar să o ajute în carieră. Conversația noastră a degenerat și mai mult înainte ca ea să plece, hotărâtă să-și pună în practică amenințarea. Am hotărât imediat să părăsesc lumea filmului. Pe

scurt, nu puteam face față scandalului. Nu m-am gândit că renunț la multe și credeam din tot sufletul că o să-mi pot reface cariera.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Nu știu. N-am încercat niciodată.

— De ce nu te-ai întors când ți-ai dat seama că Diana nu-și îndeplinise amenințarea?

— Nu mi-am dat niciodată seama de asta. Mi-era atât de teamă să citesc despre mine, încât m-am rupt complet de presă.

— Am auzit câteva speculații stupide despre fuga ta, dar asta le întrece pe toate!

Christine nu răspunse timp de câteva minute și rămaseră în tăcere. Christine avea inima atât de ușoară știind că Diana de fapt nu-i ponegrise numele încât îl strânse în brațe pe Eddy, care o îmbrățișă la rândul lui, ridicând-o de la pământ.

— Iertați-mă că vă deranjez, spuse Jeffrey fără să pară deloc stânjenit, m-am gândit că ați vrea să aflați că producția s-a terminat și puteți să mai verificați o dată muzica. Cu aceste cuvinte se întoarse și ieși.

Eddy și Christine se priviră fără să-și mărturisească gândurile. Fericirea pe care o simțise Christine cu o clipă înainte dispăruse. Cât o durea să-și dea seama că răceala lui Jeffrey îi era adresată ei!

OP7

În Billoxtown luna octombrie era rece și ploioasă, sau cel puțin așa credea Christine când privea nepăsătoare grădina răvășită. Plouase din plin timp de o săptămână, înecându-i entuziasmul pe care-l simțise la întoarcerea acasă. Casa era prăfuită și neprimitoare, camerele păreau întunecoase și fără viață. După o săptămână praful fu curățat, dar Christine își dădu seama că lipsa de viață venea din partea ei. După apartamentul lui Jeffrey, casa ei părea imposibil de mare și o făcea să se întrebe cum de putuse sta atâta timp singură acolo. Se simțea izolată.

Colegiul St. Mark arăta așa cum se așteptase. Avea aceeași aparență impunătoare,

îmbătrânită. Fu o consolare pentru Christine, care simți că acolo, în sfârșit, avea să fie întâmpinată cu bucurie de vechii prieteni. Intrând în colegiu se trezi față în față cu o persoană pe care n-o cunoștea.

— Bună ziua, pot să vă ajut cu ceva? Era o tânără atrăgătoare, care părea cam ocupată. Pe Christine o părăsi curajul.

— Cred că da. Am venit să-i văd pe dr. Mathews și pe Lena Morley.

— Vă așteaptă? Ridică dintr-o sprânceană ca și cum ar fi încercat să-și amintească dacă așteptau pe cineva. Christine își dădu deodată seama că acea fată era succesoarea ei și se întrebă de ce oare acest lucru o făcea să se simtă și mai descumpănită.

— Nu, dar sunt o prietenă de-a lor. O veche prietenă, adăugă ea convingător. De fapt, am lucrat aici.

La aceste cuvinte expresia fetei se schimbă total, exprimând mirare și poate speranță.

— Sunteți Christine Fender?

— Da. Așa e. Cred că Lena și dr. Mathews au vorbit despre mine.

— Sigur că da. Sunteți foarte celebră. Această remarcă o uimi pe Christine. Nu fusese niciodată chiar celebră. Se întrebă cum de reușise acum. Această fată era cu siguranță prea

tânăra ca să-și amintească de Kevin Randall.

— E mare dezordine pe aici, se scuză fata în timp ce mergeau de-a lungul coridoarelor familiare. Trebuie să înceapă trimestrul, știți, de aceea e așa agitație. Cred totuși că toată lumea va fi încântată să vă vadă.

Christine spera să fie așa. Parcurseră restul drumului în liniște. Deodată fata spuse:

— V-am cumpărat single-ul, miss Fender. Îmi place foarte mult.

Christine îi mulțumi, încercând să-și ascundă stânjeneala. Nu suporta ușor celebritatea. Presupuse că era vorba despre single când spusese că Christine era celebră. Un singur hit putea să facă celebru pe oricine, cel puțin temporar.

Când intrară în fostul ei birou, Christine o văzu pe Lena aproape îngropată după un birou plin de hârtii. După un moment, Lena ridică privirea și scoase un strigăt de bucurie.

— Chris! Ce surpriză! Mă bucur că te văd. Stai mult în oraș?

Christine nu apucă să răspundă pentru că dr. Mathews, alarmat de zgomot, intră în birou și cu un zâmbet de bun venit, veni spre Christine și-i scutură cu putere mâna.

— Christine, te-ai întors! În vacanță sau pentru totdeauna?

— În vacanță, cred. Nu cred că pentru totdeauna. Încă n-am stabilit nimic. Spunea adevărul? Oare nu se hotărâse deja?

— Ei, ai mare succes. Muzica pe care ai compus-o a fost foarte apreciată. Chiar și eu am cumpărat un disc.

— Toată lumea și-a cumpărat, Chris! îi întrerupse Lena. Cred că de asta a ajuns în „top ten”. Cred că te bucuri foarte tare.

— Da, mă bucur, minți Christine. Nici nu se mai gândise la single după ce terminase lucrul la el împreună cu Eddy. Și totuși, ar fi putut fi mulțumită. Temele de succes asigurau angajări permanente. Pe undeva își încurcase foarte rău prioritățile. Ar fi trebuit s-o preocupe mai mult cariera și mai puțin Jeffrey.

— Ce zici de-o cafea pentru toată lumea, Candy? După aceea putem s-o întrebăm pe Christine cum a fost...

Ieșind din colegiu, Christine reflectă la dezamăgirea ei. Dacă avea niște prieteni aici, atunci tocmai stătuse de vorbă cu ei. Ea se schimbase și se schimbaseră și împrejurimile de când plecase. Acum era o celebritate pentru cei care, odată, îi fuseseră prieteni. Christine își dădu seama că nu mai putea să se stabilească în Biloxitown. Era implicată în lumea muzicii și

acolo trebuia să-și găsească prietenii și stabilitatea. Fără nici o amânare, se duse la un agent oficial și-și puse casa în vânzare.

Decizia de a-și vinde casa o electriză pe Christine. Depresia și letargia care o cuprinseseră dispăruseră acum și începu să-și pună cu atenție la punct proprietățile. Hotărând ce voia să păstreze și ce avea să fie vândut, obținu un efect terapeutic. Din ce în ce mai mult începu să-și analizeze acțiunile și să le vadă așa cum erau. Reacția față de Henry Osborne fusese motivată la timpul ei, dar acum...

Henry Osborne era unul din cei mai cunoscuți producători de film din întreaga lume. Se spunea că avea un simț deosebit pentru filmele bune și că avea flerul de a alege o povestire care putea fi pusă bine în scenă, cu un regizor priceput. Nu era timid în fața reporterilor și a camerelor de luat vederi și de obicei dădea interviuri care-i făceau o bună publicitate la lansarea filmelor sale. Când era întrebat în legătură cu succesul său dădea întotdeauna același răspuns. Odată, când abia intrase în afaceri, înregistrase cel mai mare fiasco din istoria filmului. Experiența a fost atât de cumplită încât a hotărât să n-o mai repete niciodată. Nici n-a făcut-o. De aceea, când Christine, care nu-l mai cunoscuse, îl văzu stând

în prag, în cea din urmă zi a ei în California, o cuprinse un tremur, întrebându-se ce vrea.

— Christine Fender? Eu sunt Henry Osborne. Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră, dacă aveți puțin timp la dispoziție.

— Desigur. Vă rog să intrați. Christine îl conduse în sufragerie, care nu mai era atât de răvășită. Dar chiar și așa erau câteva lucruri care trebuiau date la o parte pentru ca el să se poată așeza.

— Iertați-mă pentru dezordine. Îmi mut lucrurile. Ca pentru confirmare, cineva apărui în ușa bucătăriei împingând un cărucior pe care era o cutie de ceai.

— Tot e bine că am ajuns în ultimul moment. Ai fi putut dispărea fără urmă. Tonul îi era ușor, dar aluzia la absența ei din muzică era evidentă. Ceva în felul în care-o spusese îi atenuă asprimea și astfel ea nu se putu simți jignită.

— Vreți să vă aduc niște ceai? Mă tem că asta-i tot ce mi-a mai rămas.

— Perfect. Ador ceaiul englezesc.

— De fapt, e indian, spuse ea cu un zâmbet plăcut. Mi-e teamă că l-am terminat pe cel englezesc.

El râse, iar ea fu mulțumită că putuse să-i

răspundă tot atât de repede, fără să-l jignească. Zâmbind din toată inima acum, se duse să facă ceaiul.

Când reveni la el, realitatea situației începuse să dispară, iar ochii îi străluceau de emoție. Era posibil ca el să-i ofere șansa de a face muzica pentru un alt film, atât de repede? Înainte chiar de a fi început să se gândească să-și găsească ceva de lucru?

— Nu aveți impresar, miss Fender? începu el luând o gură de ceai.

— Vă rog, spuneți-mi Christine.

— Așa am să fac. Și tu trebuie să-mi spui neapărat Henry. Zâmbi larg, ca la o glumă pe care Christine nu o putea înțelege.

— Nu, n-am nici un impresar, răspunse ea întrebându-se neliniștită dacă venise cumva să-i propună vreunul.

— Bineînțeles că din cauza asta am hotărât să te vizitez eu însumi. Aș vrea să-ți fac o ofertă.

Christine respiră adânc și dădu din cap.

— Te rog, continuă. Mă interesează. Mai avea nevoie să continue? gândi ea. Dacă-mi oferă unul din filmele lui, atunci înseamnă că pot să accept aproape fără să mă mai deranjez să aflu mai multe despre el.

— Este, cred, un subiect tare. N-am hotărât încă titlul și nu am scenariul la mine pentru că

este încă neterminat. Însă se bazează în mare parte pe cartea asta. Scoase un volum cartonat din buzunar și i-l întinse. Era în perfectă stare. Ea aruncă o privire la titlu și dădu din cap.

— Nu am citit-o încă, dar am auzit că e foarte bună.

— Te rog să primești cartea asta și s-o citești. Însă, te rog, nu vorbi încă cu nimeni despre ea. Vreau s-o mai țin ascunsă.

— Sigur, răspunse Christine, cum dorești.

— Așa cum îți închipui, fără îndoială, am venit aici ca să-ți ofer ocazia să compui muzica pentru film. De fapt, dacă accepți, am să te rog să-i acorzi mult timp. Sunt sigur că prin filmul ăsta o să fie posibil să scrii o muzică destul de variată ca să se poată scoată o înregistrare.

Dacă Christine ar fi fost un copil, ar fi bătut din palme de bucurie. Nu putea fi o cale mai bună ca să-și alunge tristețea provocată de Jeffrey.

— S-a stabilit deja un program pentru film? întrebă ea, deja nerăbdătoare să înceapă.

— Ai și alte aranjamente? întrebă el îngrijorat. N-am auzit nimic pe filiera zvonurilor.

— Nu, nici unul. Eram numai nerăbdătoare.

— Bine. Cu scenariul neterminat orice

program este foarte nesigur. Oricum, sper să găsesc regizorul, autorul, scenaristul și compozitorul - tu, sper, spuse el zâmbind, în două luni, ca să purtăm discuțiile preliminare.

Christine aprobă din cap, îi dădea timp să-și limpezească mintea după ultima compoziție, înainte să se înhame la următoarea.

— Nu-ți cer să-mi dai imediat răspunsul, desigur, căci va depinde, în orice caz, de oferta noastră. Dacă te interesează, am să-ți dau imediat detalii și poți să-mi dai răspunsul peste două săptămâni.

Christine era aproape gata să accepte pe loc și tocmai se pregătea s-o spună, când Henry adăugă:

— Și, ca motiv suplimentar, Jeffrey Rettcliff a fost de acord să-l regizeze.

Christine păli când îi auzi numele și fu copleșită de durere în fața acestui obstacol neașteptat în calea proiectelor sale. Își reveni aproape imediat, dar Henry îi observase reacția. Deși nu comentă în nici un fel, semnificația nu-i scăpase. Christine Fender ascundea o mare suferință provocată de Jeffrey Rettcliff.

— Am văzut deja „Cărările Dragostei” în particular și trebuie să recunosc că unul din motivele care m-au determinat să-ți cer să compui pentru asta, spuse el luând cartea de pe

masă și sperând din tot sufletul să nu înrăutățească situația, a fost legătura uluitoare pe care am simțit-o între regie și compoziție. Este exact ce vreau pentru filmul meu. Henry ardea de nerăbdare să-i audă răspunsul.

Când Christine vorbea, vocea îi era calmă:

— Jeffrey știe că mi se acordă această ocazie?

Henry se încruntă. Nu-și putu da seama cum avea ea să reacționeze la cuvintele lui și făcu tot posibilul să aleagă un ton care s-o împiedice să refuze filmul.

— Da, știe, a părut foarte mulțumit de sugestia mea.

Christine nu spuse nimic, privind numai spre balcon, dincolo de plantele agățătoare, priveliștea superbă. «Ce rost ar fi avut, gândi ea cu amărăciune, să fug din apartamentul ăsta, dacă tot am să lucrez împreună cu el peste două luni?»

— Am să mă gândesc la oferta ta, Henry, spuse ea în sfârșit, aproape împotriva voinței ei. Am să plec într-o vacanță înainte de premieră. Am să te anunț ce am hotărât când mă voi întoarce. Asta o să fie peste trei săptămâni.

— Foarte bine, perfect, spuse el ușurat numai de faptul că, orice ar fi fost între ea și Jeffrey, nu era de ajuns ca să o facă să-l refuze

din capul locului. Uite cartea mea de vizită, spuse el în timp ce Christine îl conducea la ușă. Sper să te descurci cu mutatul.

— Mulțumesc, sunt sigură că totul va fi în regulă. Îți mulțumesc că ai venit.

— Eu îți mulțumesc că mi-ai acordat timpul tău. În timp ce se întorcea spre hol spuse:

— Sper foarte mult să lucrez cu tine peste vreo două luni. Între timp, se hotărî să se ducă să discute cu Jeffrey Rettcliff să vadă despre ce era vorba.

Și de ce ar fi refuzat ea imediat oferta lui Henry Osborne? Cu siguranță că motivul ei nu era legat de carieră, la urma urmei nimeni în toate mințile n-ar fi refuzat să lucreze la unul din filmele lui Henry Osborne. Unica sa obiecție se referea la Jeffrey. Era o femeie care voia să fugă cât mai repede și cât mai departe de el.

Diana Stone îi promisesse Christinei că o va face curând să fugă din California, „în micuța și liniștita provincie natală”. Nu era nici o îndoială că era gata să reușească. Totul se întâmplase după ce întreaga echipă urmărise filmul...

După ce spectatorii părăsiră sala, Christine rămăsese puțin în urmă. Diana o surprinse apărând brusc în fața ei. Christine tocmai voia s-o felicite pentru rolul său, când Diana vorbi:

— Aș vrea să discutăm în liniște, spuse ea cu ochii sclipindu-i de emoție. Jeffrey și cu mine am hotărât să ne căsătorim.

Christine, zguduită de acest anunț, nu putuse să deschidă gura.

— Bineînțeles că nu vreau să afle nimeni înainte de lansarea filmului. M-am gândit totuși că tu ai vrea să știi. Diana, triumfătoare, se strecură afară în liniște.

O săptămână petrecută în tumultul studiourilor îi limpezi Christinei gândurile. Nu putea să se lase învinsă fără luptă. Avea treizeci și șase de ani și avea să se poarte ca atare. În timp ce-și împacheta lucrurile se hotărâse deja. În scurt timp, Henry Osborne primi o telegramă în care-l anunța că acceptă.

Vremea deveni deodată însorită și răcoroasă. Era perfectă pentru grădinărit, ceea ce-i convenea de minune, pentru că Christine abia aștepta să curețe rămășițele toamnei și să-și salveze grădina de pe urma neglijenței din timpul verii. Purtând haine vechi, călduroase, cizme și un batic pe cap, se dedică săpatului și tăiatului. La sfârșit se simți într-adevăr ca în vacanță. Și, deși bucuria deplină îi era umbrită de sunetul muzicii ei pentru „Cărările Dragostei”, care-i tot răsuna în minte, știa că

avea altceva de rezolvat. În timp, reușise să desprindă amintirea amară a lui Kevin de muzica din „Șapte Pași”, dar știa că această temă o va obseda mereu pentru că îl va iubi pe Jeffrey mereu. Era prețul pe care-l plătea pentru mintea ei creativă.

— Știam că te voi găsi aici.

Christine ridică privirea, uluită. Îl chemase sau picase din cer? Avea nevoie de câteva minute ca să-și revină. Cum putea să nu fie încântată să-l revadă pe cel pe care-l iubea? Totuși, Jeffrey părea prea mulțumit de prezența lui acolo, iar privirea sa grea o aduse pe Christine cu picioarele pe pământ. Se ridică și începu să-și scuture praful de pe blugi.

— Mă dezamăgești, Christine. Am crezut că ai înțeles că fuga nu rezolvă nimic.

— Nu fi caraghios, spuse ea aspru. Nu fug. Se întâmplă că asta e casa mea. Sunt în vacanță, arăt ca un fugar? El nu răspunse, așa că ea continuă. Totuși, ce faci pe aici?

— Am venit să te caut. Vocea îi era aproape calmă, ca și cum nu i s-ar fi părut neobișnuit să călătorească atât doar pentru că s-ar fi putut ca ea să fie acasă. Inima Christinei începu să bată mai tare, neputând să-și alunge speranța că, poate, la urma urmei însemna ceva pentru el.

— Sunt flatată, spuse ea, fără să-și poată menține tonul plin de reproș. El o privi parcă supărat sau trist.

— Cred că ai refuzat oferta lui Henry... se opri un moment... când ai auzit că eu voi fi regizorul.

— Așa crezi? Și atunci ai venit să mă convingi să mă răzgândesc? Nu făcu nici un efort să-și ascundă amărăciunea. Deci mândria lui era rănită pentru că ea refuzase oferta lui Henry. El avea noroc că trebuia să sufere atât de puțin. Inima ei era distrusă.

— Aș dori să știu de ce nu vrei să lucrezi cu mine.

— Îmi pare rău, Jeffrey. Ai pierdut mult timp și mulți bani. Un telefon ți-ar fi fost tot atât de util. I-am trimis ieri o telegramă lui Henry. I-am acceptat deja oferta.

Se priviră în tăcere. Amândoi știau că ea câștigase partida. Nici unul nu era mulțumit de rezultat.

Până la urmă, Jeffrey rupse tăcerea.

— Înțeleg, atunci, că trebuie să plec.

Christine privi în jos pentru a-și ascunde lacrimile care-i apăruseră în colțul ochilor. Jeffrey o părăsi și începu să se îndepărteze.

— Jeffrey, te rog, îl imploră ea, luându-l de braț ca să-l rețină. Te rog. Vreau să rămâi.

Ridică ochii spre el, iar el observă că roşise. Nu o înţelegea.

— Pot să te invit la masă, se oferi el.

— Pot să-ţi gătesc ceva aici, se împotrivi ea.

— Foarte bine.

Jeffrey făcu o cafea în timp ce Christine se duse să se schimbe. Cel puţin încheiaseră un armistiţiu. Christine nu suporta să se certe cu el. Nu pentru prima dată îşi dori să nu fi auzit de Diana Stone.

Jeffrey admira peisajul de la fereastra bucătăriei când intra Christine.

— E, într-adevăr, un loc minunat, spuse Jeffrey apreciativ.

— Da. Îmi pare rău că-l pierd.

— Îl pierzi? repetă el mirat. Vrei să spui că te gândeşti să-l vinzi?

— Da. Tăbliţa cu «De vânzare» e deja pusă. Mă mir că nu ai observat când ai intrat.

— Aveam altceva în minte, spuse el stânjenit. Nu văd de ce crezi tu că trebuie să vinzi. Credeam că ţii foarte mult la acest loc.

— E prea mare pentru mine. Când locuiam tot timpul aici era justificat. Acum că m-am angajat să compun din nou, vor fi perioade lungi în care nu voi mai avea timp nici să vin în vizită.

— Înțeleg ce vrei să spui. Pot să-l cumpăr eu și să te invit aici din când în când. Părea serios.

— Nici nu m-aș gândi să vin, răspunse ea tăios. Gândul că Diana ar fi fost stăpâna casei și ea invitată era de neîndurat. Armistițiul era zdruncinat.

— Îmi pare rău că spui asta, rosti Jeffrey, rece.

— Și mie îmi pare rău că mă înțelegi atât de puțin și că poți să crezi că m-ar bucura invitația.

Din nou se priviră furioși, dar de această dată Jeffrey nu mai făcu nici o încercare de a pleca. În schimb, se întoarse la chiuvetă să-și spele cana. Christine îi aprecie încercarea de a detensiona situația și deschise o nouă conversație despre filmul lui Henry. Jeffrey, desigur, părea mult mai bine informat decât Christine.

— Mă mir că ai aflat atât de multe, spuse Christine.

— Chiar? După cum mi-ai spus în ziua când am văzut cu toții „Cărările Dragostei”, îmi cunoști secretul. Deci am presupus că ți-ai dat seama că încercam să ajung la acel film de ceva timp.

— Da, răspunse vag Christine ducându-se

să pregătească masa. Apoi izbucni: Nu știam nimic despre film. Secretul pe care-l aflasem era cu totul altul.

— Alt secret? Nu cred că mai am și altele. Se apropiase, iar acum era chiar lângă ea. Pe față i se putea citi o uimire sinceră. Fără îndoială că putea să se și prefacă.

Din nou, pe Christine o cuprinse mânia. Încăperea era plină de tensiune.

— Care-i celălalt secret, Christine?

— Las-o baltă, Jeffrey. Ce rost are să te prefaci? Toată lumea o să afle curând. Ce câștigi făcând-o pe inocentul?

— Fără îndoială că dacă-mi cunoști secretul știi ce am de câștigat.

Ce inspirat fusese să-i arunce mingea înapoi. Putea ea oare să stea acolo și să-i spună că o voia pe Diana de soție și pe ea drept amantă? Roși numai la gândul c-ar fi putut s-o spună. Clătină din cap.

— Fripturile sunt aproape gata. N-are rost să le stricăm.

Christine servi masa în bucătărie și apoi se așezară și mâncară în liniște. Christine-era sigură că totul e delicios, deși de-abia putea să guste. Dacă Jeffrey avea să se joace cu ea în felul ăsta, atunci viața avea să-i fie cumplită. Unica sa dorință era să spună lucrurilor pe nume cât mai

repede. Dacă înfruntau acum neînțelegerile, poate în viitor aveau să lucreze amical împreună.

— Mă duc să le spăl, spuse Christine după ce terminară. Nu durează mult.

— Nu, Christine, vreau să vorbesc cu tine. Acum.

— Bine, oftă ea, dă-i drumul.

— Nu aici, undeva unde să fie mai confortabil. Vreau toată atenția ta.

Ea ridică din umeri.

— Atunci, în sufragerie. Aici e cald.

Christine se așeză pe canapea și Jeffrey se așeză lângă ea.

— Nu crezi că e periculos să stăm așa de aproape unul de celălalt? întrebă Christine.

— Periculos? În ce sens?

— În caz că ajungem la palme.

— Am altceva mai bun de făcut.

Christine era sigură de asta, dar nu-i atrase atenția.

— Credeam că ai ceva de spus care nu poate aștepta.

— Așa e. Au fost niște neînțelegeri între noi. N-ar fi mai bine să le rezolvăm acum?

— Bineînțeles că ar fi, răspunse Christine. Și eu mă tot gândeam la lucrurile astea.

— Christine, spuse el încet, vreau să uiți de

Eddy.

— Să-l uit? De ce?

— O să te facă mai fericită. Dacă ai să fugi de el și de Stella tot timpul n-o să rezolvi nimic.

Christine era convinsă că n-ar fi înțeles nimic din cuvintele lui, dacă Stella nu i-ar fi acuzat pe Christine și Eddy că se iubeau.

— Fără îndoială, spuse ea caustic, că o să te oferi să mă ajuți să-l uit.

— Da, răspunse el, șocat de felul în care ea îi citise gândurile, asta e.

— Nu sunt și n-am fost niciodată îndrăgostită de Eddy. Cât despre faptul că am fugit de el, asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Nu știu ce te-a făcut să crezi asta, dar mă tem că te înșeli.

— Ai spus singură că Stella te-a acuzat că erai îndrăgostită de Eddy. Am crezut că asta era toată problema.

— Stella se înșelase și ea. De aici a rezultat împăcarea lor neașteptată și fericită.

— Înțeleg. Totuși, nu sunt sigur că te cred. Altfel, de ce Dumnezeu te-ai îngropat aici patru ani?

— Asta nu-i treaba ta. Christine se gândi la Diana și decise să facă gestul onorabil de a nu murdări numele logodnicei lui.

— În cazul ăsta, Christine, n-am nici cea

— Atunci poate că ar fi mai bine să-ți explic. Christine îi spuse calm și în puține cuvinte despre amenințarea Diane de a-i distruge reputația.

— Nu știu de ce nu mi-ai spus mai înainte toate astea. Am fi putut fi mai de mult timp fericiți.

— Am crezut că o iubești. Sigur că nu puteam să-ți spun. Acum e altceva.

— Cu siguranță că e. Acum o să te măriți cu mine și o să fim fericiți pentru totdeauna.

— N-am spus că accept încă, zise ea indignată.

— Ei bine, va trebui să te grăbești, pentru că va trebui să-mi iau licența specială în curând. Spune da, draga mea, te rog. Spune-mi că o să mă iubești pentru totdeauna.

— Oh, Jeffrey, am să te iubesc întotdeauna!

El o luă strâns în brațe și se sărutară în acel extaz al dragostei pe care știau c-o vor împărtăși tot restul vieții.

SFÂRȘIT

Redactor de carte: *Constantin Leorda*

Format: 54x84/16. Coli tipo: 11.5

Bun de tipar: 7.02.1995

Apărut: 1995

Tiparul executat la **C.H.H.**

SANDRA BROWN

NUMAI TU

O poveste de iubire care își țese trama în lumea mirifică a filmului. Insinuări, intrigi, fățarnicie, o întreagă panoplie de mijloace folosite pentru a câștiga dragostea. Și toate acestea într-un peisaj de sentimente contradictorii, de speranță și teamă, ce se contopesc într-un vârtej care face să se confrunte personaje cuprinse de flăcările pasiunii.

Richard W. Tear

